

KONTRA

Γιατί ΑΠΟΧΗ
ΣΕΛΙΔΑ 6

**Και τι να
κάνουμε;**
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

**Ψηφίζουμε
(μνημονιακό)
πρωθυπουργό!**
ΣΕΛΙΔΑ 3

**Για την κατάργηση
της πρόωρης
συνταξιοδότησης**
ΣΕΛΙΔΑ 13

**Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε
προγράψει
την Κοινωνική
Ασφάλιση**
ΣΕΛΙΔΑ 16

**Πρόσφυγες και ΕΕ
Πέφτουν οι
μάσκες**
ΣΕΛΙΔΑ 5

**Και το Μνημόνιο-3
διατηρεί στο ακέραιο
τις τεράστιες
φοροαπαλλαγές
του εφοπλιστικού
κεφαλαίου**
ΣΕΛΙΔΑ 11

**Η συριζαϊκή
διαπλοκή ζει και
βασιλεύει**
ΣΕΛΙΔΑ 10

**Το κάρο πριν από
τα βόδια;**
ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 836 - 18 Σεπτέμβρη 2015

www.eksegersi.gr

ΑΠΟΧΗ

ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Scripta... Verba...

Η Ισπανία βρίσκεται ξεκάθαρα σε ανοδική τροχιά κι αυτό είναι κάτι που πιθανότατα θα λάβουν υπόψη τους πολλοί στις εκλογές. Εύχομαι στον πρωθυπουργό [Ραχόι] μεγάλη επιτυχία.

Ανγκελα Μέρκελ

Δεν κρατιέται η γκιάσα. Τι νομίζετε, μόνον ο Τσίπρας θα αβαντάρει τον Ιγκλέσιας;

Γιατί να μην μπορεί να συνεννοηθεί ένας δεξιός με έναν αριστερό; Έχουν τα προβλήματά χρώμα;

Ευάγγελος Μείμαράκης

Τα προβλήματα έχουν χρώμα (ταξικό). Τα Μνημόνια δεν έχουν χρώμα, οπότε αν αλλάξουμε τη λέξη «προβλήματα» με τη λέξη «Μνημόνια», θα δώσουμε δίκιο στον Βαγγέλα.

Μόλις μίλησα με την καγκελάριο Μέρκελ. Συμφωνήσαμε στο εξής: για να κρατήσουμε τα σύνορα ανοιχτά ανάμεσα στα κράτη-μέλη της ΕΕ, θα χρειαστεί περισσότερη Ευρώπη και αλληλεγγύη στη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης.

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ

Η Μέρκελ μόλις είχε κλείσει τα σύνορα της Γερμανίας με την Αυστρία και απειλούσε να αναστείλει τη συμμετοχή της Γερμανίας στη Συνθήκη Σένγκεν.

Οι πολίτες με την ψήφο τους έχουν την ευκαιρία να επισφραγίσουν το τέλος μιας χαοτικής πολιτικής παρένθεσης. Μπορούν να σηματοδοτήσουν την απαρχή μιας νέας περιόδου.

Λεωνίδας Γρηγοράκος

Οι κολαούζοι του Μπένι αναθάρρησαν και ξαναβγήκαν από τις τρύπες τους.

Η μόνη κυβέρνηση που δεν έφερε μνημόνιο ήταν αυτή του ΣΥΡΙΖΑ.

Θεανώ Φωτίου

Μην είσαι μοναχοφάισσα, κυρία καθηγήτρια. Να μας πεις κι εμάς τι πίνεις.

Οι σημερινές δηλώσεις του κ. Παναγιώτη Λαφαζάνη επιβεβαιώνουν ότι οι χαμηλές δημοσκοπικές πτήσεις της Λαϊκής Ενότητας έξι μέρες πριν τις εκλογές «αναγκάζουν» τον εμπνευστή του «ριφιφί» στο νομισματοκοπείο και της επιστροφής στη δραχμή, σε φθηνά επικοινωνιακά τερτίπια.

Γραφείο Τύπου ΔΗΜΑΡ

Έκανε κι η μύγα κώλο κι έχεσε τον κόσμο όλο...

Είναι ντροπή και όνειδος αυτές τις ώρες οι μνημονιακές πολιτικές δυνάμεις να μην διεκδικούν ούτε το κατοχικό δάνειο ούτε τις αποζημιώσεις. Ψήφισαν από κοινού το τρίτο μνημόνιο και θάβουν και το κατοχικό δάνειο και τις γερμανικές επανορθώσεις.

Παναγιώτης Λαφαζάνης

Εφτά μήνες υπουργός του Τσίπρα δε συμφωνούσε με όσα αυτός είπε στο Βερολίνο;

ΡΙΠΕΣ

♦ Ο Βαγγέλας λέει πως για τις συντάξεις δεν μπορεί να κάνει τίποτα, γιατί τα προβλέπει όλα το Μνημόνιο ♦ Το ίδιο λέει και ο Τσίπρας, αλλά διά της σιωπής ♦ Στα δήθεν ανοιχτά θέματα που αναφέρει δεν υπάρχει το Ασφαλιστικό ♦ Όπως πρόσεξε ακόμα και ο Χαρίτος, σ' αυτές τις εκλογές δεν υπάρχει ούτε πρώτη ούτε δεύτερη φορά Αριστερά ♦ Λογικό, αφού στόχος του ΣΥΡΙΖΑ είναι οι λεγόμενοι μεσαιχωρίτες ♦ Ο Βαγγέλας θα ήθελε, λέει, αντιπρόεδρο της κυβέρνησής του τον Τσίπρα ♦ Δε νομίζουμε ότι ο εγωισμός του Τσίπρα και της παρέας του θα άντεχε κάτι τέτοιο, είμαστε όμως σίγουροι ότι ο Βαγγέλας μια χαρά θα βουλευόταν με θέση αντιπροέδρου παρά τω Τσίπρα ♦ Όπως βουλευτήκε ο Μπένι παρά τω Σαμαρά ♦ Σκεφθείτε να βγάλει μία έδρα στην Αττική η ΛΑΕ και να την πάρει ο Λαφαζάνης, αφήνοντας εκτός Βουλής

τη Ραχήλ ♦ Ε, ρε, γλέντια ♦ Γιατί η Ραχήλ δεν παίζει σόλο, έχει και ψηλή (κυριολεκτικά και μεταφορικά) προστάτιδα ♦ Είτε ψηφίσετε Λαφαζάνη είτε ψηφίσετε Περισσό, το ίδιο κάνει, δήλωσε ο Γλέζος ♦ Ετσι, έφτιαξε κάλυψη για τη δήλωση που έκανε όταν ακόμη διαπραγματευόταν τη θέση του επικεφαλής στο Επικρατείας των Λαφαζανικών ♦ Μια ζωή για πάρτη του και μόνο ♦ «Εξέφρασε με τον δικό του τρόπο την ανάγκη συμπαράταξης όλων των αριστερών αντιμνημονιακών δυνάμεων», σχολίασαν οι Λαφαζανικοί ♦ Αμα ήθελαν ας έλεγαν κάτι άλλο ♦ Μίλησε, όμως, και για χαμένη ψήφο στα μικρότερα αριστερά κόμματα ο Γλέζος ♦ Κι αυτό, όσο να 'ναι, βολεύει και τους Λαφαζανικούς ♦ Την ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ δε βολεύει, αλλά ας πρόσεχαν ♦ Αυτοί χαρακτηρίζαν κάποτε «χαμένη ψήφο» την αποχή ♦ Ο Τσίπρας δεν

είναι φτωχαδάκι, επομένως ως ιδιώτης θα μπορούσε να στείλει τα παιδιά του σε ιδιωτικά σχολεία ♦ Το ότι το κάνει ως πρωθυπουργός έχει πολιτική σημασία ♦ Ιδιαίτερα όταν ο ΣΥΡΙΖΑ παρουςίασε το 23% στα ιδιωτικά σχολεία ως πλήγμα κατά της πλουτοκρατίας ♦ Και ιδιαίτερα όταν ο ίδιος επιτίθεται ότι κατοικεί στην Κυψέλη και όχι στα βόρεια προάστια ♦ Ενα ακόμη (μικρό) δείγμα του πολιτικού του αμοραλισμού ♦ «Το να αποκλείουμε τη σύμπραξη σε κυβερνητικό σχήμα με τη Νέα Δημοκρατία είναι ζήτημα αρχών και ταυτότητας», δήλωσε ο Ν. Βούτσας ♦ Μεγάλη μπουκιά φάε, τεράστιε, μεγάλη κουβέντα μη λες ♦ Αλέξης ο Τираμόλας ♦ Σε 48 ώρες θα έφερνε συμφωνία, μετά το δημοψήφισμα, σε τρεις μέρες θα φέρει κυβέρνηση αν βγει πρώτος ♦ Με Φώφη και Σταύρο, βεβαίως, βεβαίως ♦ Οι οποίοι πρέπει να ερωτηθούν αν θέλουν,

λέει ♦ Θέλουν, θέλουν σαν τρελοί ♦ Το 10% θέτει στόχο ο Θεοδωράκης ♦ Το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε; ♦ Η πλάκα είναι ότι μπορεί να τον δούμε υπουργό! ♦ «Τώρα έχει έρθει η ώρα για την κεντροαριστερά της λογικής» λέει η Φώφη ♦ Να υποθέσουμε ότι ο Μπένι εξέφραζε την «κεντροαριστερά του παραλόγου»; ♦ Την πέφτει χοντρά και στη ΝΔ το ΠΑΣΟΚ ♦ Μαζί δεν κυβερνούσαν από το Νοέμβριο του 2011 μέχρι το Δεκέμβριο του 2014; ♦ Ο Μπένι πάντως αντεπιτίθεται με μπαράζ συνεντεύξεων, άρθρων και δηλώσεων ♦ Δύσκολα θ' απαλλαγεί απ' αυτόν το ΠΑΣΟΚ της Φώφης, του Σκανδαλίδη και του αναστάντος Λαλιώτη ♦ Ο Σαρκοζί φόραγε κάτι τακουνάρες νααα, για να μη δείχνει τόσο κοντός δίπλα στην Κάρλα ♦ Ε, να μην ανεβάσει ο σκηνοθέτης της ΕΡΤ το καρέ του Τσίπρα ώστε να δείχνει ψηλότερος από τον Βαγγέλα; ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Η «αριστερή» του Die Linke Γκάμπι Τσίμερ καθόταν δίπλα-δίπλα με τον Τσίπρα σε προεκλογική εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ στο Κερατσίνι. Και ο «δεξιός» (προερχόμενος από το SPD) του Die Linke Οσκαρ Λαφοντέν καθόταν δίπλα-δίπλα με τον Μπαρουφάκη στο φεστιβάλ της Humanite στο Παρίσι. Στο γαλλικό Μέτωπο της Αριστεράς ο Μελανσόν αποκήρυξε τον Τσίπρα και είναι με τον Λαφαζάνη, το ψευτοκομμουνιστικό κόμμα, όμως, εξακολουθεί να είναι με τον ΣΥΡΙΖΑ. Κοντολογίς, η «πρώτη φορά Αριστερά» της Ελλάδας κατάφερε να κάνει κουλουβάχατα όλη την ευρωπαϊκή ψευτοαριστερά, που πήγε ν' αναθαρρήσει μετά τις ελληνικές εκλογές του περασμένου Γενάρη.

Κ Απέκτησε και ο Μείμαράκης τον... Λαφαζάνη του. Μην πάει ο νους σας σε καμιά «αριστερή πτέρυγα» στη ΝΔ. Για το νταραβέρι με τη Ρωσία

μιλάμε. Όπως ο Λαφαζάνης πετανόταν μέχρι τη Μόσχα, συναντιόταν με διάφορους και προετοιμάζε την επίσκεψη Τσίπρα, έτσι κι ο Μείμαράκης έστειλε τον Σίμο (ένας είναι ο Σίμος, ο ντεμέκ δημοσιογράφος που σπούδασε στη Ρωσία και ξεκίνησε τη δημοσιογραφική του καριέρα στο πλευρό της Ρούλας Κορομηλά), που συνέφαγε σε σουσί μπαρ της ρωσικής πρωτεύουσας (Σίμος είν' αυτός, δεν μπορεί να ξεχάσει το lifestyle ρεπορτάζ - άλλωστε μόνο αυτό γνωρίζει) με τον σύμβουλο του Πούτιν Γιούρι Ουσάκοφ και άρχισε να βάζει τις βάσεις για μια επίσκεψη του Βαγγέλα στη Μόσχα (αυτό το διαρρέει ο Σίμος, δεν ακούσαμε τίποτα από πλευράς Ουσάκοφ).

Κ Και μην αναρωτηθείτε τι ανάγκη έχει η ΝΔ από ένα (έστω και κατασκευασμένο) φλερτ με τη ρωσική ηγεσία. Καταρχάς, το έχει ανάγκη ο Σίμος που προσπαθεί να βγει

από τα αζήτητα της Δεξιάς και να δείξει στη νέα ηγεσία ότι μπορεί να της φανεί χρήσιμος. Από την άλλη, ρίξτε μια ματιά στα ακροδεξιά έντυπα, σάιτ και μπλογκ και θα καταλάβετε ότι το «χαρτί Πούτιν» έχει πέραση σ' αυτό το ακροατήριο, το οποίο ο Μείμαράκης θέλει να επαναπατρίσει στη χορεία των ψηφοφόρων της ΝΔ. Καλός ο «μεσοίσις χώρος», αλλά η ακροδεξιά ψήφος είναι εξίσου κρίσιμη για ένα κόμμα όπως η ΝΔ.

Κ Αμ' τι νομίζατε, μόνο οι Μητσοτάκηδες θα κάνουν τα βαφτίσια με το σωρό; Πήγε η Κωνσταντοπούλου στην Καλαμάτα να κάνει μια βάφτιση που -όλως συμπτωματικά- κανονίστηκε να γίνει πάνω στο φόρτε της προεκλογικής περιόδου. Και μη μας πει κανένας «ιδιωτική υπόθεση», γιατί τις ιδιωτικές υποθέσεις φροντίζει κανείς να τις κρατήσει μακριά από τη δημοσιότητα. Δεν πάει για βάφτιση κι αμέσως μετά

κανονίζει να δώσει και μια συνέντευξη Τύπου.

Κ Ωπ, τι έγινε, ρε παιδιά; Ο Παυλάρας ο Κοντογιαννίδης στηρίζει Περισσό; Αυτός δεν είχε εκλεγεί βουλευτής του Καμμένου το 2012 (με την παρέα του Δημαρά ήταν); Γιατί ν' απορούμε, όμως; Τόσοι άνεργοι ηθοποιοί βουλευτήκαν με την αστική πολιτική, είπε να κάνει το ίδιο κι ο Παυλάρας. Δεν τα κατάφερε με τους Δημοσκοκαμμένους, απογοητεύτηκε και (ξανα)στηρίζει τον Περισσό, τον οποίο στήριζε και στα νιάτα του.

Κ Κάποιοι συριζαίοι «δεν ήθελαν να πιστέψουν» την είδηση ότι ο Μάρκος

Μπόλαρης θα είναι υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ και θύμιζαν ότι ως υφυπουργός Υγείας και δεξί χέρι του Λοβέρδου υπερασπιζόταν τον ναζιστικού τύπου διωγμό, τη διαπόμπευση και τη φυλάκιση των τοξικοεξαρτημένων οροθετικών γυναικών. Ενα blog (RedNotebook) διαβεβαίωνε ότι τα σενάρια περί καθόδου του Μπόλαρη με τον ΣΥΡΙΖΑ «δεν επιβεβαιώνονται». Ο Μπόλαρης, ως γνωστόν, είναι υποψήφιος σε εκλόγιμη θέση. «Το υπουργείο έχει χτυπήσει τον κώδωνα του κινδύνου εδώ και ένα χρόνο» απάντησε μέσω του ΣΚΑΪ ο υφυπουργός Υγείας Μάρκος Μπόλαρης, σημειώνοντας ότι η ανάδειξη των προσώπων ήταν το έσχατο μέτρο προφύλαξης» (ΣΚΑΙ.gr, 2.5.2012).

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Με το τελευταίο μνημόνιο τέθηκε για πρώτη φορά ζήτημα ομαδικών απολύσεων. Ο κ. Τσίπρας, με την «αριστερή μελαγχολία» του, τις υπέγραψε. Με εμάς δεν υπήρχε στο τραπέζι.

Ευάγγελος Μείμαράκης

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

19/9: Μπουτάν: Ημέρα βροχής, Χιλή: Ημέρα στρατού (1810) **19/9/1968: Εισβολή αστυνομίας σε πανεπιστήμιο για τερματισμό φοιτητικών ταραχών, δεκαοκτώ φοιτητές νεκροί, εκατοντάδες συλλήψεις (Μεξικό)** 19/9/1979: Ενδεκαετής κάθειρξη στον ακροδεξιό βομβιστή Αριστείδη Καλέντζη 19/9/1987: Δύο βόμβες στα Πι-Εξ Συγγρού (ΕΛΑ) 19/9/1991: Βόμβες ανταρτών («Φωτεινό Μονοπάτι»), επτά νεκροί (Περου) 20/9: Ημέρα εθελοντικού καθαρισμού ακτών 20/9/1938: Το ΚΚ Τσεχοσλοβακίας κηρύσσεται εκτός νόμου **20/9/1946: Εξορίζονται Στέφανος Σαράφης και 32 ΕΑΜικοί αξιωματικοί** 21/9: Ημέρα ειρήνης, ημέρα Alzheimer, ημέρα ελεύθερου λογισμικού, ημέρα ευρωπαϊκής συ-

νεργασίας, Εβραϊκή πρωτοχρονιά, Μάλτα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1964), Φιλιππίνες: Ημέρα ευχαριστιών 21/9/1969: Ανατίναξη πύργου ΔΕΗ γραμμής Χαλκηδόνας-Αλιβερίου, διήμερη διακοπή λειτουργίας (ΕΔΚ) 21/9/1979: Φυλάκιση ενός μήνα στον καθηγητή Παντείου Κ. Δεσποτόπουλο γιατί αρνήθηκε να ορκιστεί σε κατάθεση ως μάρτυρας 22/9: Ημέρα χωρίς αυτοκίνητο, ημέρα hobbit, Μάλι: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 22/9/1942: Η ΠΕΑΝ ανατινάζει τα γραφεία της φιλοναζιστικής ΕΣΠΟ, νεκροί 43 Γερμανοίταλοι και 29 στελέχη ΕΣΠΟ 22/9/1964: Ανακοινώνεται ότι ο γάμος Κωνσταντίνου - Άννας-Μαρίας κόστισε στο ελληνικό δημόσιο 9.000.000 δραχμές 22/9/1968: Ίδρυση ΚΝΕ 22/9/1969: Βόμβες (ΚΕΑ) στον δεύτερο όροφο δημαρχείου και μέσα στο κεντρικό ταχυδρομείο Αθήνας 23/9: Ημέρα

αμφισεξουαλικότητας, Σαουδική Αραβία: Ημέρα ενότητας (1932) 23/9/1974: Νομιμοποίηση ΚΚΕ μετά από 27 χρόνια παρανομίας **23/9/2003: Θανάσιμος πυροβολισμός 18χρονου Αλβανού Βούλνιτ Μπίτιτσι από συνοριοφύλακες (Κρυσταλλοπηγή)** 24/9: Ημέρα καρδιάς **24/9/1943: Επίθεση 150 ταγματασφαλιτών στο πανεπιστήμιο Αθηνών, δύο νεκροί φοιτητές, δέκα τραυματίες** 25/9: Ρουάντα: Ημέρα συνέλευσης-κυβέρνησης 25/9/1972: Βόμβες (ΔΑ και ΔΑΣ) στα διυλιστήρια Εσσο Πάππας και στα γραφεία ΓΣΕΕ 25/9/1973: Διαδήλωση χιλίων φοιτητών στο κέντρο της Αθήνας μετά από απαγόρευση συγκέντρωσης κατά των στρατεύσεων από τη σύγκλητο, βίαιη διάλυση στην Κλαυθμώνος, συλλήψεις.

Ψηφίζουμε (μνημονιακό) πρωθυπουργό!

Ο αμίμητος Αλέφαντος είχε προειδοποιήσει από την προηγούμενη προεκλογική περίοδο: «Κάντε ένα ντιμπέι. Δεν μπορείς να κάνεις εκλογές χωρίς ντιμπέι, Σαμαρά». Τσίπρας και Μείμαράκης τον άκουσαν και αυτή τη φορά έκαναν όχι ένα αλλά δύο «ντιμπέι», για να 'ναι χορταστικό το θέαμα. Ενα με όλους μαζί τους αρχηγούς του κοινοβουλευτικού θιάσου και ένα με μόνες τις δύο βεντέτες.

Τα θεατρικά μπουλούκια των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών, όταν δεν πήγαινε κόσμος στο καφενείο όπου έστηναν το πατάρι τους, έβγαιναν στην πλατεία του χωριού. Με την κιθάρα και το ακορντεόν τους και με την «ενζενί» της ομάδας να σειέται και να λυγίζεται τραγουδώντας, με στόχο να κάψει καρδιές στον ανδρικό κυρίως πληθυσμό και να τον τραβήξει στην παράσταση με την ελπίδα ότι θα δει «κάτι περισσότερο». Τη δοκιμασμένη αυτή μέθοδο ακολούθησαν και τα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα. Αφού το κοινό μας δεν έρχεται σε μας, θα πάμε εμείς στο κοινό. Θα στήσουμε ντιμπέι σε απευθείας πανελλαδική μετάδοση απ' όλα τα κανάλια, ώστε να μην έχει κανείς διέξοδο με «ζάπινγκ».

Και βέβαια, το πρώτο «ντιμπέι», που οι ίδιοι το χαρακτήρισαν «σούπα» (έτσι το είχαν στήσει) ήταν απλώς το άλλοθι (να μην παραπονιούνται οι μικροί ότι τους παραγκωνίζουν) για το δεύτερο, στο οποίο εμφανίστηκαν μόνες τους οι βεντέτες. Διότι εκεί πήγαινε το πράγμα από την αρχή. Στο στήσιμο ενός νέου δικομματισμού, ώστε αν δεν καταστεί δυνατός ο «μεγάλος συνασπισμός», να μείνει στην αντιπολίτευση ένα ισχυρό αστικό κόμμα, που θα μπορέσει ν' αποτελέσει την εναλλακτική λύση για την επόμενη φορά, η οποία δεν πρόκειται να γίνει μετά την παρέλευση τετραετίας, αλλά πιο πριν, όπως επιβάλλει η παρόδοση της μνημονιακής περιόδου.

Εκ των πραγμάτων το πολιτικό σύστημα οδηγήθηκε στην τηλεοπτική κοκορομαχία. Οι συνθήκες έχουν αλλάξει άρδην από το Γενάρη του 2015. Τότε, ο Σαμαράς, με δυόμισι σκληρά μνημονιακά χρόνια στην καμπούρα του, δεν τολμούσε να σταθεί απέναντι στον Τσίπρα, με τη φρεσκάδα του νέου και άθφαρτου, που υποσχόταν ότι θα καταργήσει τα Μνημόνια και τους εφαρμοστικούς τους νόμους «με ένα νόμο σε ένα άρθρο». Ακόμη και εκείνοι που δεν πίστευαν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κάνει κάτι τέ-

τοιο, είχαν την ελπίδα (αν όχι τη βεβαιότητα) ότι θα κάνει έστω λίγα και θα αισθανθούν μια μικρή έστω ανακούφιση. Οπότε ο Σαμαράς ήταν χαμένος από χέρι.

Τώρα, όμως, ο Τσίπρας εμφανίζεται όχι με τις «πληγές» από τη μάχη», όπως λέει στα μαυρογιαλούρικα παραληρήματά του, αλλά με ένα τρίτο Μνημόνιο στην καμπούρα του. Οπότε ο Μείμαράκης δεν έχει λόγο να τον φοβάται σ' αυτό το επίπεδο. Προγραμματικά δεν έχουν καμιά διαφορά. Μαζί ψήφισαν το Μνημόνιο-3 και τους τρεις πρώτους εφαρμοστικούς του νόμους (δύο προκαταρκτικούς και έναν ταυτόχρονα με το Μνημόνιο), μαζί θα εφαρμόσουν όσα προβλέπει το Μνημόνιο για την επόμενη τριετία, οπότε τι να φοβηθεί; Τι έμενε; Η σύγκριση ανάμεσα στους δύο με όρους πασαρέλας.

Γι' αυτό ο Μείμαράκης ξεσήκωσε φασαρία που ο τηλεσκηνοθέτης της ΕΡΤ ψήλωνε το κάδρο του Τσίπρα, δείχνοντάς τους ισοϋψείς. Του το είπε ο Καραχάλιος στο διάλειμμα, που σκέφτηκε ότι με όρους αμερικανιάς θα είναι καλό ο Βαγγέλας να φαίνεται πιο ψηλός και επιβλητικός, προκειμένου να αντισταθμίζει τη διαφορά ηλικίας που αποτελεί αβαντάζ του Τσίπρα. Γι' αυτό ο Κουρή διατυμπανίζει από τη φυλλάδα του ότι «ο Αλέξης κερδίζει στις γυναίκες». Και μην μας πείτε να μη χρεώνουμε τον Κουρή στον ΣΥΡΙΖΑ, γιατί αν ο ΣΥΡΙΖΑ ήθελε να μη χρεώνεται τον Κουρή, αρ-

κούσε μια δήλωση του Τσίπρα ενάντια στον «αυριανισμό» που εδώ και καιρό έχει τεθεί στην υπηρεσία του ΣΥΡΙΖΑ, κάνοντας τη βρόμικη δουλειά για λογαριασμό της ηγετικής ομάδας του.

Αν δεν πειστήκατε από τα παραπάνω για την αντιπαράθεση τύπου πασαρέλας ανάμεσα σε Τσίπρα και Μείμαράκη, που υποκαθιστούν ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, δώστε λίγη προσοχή στο τελευταίο τηλεοπτικό σποτ του ΣΥΡΙΖΑ, που κραυγάζει: «Στις 20 Σεπτέμβρη ψηφίζουμε πρωθυπουργό!» Ούτε κόμμα, ούτε πρόγραμμα, μόνο πρωθυπουργό. Τσίπρας ή Μείμαράκης είναι το τελικό διακύβευμα των εκλογών της Κυριακής, όπως διαμορφώθηκε το τελευταίο προεκλογικό δεκαήμερο.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλες οι αναλύσεις που ακολούθησαν την τηλεοπτική κοκορομαχία των δύο ασχολήθηκαν μόνο με την εικόνα τους, λες και έκριναν ένα τηλεοπτικό προϊόν. Εξέλιξε απολύτως λογική, όχι μόνο γιατί υπηρετεί τη στρατηγική της εθνικής-μνημονιακής ενότητας (με ή χωρίς κυβερνητικό «μεγάλο συνασπισμό»), αλλά και γιατί βοηθά να αναδειχτεί η προγραμματική ταύτιση των δύο κομμάτων στη γραμμή του Μνημόνιο-3 και της αποικιοκρατικής υπαγόρευσης από τους εκπροσώπους των ιμπεριαλιστών δανειστών.

Ακόμα και το επιχείρημα που προσπάθησε να αρθρώσει ο Τσίπρας, για ν' αποφύγει το

πρέσινγκ του Μείμαράκη για μετεκλογικό «μεγάλο συνασπισμό», ότι μια τέτοια κυβέρνηση θα ήταν «παρά φύσιν», αποδομήθηκε από όλους τους σχολιαστές των αστικών ΜΜΕ με μοναδική ευκολία. Γιατί είναι «παρά φύσιν» η κυβερνητική συνεργασία με τη ΝΔ του Μείμαράκη και όχι με τον ακροδεξιό Καμμένο; Το επιχείρημα μπορεί να στεκόταν την περίοδο της ψευδεπίγραφης αντιπαράθεσης μνημόνιου-αντιμνημόνιου. Τώρα που όλοι μαζί ψήφισαν το καινούργιο μνημόνιο, δεν μπορεί να σταθεί με τίποτα. Ειδικά όταν ο Καμμένος προβάλλεται ως εγγύηση του «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια», δηλώνοντας ότι θα εμποδίσει τον ΣΥΡΙΖΑ από την εφαρμογή κάποιων αστικοδημοκρατικών εκσυγχρονισμών, που δεν προσκρούουν στο Μνημόνιο.

Την Κυριακή, λοιπόν, ο ελληνικός λαός καλείται να εκλέξει μνημονιακό πρωθυπουργό. Τσίπρας ή Μείμαράκης είναι το δίλημμα των εκλογών. Οι μικροί μνημονιακοί σχηματισμοί θεωρούνται δεδομένοι. Αυτή η δικομματική πόλωση, όμως, στριμώχνει άγρια τους μικρούς και κάποιους τους απειλεί ακόμη και με έξωση από την επόμενη Βουλή. Τον Καμμένο πρώτα-πρώτα, που προσπαθεί να σώσει την πατρίδα με διαφημίσεις τύπου «Τζάμπο» (το διαφημιστή του προσέλαβε) και με δακρύβρεχτα σόου απόσυρσής του από την πολιτική, αν δεν μπουν στη Βουλή οι ΑΝΕΛ. Εξίσου (αν και όχι στα όρια του «μπαίνω-δεν μπαίνω») στριμώχνεται και το Ποτάμι (που δείχνει να μην έχει πλέον λόγο ύπαρξης στο αστικό πολιτικό στερέωμα), ενώ το σχήμα ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ δείχνει να τα πηγαίνει καλύτερα, καθώς το «σπρώχνουν» τα ΜΜΕ και οι κατευθυνόμενες δημοσκοπήσεις.

Στρίμωγμα, όμως, υφίσταται και ο Περισσός με τη ΛΑΕ, που ήλπιζαν να μοιραστούν κάποιες όχι ευκαταφρόνητες διαρροές του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι η ίδια η εκλογική λογική που τους στριμώχνει. Μια λογική που δεν αποσκοπεί σε οποιουδήποτε είδους ανατροπή, αλλά στην επιλογή του «μικρότερου κακού». Για κάποιους ψηφοφόρους που αυτοπροσδιορίζονται ως αριστεροί (αυτοί που παλιά ψήφιζαν ΠΑΣΟΚ και μετά ΣΥΡΙΖΑ) ενδεχομένως το ψευτοδίλημμα της «δεξιάς παλινόρθωσης», που παίζει ο Τσίπρας, να αποδειχτεί ικανό να τους συγκρατήσει στη συριζαϊκή εκλογική δεξαμενή, αφού έτσι κι αλλιώς σε αλλαγή δεν πιστεύουν.

Αναλώσιμοι

Δεν ξέρουμε αν η δεύτερη θα είναι και η τελευταία φορά που το Ποτάμι θα βρεθεί στη Βουλή, βλέπουμε όμως πολύ καλά στο σύνολο των αστικών ΜΜΕ ότι οι βαρόνοι των μίντια αδιαφορούν παντελώς για το δημιούργημά τους. Το αντιμετωπίζουν σαν εργαλείο μιας χρήσης και τον επικεφαλής του σαν ένα αναλώσιμο προϊόν, το οποίο μπορεί να μην έχει κανένα μέλλον στην αστική πολιτική. Τώρα, αντί για το Ποτάμι στηρίζουν το σχήμα ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και τη Φώφη, που μαθαίνει σιγά-σιγά να λέει το «ποίημα» με πιο φυσικό τρόπο.

Το Ποτάμι φτιάχτηκε την περίοδο της μεγάλης κατρακύλας του ΠΑΣΟΚ, όταν επικεφαλής του άλλοτε μεγάλου σοσιαλδημοκρατικού κόμματος ήταν ένας άνθρωπος που πριν ανοίξει το στόμα του τον μούντζωναν και τον σιχτρίζαν οι πάντες (εννοούμε τον προκλητικό Βενιζέλο). Ο ΣΥΡΙΖΑ κάπαζε προς την εξουσία, ο Κουβέλης είχε αρχίσει να κάνει «κορδελάκια» φεύγοντας από τη συγκυβέρνηση με τον Σαμαρά και τον Βενιζέλο, οπότε υπήρχε η ανάγκη για έναν ενδιαμέσο φορέα που θα μαζέψει ένα τμήμα από τη διαρροή του ΠΑΣΟΚ και δε θα το αφήσει να πάει στον ΣΥΡΙΖΑ, οδηγώντας έτσι στη δημιουργία ενός νέου ογκώδους κόμματος που δε θα μπορούσαν να το κάνουν ζάφτι τόσο εύκολα.

Το πείραμα καταρχάς πέτυχε, όμως ήταν από την αρχή σαφές πως δε θα πήγαινε μακριά. Ούτε καμιά στοιχειώδη προγραμματική συνοχή είχε ούτε ο «επικεφαλής» ήταν κανένα προικισμένο πολιτικό άτομο. Στέρεψαν και τα ευφυολογήματα και όσο περισσότερο μιλούσε τόσο καλύτερα φαινόταν πόσο φελλός είναι. Στο μεταξύ, το ΠΑΣΟΚ έπιασε πάτο, ο Γιωργάκης πάτωσε ακόμη περισσότερο στη δική του προσπάθεια, η ΔΗΜΑΡ βάρεσε διάλυση και ο ΣΥΡΙΖΑ σχημάτισε κυβέρνηση με τον Καμμένο, που μέσα σε εφτά μήνες υπέγραψε νέο Μνημόνιο. Εκ των πραγμάτων, το πολιτικό σκηνικό έπρεπε/πρέπει να αναδιαρθρωθεί.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη κι αν νικήσει πανηγυρικά την Κυριακή, είναι ένα κόμμα που μόνο προς τα κάτω μπορεί να πάει. Οι Λαφαζανικοί μια χαρά μπορούν να λειτουργήσουν ως ελάσσων αντιπολίτευση, δίπλα στον Περισσό. Η ΝΔ θα δείξει στις εκλογές αν μπορεί σχετικά γρήγορα ν' αποτελέσει αξιόπιστη εναλλακτική λύση. Χρειάζεται, λοιπόν, ένας ενδιαμέσος πόλος που να μπορεί να παίξει τον μπαλαντέρ και - γιατί όχι - να διερευνήσει αν στο μέλλον μπορεί ν' αντικαταστήσει τον ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα εξουσίας. Αυτός ο πόλος δεν μπορεί να είναι το συνονθύλευμα του Ποταμιού, αλλά το ΠΑΣΟΚ, που και ιστορία έχει και στελέχη ικανά να παίξουν αυτό το ρόλο. Σε μια τέτοια περίπτωση και οι «σοβαροί» του Ποταμιού (τύπου Λυκούδη) θα προσχωρήσουν, εγκαταλείποντας τον Θεοδωράκη και τα διάφορα ασπόνδυλα και αφασικά της αρχικής του παρέας. Κι ως εδώ που έφτασαν πολύ τους ήταν. Σε άλλες εποχές, σε εποχές σχετικής πολιτικής σταθερότητας, όλοι αυτοί που αυτοπροβάλλονται σαν το «νέο» και βγάζουν σαν караγκιζάκια «σέλαφ» στα έδρανα της Βουλής, το πολύ να κουβάλαν τις σημαίες στις κομματικές συγκεντρώσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Συναρχηγός

Η Ζωή σε χιουμοριστικό προεκλογικό σποτ της ΛΑΕ, η Ζωή δίπλα στον Λαφαζάνη κατά την επίσκεψή του στη ΔΕΘ, η Ζωή να εγκαινιάζει το κεντρικό προεκλογικό περίπτερο της ΛΑΕ στην Αθήνα, η Ζωή ομιλήτρια σε προεκλογικές εκδηλώσεις στην επαρχία να πατρонаρεί τους τοπικούς υποψήφιους, η Ζωή βασική ομιλήτρια στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση της ΛΑΕ στην Αθήνα (Λαφαζάνης και Γλέζος ήταν προγραμματισμένο απλώς να απευθύνουν χαιρετισμό). Από μια απλή υποψήφια βουλευτρίδα στην Α' Αθήνας, που δεν είναι μέλος αλλά συνεργαζόμενη με τη ΛΑΕ, η Κωνσταντοπούλου έχει μετατραπεί ντεφάκτο σε νούμερο δύο του σχήματος απολαμβάνοντας πλέον ισότιμη προβολή με τον Λαφαζάνη. Ο τελευταίος αναγκάστηκε να κόψει ακόμα και το παλιό στέλεχος του «Αριστερό Ρεύματος» της «Πλατφόρμας» και της ΛΑΕ Α. Καλύβη, προκειμένου να τοποθετηθεί στην πρώτη θέση η κολλητή της Ζωής, Ραχήλ, που μετακόμισε από την Κοζάνη.

Οι αυτά τα καμώματα αποκαλύπτουν μια λογική πολιτικού lifestyle. Η Κωνσταντοπούλου έχτισε μεθοδικά την εικόνα του ντούρου αντιμνημονιακού στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ, τα καραγκιοζιλίκια της στη Βουλή όταν ψηφίζονταν οι προκαταρκτικοί μνημονιακοί νόμοι και μετά το Μνημόνιο, αλλά και μετά το διάγγελμα με το οποίο ο Τσίπρας ανήγγειλε εκλογές, φαίνεται πως ικανοποίησαν ένα παραζαλισμένο τμήμα της εκλογικής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν είχε καταλάβει τι γινόταν τόσο καιρό και το Μνημόνιο-3 του 'ρθε σαν κεραμίδα στο κεφάλι, με αποτέλεσμα να έχει απλώς θυμό και όχι πολιτική αναζήτηση, οπότε η κυρία απερχομένη ΠτΒ κατέστη ψηφοθηρικά πολύτιμη για τους Λαφαζανικούς. Ολο το εφτάμηνο της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επεδίωξε μεθοδικά την προσωπική της προβολή, η οποία ήταν σημαντικά μεγαλύτερη απ' αυτή του Λαφαζάνη.

Την Κυριακή θα κάνουν ταμείο. Κι ανάλογα με το ταμείο θα καθορίσουν και τα επόμενα βήματά τους. Βίον ανέφελον, πάντως, δεν προβλέπουμε να έχουν. Είναι ζήτημα... DNA.

Το «πατημένο» χαρτοπανό είναι της «Κόντρας» (οδός Μελενίκου, Θεσσαλονίκη) και έγραφε: Η ΨΗΦΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΑΞΙΑ / ΑΓΩΝΕΣ ΤΑΞΙΚΟΙ - ΑΠΟΧΗ.

Τα καλόπαιδα του ΕΕΚ πρώτα το έσκισαν και μετά κόλλησαν δυο αφίσες από πάνω, για να διαφημίσουν την ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δε θα κάνουμε κάποιο ιδιαίτερο σχόλιο. Πολιτικά μπορεί να κρίνει εύκολα ο καθένας την ενέργεια. Και ως εχθρική πράξη καθεαυτή και ως προσπάθεια να «πατηθεί» το πολιτικό μήνυμα της αποχής, για να σταλεί το ντροπιαστικό μήνυμα της ψήφου.

Η απάντησή μας: αφού θέλετε τέτοιου τύπου πόλεμο, θα τον έχετε.

Σιωνιστική πρόκληση στο Αλ Ακσα

Το τέμενος του Αλ Ακσα αποτελεί εδώ και δεκαετίες το μήλον της έριδος μεταξύ Παλαιστίνιων και Σιωνιστών. Αποτελεί τον τρίτο πιο ιερό χώρο των μουσουλμάνων (μετά τη Μέκκα και τη Μεδίνα), τον οποίο οι Σιωνιστές θεωρούν επίσης ιερό χώρο (τον αποκαλούν όρος του Ναού). Αυτό το τέμενος επισκέφτηκε ο Αριέλ Σαρόν το Σεπτέμβριο του 2001, δίνοντας με την πρόκλησή του την αφορμή για το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα.

Από τότε, οι Σιωνιστές έχουν πολλές φορές προκαλέσει τους Παλαιστίνιους με τις πράξεις τους. Το 2010 έφτιαξαν τούνελ κάτω από το τέμενος με αποτέλεσμα να σημειωθούν ρωγμές σε παλαιστινιακά σπίτια στη παλιά πόλη, αλλά και στο ίδιο το τζαμί.

Τη μέρα που ξεκινούσε το νέο εβραϊκό έτος (την Κυριακή 13 Σεπτεμβρίου), ισραηλινοί στρατιώτες έκαναν έφοδο στο τέμενος κυνηγώντας νεαρούς παλαιστίνιους «τρομοκράτες» με την κατηγορία ότι πετούσαν πέτρες. Στην έφοδο τραυματίστηκαν πολλοί προσκυνητές, ενώ την επομένη (Δευτέρα 14 Σεπτεμβρίου) γύρω στους 200 στρατιώτες μαζί με εποίκους έκαναν δεύτερη έφοδο με χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα, με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συγκρούσεις με Παλαιστίνιους που απάντησαν με πέτρες. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται για τρίτη μέρα τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Τρίτη βράδυ).

Η σιωνιστική προκλητικότητα απογειώνεται και πάλι και μένει να δούμε πώς θα εξελιχθούν οι αντιδράσεις από παλαιστινιακής πλευράς.

Υεμένη Κλιμακώνεται η επιχείρηση «Χρυσό Βέλος» με στόχο τη Σανάα

Μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ουσιαστικά, βρίσκεται ένας ακόμη πόλεμος στη Μέση Ανατολή, που μαίνεται εδώ και έξι μήνες στη φτωχότερη αραβική χώρα, την Υεμένη. Ένας πόλεμος που ξεκίνησε με τη στρατιωτική επέμβαση της Σαουδικής Αραβίας και των συμμάχων της μοναρχιών του Κόλπου τον περασμένο Μάρτη, με αεροπορικούς βομβαρδισμούς εναντίον της πολιτοφυλακής των Χούτι και των συμμάχων τους στο στρατό, και κλιμακώθηκε από τον Ιούλιο με χερσαία επέμβαση χιλιάδων ξένων στρατιωτών.

Ένα σύντομο ιστορικό

Οι Χούτι αποτελούν το 30% των 23 εκατομμυρίων του πληθυσμού της Υεμένης, ζουν κυρίως στο βόρειο ορεινό τμήμα της χώρας και ακολουθούν την αίρεση Ζάιντι του σιιτικού Ισλάμ, που υπάρχει μόνο στην Υεμένη. Το κίνημα των Χούτι αναπτύχθηκε στον αγώνα ενάντια στην περιθωριοποίηση και την υπανάπτυξη των περιοχών τους καθώς και ενάντια στην κυβερνητική διαφθορά και σφρηλατήθηκε μέσα από έξι πολέμους που εξαπέλυσε εναντίον τους ο δικτάτορας Αμπντούλαχ Αλί Σάλεχ, με την υποστήριξη της Σαουδικής Αραβίας, την περίοδο 2004 - 2010.

Οι τελευταίες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις των Χούτι ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2014 ενάντια στην αύξηση της τιμής των καυσίμων μετά την κατάληψη των επιδοτήσεων και την κυβερνητική διαφθορά και στις 18 Αυγούστου του 2014 δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέκλυσαν τους δρόμους της πρωτεύουσας Σανάα και ξεκίνησαν καθιστικές διαδηλώσεις έξω από τα υπουργεία, απαιτώντας την επαναφορά των επιδοτήσεων και την παραίτηση της κυβέρνησης.

Στις 21 Σεπτεμβρίου του 2014, οι εμπειροπόλεμες πολιτοφυλακές των Χούτι με σύμμαχο ένα μεγάλο τμήμα του κυβερνητικού στρατού που διατηρούσε δεσμούς με τον πρώην δικτάτορα Αλί Σάλεχ, έθεσαν υπό τον έλεγχό τους την πρωτεύουσα. Κίνηση που μεγάλο τμήμα το πληθυσμού, που δεν είχε σχέση με τους Χούτι, υποδέχτηκε με ανακούφιση απηυδισμένο από την κυβέρνηση Χάντι, η οποία το μόνο έργο που είχε να παρουσιάσει ήταν η «αντιτρομοκρατική» συνεργασία με τις ΗΠΑ. Σύντομα, εκπρόσωποι των Χούτι υπέγρα-

ψαν συμφωνία με τον πρόεδρο Μανσούρ Χαντι και άλλες πολιτικές δυνάμεις για το σχηματισμό νέας κυβέρνησης με πρωθυπουργό τον τεχνοκράτη Χαλέντ Μπάχα. Ομως η ένταση ανάμεσα στους Χούτι και τους υπόλοιπους συνέχισε να αυξάνεται κυρίως για το ζήτημα της συνταγματικής μεταρρύθμισης, με αποκορύφωμα την παραίτηση στις 22 Γενάρη του προέδρου Χάντι και του πρωθυπουργού. Ένα μήνα αργότερα, στις 21 Φλεβάρη, ο Χάντι κατέφυγε στο Αντεν, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη και εμπορικό κέντρο της χώρας, την οποία όρισε ως προσωρινή πρωτεύουσα. Ομως, η ταχύτατη προέλαση των πολιτοφυλακών των Χούτι και μεγάλου τμήματος του στρατού προς νότο με κατεύθυνση το Αντεν, χωρίς ουσιαστική αντίσταση από το πιστό στο Χάντι τμήμα του στρατού, ανάγκασε τον Μανσούρ Χάντι να εγκαταλείψει και το Αντεν στις 25 του Μάρτη και να καταφύγει στο Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας. Μια μέρα αργότερα, στις 26 του Μάρτη, ξεκίνησε με σφοδρούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς η στρατιωτική επέμβαση της πολεμικής συμμαχίας των μοναρχιών του Κόλπου, του Μαρόκου, της Αιγύπτου και της Ιορδανίας με επικεφαλής τη σαουδαραβική μοναρχία. Φυσικά, το πράσινο φως για τη στρατιωτική επέμβαση έδωσαν οι Αμερικάνοι, οι οποίοι παρέχουν επίσημα υλικοτεχνική υποστήριξη και προφανώς κατευθύνουν όλη την επιχείρηση.

Η επιχείρηση «Χρυσό Βέλος»

Ομως, οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί δεν κατάφεραν να σταματήσουν την προέλαση προς νότο των Χούτι και των συμμάχων τους στο στρατό και την κατάληψη μεγάλων

τμημάτων του Αντεν μετά από σφοδρές συγκρούσεις με δυνάμεις σουνιτών φυλάρχων και τμήματος του στρατού πιστό στον εξόριστο πρόεδρο. Και επειδή οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί δεν αρκούσαν για να κερδηθεί ένας πόλεμος, η πολεμική συμμαχία προχώρησε μέσα στον Ιούλιο σε χερσαία στρατιωτική επέμβαση με την κωδική ονομασία «Χρυσό Βέλος». Ο πυρήνας της επιχείρησης αυτής ήταν 6.000 Υεμενίοι «εθελοντές», οι οποίοι, όπως αποκαλύπτει ρεπορτάζ του Αλ Τζαζίρα («Yemen faces dangerous new phase», 7/9/15) εργάζονταν στη Σαουδική Αραβία, κλήθηκαν τηλεφωνικά να στρατολογηθούν με την υπόσχεση καταβολής μισθών και ιατρικής περίθαλψης στο εξωτερικό σε περίπτωση τραυματισμού, εκπαιδεύτηκαν στη Σαουδική Αραβία και μεταφέρθηκαν στο Αντεν. Οι «εθελοντές» αυτοί, που προέρχονταν στη συντριπτική πλειοψηφία από τη νότια Υεμένη, πολέμησαν στην πρώτη γραμμή, με την υποστήριξη χιλιάδων στρατευμάτων από τις χώρες του Κόλπου και κατάφεραν να απωθήσουν τους Χούτι από το Αντεν στα τέλη Ιούλη και από τέσσερις ακόμη επαρχίες της νότιας Υεμένης στη διάρκεια του Αυγούστου.

Ο επόμενος στόχος της επιχείρησης «Χρυσό Βέλος», μετά την ανακατάληψη του Αντεν, ήταν η πόλη Ταϊζ, η τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, που βρίσκεται στον αυτοκινητόδρομο που συνδέει το Αντεν με την πρωτεύουσα Σανάα. Ωστόσο, μετά από βδομάδες σφοδρών συγκρούσεων καμιά πλευρά δεν έχει καταφέρει να πάρει το πάνω χέρι, ενώ ο μεγάλος όγκος των στρατευμάτων της συμμαχίας του Κόλπου συγκεντρώνεται στην κεντρική επαρχία Μαρίμπ.

Η συμμετοχή χιλιάδων

στρατευμάτων από τη Σαουδική Αραβία και άλλες χώρες του Κόλπου στη χερσαία στρατιωτική επέμβαση στην Υεμένη τον Ιούλη, βγήκε στο φως μετά την επίθεση των Χούτι με πυραυλο σε στρατόπεδο της πολεμικής συμμαχίας στην επαρχία Μαρίμπ στις 4 Σεπτεμβρίου από την οποία σκοτώθηκαν 67 στρατιώτες (52 από τα Εμιράτα, 10 Σαουδάραβες και 5 από το Μπαχρέιν).

Με αφορμή την πολύνεκρη αυτή επίθεση, οι χώρες της πολεμικής συμμαχίας ανακοίνωσαν την αποστολή νέων ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων στην Υεμένη. Ενδεικτικά, σύμφωνα με ρεπορτάζ του Αλ Τζαζίρα, το Κατάρ έστειλε 1.000 στρατιώτες, τανκς, 200 θωρακισμένα οχήματα και 30 ελικόπτερα Απάτσι, η Αίγυπτος 800 στρατιώτες, τανκς και θωρακισμένα οχήματα και η Σαουδική Αραβία «τεράστιες ενισχύσεις» (τουλάχιστον 1.000) των Ειδικών Δυνάμεων που βρίσκονται ήδη στην επαρχία Μαρίμπ. Συνολικά, σύμφωνα με το Αλ Τζαζίρα, έχουν συγκεντρωθεί τουλάχιστον 10.000 ξένα στρατεύματα στην πλούσια σε πετρέλαιο κεντρική επαρχία Μαρίμπ, όπου εξαπέλυσαν στις 13 Σεπτεμβρίου μεγάλη επίθεση με στόχο να απωθήσουν τους Χούτι από τις περιοχές που ελέγχουν στην επαρχία αυτή και στη συνέχεια να κινηθούν βόρεια για την ανακατάληψη της Σανάα.

Οι συνέπειες

Είναι φανερό ότι η χερσαία στρατιωτική επέμβαση, η υπερβολία των εισβολών και οι ακατάπαυστοι αεροπορικοί βομβαρδισμοί έχουν αλλάξει το συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος των Χούτι, οι οποίοι πλέον βρίσκονται σε άμυνα. Ομως, η προέλαση των στρατευμάτων της πολεμικής συ-

«**Ε**ίναι αλήθεια ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να στεγάσει όλη τη δυστυχία του κόσμου. Ας είμαστε όμως τίμιοι και ας θέσουμε τα πράγματα σε μία σειρά. Υπάρχει πράγματι ένας σημαντικός και άνευ προηγουμένου αριθμός προσφύγων που έρχονται στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, ακόμα αντιπροσωπεύουν μόλις το 0.11% του συνολικού πληθυσμού της ΕΕ. Στο Λίβανο, οι πρόσφυγες αντιπροσωπεύουν το 25% του πληθυσμού. Και αυτή είναι μία χώρα που οι άνθρωποι έχουν μόλις το ένα πέμπτο του πλούτου που απολαμβάνει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Ας είμαστε καθαροί και τίμιοι με τους συχνά ανησυχούντες πολίτες μας: όσο υπάρχει πόλεμος στη Συρία και τρομοκρατία στη Λιβύη, η προσφυγική κρίση δε θα εξαφανιστεί έτσι απλά. Μπορούμε να χτίσουμε τοίχους, μπορούμε να χτίσουμε φράχτες. Όμως, φανταστείτε για ένα δευτερόλεπτο ότι ήσασταν εσείς, με τα παιδιά στην αγκαλιά σας, και ο κόσμος που ξέerate γίνονταν συντρίμια γύρω σας. Δεν υπάρχει τιμή που δε θα πληρώνατε, δεν υπάρχει τοίχος που δε θα σκαρφαλώνατε, θάλασσα που δε θ' αρμενίζατε, σύνορα που δε θα περνούσατε, αν ο πόλεμος ή η βαρβαρότητα του αποκαλούμενου Ισλαμικού Κράτους σας έδιωχνε» (απόσπασμα από την ομιλία του προέδρου της Κομισιόν Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ για την κατάσταση της Ενωσης, Τετάρτη 9.9.2015, βλ. http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-15-5614_en.htm).

Πόσο γρήγορα κατέρρευσαν ακόμα και τα ψήγματα «ευαισθησίας» για τους πρόσφυγες! Από το «refugees welcome» και τους δακρύβρεκτους λόγους της Μέρκελ και του Γιούνκερ περάσαμε πλέον στην αναστολή της συνθήκης του Σένγκεν με την επιβολή των συνοριακών ελέγχων στα σύνορα Αυστρίας-Γερμανίας (υπό την πλήρη κάλυψη της

μαχίας στο βορρά δεν θα είναι καθόλου εύκολη. Τα αφιλόξενα βουνά που χωρίζουν τη βόρεια Υεμένη από την υπόλοιπη χώρα, με πληθυσμό που υποστηρίζει τους Χούτι, είναι εχθρικό περιβάλλον για τους ξένους εισβολείς, όπου αντίθετα οι εμπειροπόλεμες πολιτοφυλακές των Χούτι κινούνται με κλειστά μάτια. Γι αυτό και τα στρατεύματα των εισβολέων κινδυνεύουν σοβαρά να εμπλακούν σε ένα παρατεταμένο ανταρτοπόλεμο φθοράς.

Αυτή που κερδίζει περισσότερο από τον πόλεμο στην Υεμένη είναι η Αλ Κάιντα στην Αραβική Χερσόνησο, η οποία θεωρείται από τους Αμερικάνους το πιο επικίνδυνο παρακλάδι του δικτύου της Αλ Κάιντα. Εκμεταλλευόμενη το χάος του πολέμου

Πέφτουν οι μάσκες

Κομισιόν) και την αποτυχία της έκτακτης συνόδου του Συμβουλίου των υπουργών Εσωτερικών και Δικαιοσύνης της ΕΕ, που πραγματοποιήθηκε την περασμένη Δευτέρα. Και τα χειρότερα έπονται.

Ας δούμε όμως τις τελευταίες εξελίξεις όπως εκτυλίχθηκαν τη βδομάδα που μας πέρασε.

Αποτυχία της συνόδου

Ηταν τέτοια η αποτυχία της συνόδου των υπουργών Εσωτερικών και Δικαιοσύνης της ΕΕ, που δεν εκδόθηκε καν κοινό ανακοινωθέν μετά το τέλος της συνόδου. Αφέθηκε στον υπουργό Εξωτερικών του Λουξεμβούργου (που ασκεί καθήκοντα προεδρίας αυτή την περίοδο στην ΕΕ) να εκδώσει μία περίληψη με τα συμπεράσματά της (<http://www.eu2015lu.eu/en/actualites/communiqués/2015/09/14-conseil-jai-communique-relocalisations/index.html> και <http://www.consilium.europa.eu/en/meetings/jha/2015/09/14/>), που αναφέρει εν συντομία τα εξής:

1. Το Συμβούλιο θεωρεί απαραίτητο τον έλεγχο των συνόρων της ΕΕ και την ενίσχυση της συνοριακής αστυνομίας FRONTEX, της οποίας θα πρέπει σύντομα να αναπτυχθούν σώματα ταχείας επέμβασης

στις ευαίσθητες περιοχές των συνόρων.

2. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι θα πρέπει να δοθεί οικονομική στήριξη στην Ελλάδα για την ενίσχυση των κέντρων κράτησης, του συστήματος ασύλου και του ελέγχου των συνόρων.

3. Το Συμβούλιο συμφώνησε να παράσχει υποστήριξη στις χώρες των δυτικών Βαλκανίων που δέχονται τα κύματα των μεταναστών.

4. Ιδιαίτερη μνεία έγινε στη συνεργασία με την Τουρκία που αποτελεί μία από τις κυριότερες πύλες εισόδου των προσφύγων και μεταναστών. Η συνεργασία θα αναπτυχθεί ώστε να αντιμετωπιστεί η παράνομη εισροή μεταναστών από τα τουρκικά παράλια.

5. Το Συμβούλιο επανέλαβε τη δέσμευση για αποδοχή 40 χιλιάδων προσφύγων από την Ελλάδα και την Ιταλία, αλλά υπογράμμισε ότι η δέσμευση αυτή είναι σε προσωρινή βάση για τα επόμενα δύο χρόνια και συνδέεται άρρηκτα με τη θέσπιση ισχυρών μηχανισμών από τις 16 Σεπτέμβρη στην Ιταλία και την Ελλάδα, για την καταγραφή και δακτυλοσκόπηση των μεταναστών και το διαχωρισμό αυτών που «πραγματικά» χρειάζονται προστασία και θα πρέπει να μεταφερθούν στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ από αυτούς που θα πρέπει να επιστρέψουν. Για τους τελευ-

ταίους, εφόσον αναγνωρίζεται ότι η απέλασή τους δεν μπορεί να γίνει πάντοτε οικειοθελώς, επισημαίνει την ανάγκη της κατασκευής σε επείγουσα βάση κέντρων κράτησης.

6. Αν και το Συμβούλιο «χαίρει» την πρόταση της Κομισιόν που έγινε την προηγούμενη βδομάδα, με την οποία -όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κόντρας»- προτεινόταν η μετακίνηση άλλων 120 χιλιάδων προσφύγων από την Ελλάδα, την Ουγγαρία και την Ιταλία στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ, βάσει ποσοστώσεων, ζήτησε μέχρι το τέλος του χρόνου η Κομισιόν να παρουσιάσει προτάσεις για τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ. Για την αποδοχή των επιπρόσθετων 120 χιλιάδων μεταναστών, το Συμβούλιο, αν και δήλωσε ότι «συμφωνεί επί της αρχής», θέωρησε τις ποσοστώσεις που προτάθηκαν απλά ως «βάσεις για συμφωνία» και παρέπεμψε το θέμα στην επόμενη σύνοδο, που θα γίνει στις 8 με 9 Οκτώβρη, ζητώντας ταυτόχρονα τη γνωμοδότηση και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι επισημάνθηκε η ανάγκη ευελιξίας από τα κράτη μέλη στην εφαρμογή αυτής της πρότασης, λόγω απρόβλεπτων καταστάσεων. Δηλαδή, η πρόταση είναι ουσιαστικά σε εθελοντική και όχι σε υποχρεωτική βάση.

7. Ιδιαίτερη μνεία γίνεται στην ενίσχυση του συστήματος των απελάσεων και στη συνεργασία των τρίτων χωρών στο να πάρουν πίσω τους μετανάστες που δε θα γίνονται αποδεκτοί από την ΕΕ.

8. Στη σύνοδο του ερχόμενου Οκτώβρη θα γίνουν τα προκαταρκτικά βήματα για να ετοιμαστεί και η λίστα των «ασφαλών» χωρών, που θα είναι κοινά αποδεκτή στην ΕΕ, πέρα από τις εθνικές λίστες που ήδη υπάρχουν.

Τι σημαίνουν όλ' αυτά; Ότι η ΕΕ είναι απρόθυμη να εφαρμόσει ακόμα και αυτό το σχέδιο που παρουσιάστηκε την περασμένη βδομάδα, με τους 120 χιλιάδες πρόσφυγες, επιπλέον των 40 χιλιάδων που είχαν προταθεί αρχικά. Συνολικά, δηλαδή, οι πολιτικές ηγεσίες των χωρών της ΕΕ δε θέλουν να πάρουν ούτε 160 χιλιάδες πρόσφυγες, αριθμό που αποτελεί μόλις το 4% του συνόλου των σύριων προσφύγων! Η ΕΕ είναι απρόθυμη να δεχτεί το κύμα των προσφύγων, που για την ώρα -σύμφωνα με τις δηλώσεις Γιούνκερ που αναφέραμε στην αρχή- ισοδυναμούν με το 0,11% του πληθυσμού της!

Κατασταλτικό ντόμινο

Η απόφαση της Γερμανίας να πετάξει τη «φιλοπροσφυγική» της μάσκα και να δείξει τα δόντια της στους κατατρεγμένους πρόσφυγες που συρρέουν κατά μάζες στα γερμανικά σύνορα, αναστέλλοντας τη Σένγκεν και επιβάλλοντας συνοριακούς ελέγχους στα σύνορα με την Αυστρία, οδήγησε σε ένα ντόμινο αντίστοιχων πολιτικών από τα υπόλοιπα κράτη μέλη της ΕΕ.

Μετά τη Γερμανία, ακολούθησε η Σλοβακία που επανέφερε τους ελέγχους στα σύνορά της, ενώ Τσεχία, Αυστρία, Ιταλία και Ολλανδία ενίσχυσαν τους συνοριακούς ελέγχους με πρόσθετους μπάτσους. Για να

μην αναφερθούμε στην Ουγγαρία που έχει ήδη μετατραπεί σε φρούριο, σφραγίζοντας τα σύνορα με τη Σερβία και απειλώντας με τριετή φυλάκιση όσους τα περάσουν και με πενταετή όσους τολμήσουν να προκαλέσουν φθορές στο νεοανεγειρόμενο τείχος. Η δε Δανία είχε από την προηγούμενη βδομάδα σπεύσει να δημοσιεύσει σε εφημερίδες του Λιβάνου ότι πρόκειται να περικόψει τα επιδόματα των προσφύγων στο μισό για να τους τρομοκρατήσει ώστε να μη διανοηθούν να πάνε εκεί!

Κάλυψη από την Κομισιόν

Η γερμανική αναστολή της συνθήκης του Σένγκεν είχε την απόλυτη κάλυψη της Κομισιόν, η οποία σε ανακοίνωσή της την περασμένη Κυριακή (http://europa.eu/rapid/press-release_STATEMENT-15-5638_el.htm) αναφέρει ότι «η προσωρινή επανεισαγωγή των συνοριακών ελέγχων μεταξύ των κρατών μελών είναι μία έκτακτη πιθανότητα ειδικά προβλεπόμενη και ρυθμιζόμενη από τον συνοριακό κώδικα του Σένγκεν στην περίπτωση κρίσιμης κατάστασης. Η παρούσα κατάσταση στη Γερμανία φαίνεται να είναι μία κατάσταση που καλύπτεται από τους κανόνες».

Όσο περνάει ο καιρός οι μάσκες πέφτουν και η ΕΕ αποδεικνύεται ένα ιμπεριαλιστικό φρούριο που δε δίνει δεκάρα τσακιστή για τα εκατομμύρια των προσφύγων και μεταναστών από τις κατεστραμμένες χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Αφού τις καταλήστεψαν καρπωνόμενοι όσες πλουτοπαραγωγικές πηγές διαθέτουν, οι ιμπεριαλιστές πετούν σαν στυμμένη λεμονόκουπα τους λαούς τους, πιστεύοντας ότι έτσι θα ξεμπερδέψουν με τον κίνδυνο της «μόλυνσης» από τους κατατρεγμένους. Όμως, όσοι σπέρνουν ανέμους θερίζουν θύελλες.

Ο λύκος κι αν εγέρασε...

Από τη μια ο αστικός Τύπος και από την άλλη οι διάφορες παραφυάδες της ψευτοαριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΕ και σία) προσπαθούν να μας πείσουν ότι στην ηγεσία ενός κόμματος εξουσίας μιας ιμπεριαλιστικής χώρας εκλέχτηκε ένας αριστερός, που θα αλλάξει τα πάντα.

Ο Τζέρεμι Κόρμπιν έχει μπροστά του μια τετραετία για να προετοιμάσει την επάνοδο του Εργατικού Κόμματος στην εξουσία. Αν θέλει να δει τον εαυτό του ένοικο στο 10 της οδού Ντάουνινγκ θα πρέπει να «μεταλλαχτεί» σ' έναν ιμπεριαλιστή πολιτικό, ικανό να κερδίσει την εμπιστοσύνη της βρετανικής μπουρζουαζίας. Και θα το κάνει. Εδώ θα είμαστε για να παρακολουθούμε τις διαδοχικές κωλοτούμπες του.

του κλίματος που επικρατεί είναι ότι σε πολλές περιοχές της νότιας Υεμένης από τις οποίες απωθήθηκαν οι Χούτι κυματίζει η σημαία της πρώην ανεξάρτητης Νότιας Υεμένης, που ενώθηκε με τη βόρεια το 1990, ενώ τάγματα με στρατιώτες από τη νότια Υεμένη που εκπαιδεύτηκαν στη Σαουδική Αραβία για να πολεμήσουν τους Χούτι, αρνούνται να πολεμήσουν για την ανακατάληψη της Σανάα.

Η συνέχιση του πολέμου απειλεί να οδηγήσει σε ντε φάκτο διαμελισμό της χώρας, να τη μετατρέψει σε νέα Λιβύη και να αποσταθεροποιήσει ακόμη περισσότερο τη Μέση Ανατολή. Παρολαυτά, δε διαφαίνεται προοπτική κατάπαυσης του πυρός και διευθέτησης της κρίσης μέσω διαπραγματεύ-

σεων μετά και την τελευταία απόφαση του εξόριστου προέδρου Χάντι να απέχει από τις διαπραγματεύσεις με τη μεσολάβηση του ΟΗΕ που επρόκειτο να γίνουν την τρέχουσα εβδομάδα, θέτοντας ως όρο την πλήρη αποχώρηση των Χούτι από όλες τις περιοχές που έχουν καταλάβει και την κατάθεση του οπλισμού τους, με την προσδοκία ότι θα ηττηθούν, θα εξαναγκαστούν σε ταπεινωτική συνθηκολόγηση και ο ίδιος θα επιστρέψει θριαμβευτικά ως πρόεδρος στη χώρα.

Στο μεταξύ, εκτός από το βαρύ φόρο αίματος που πληρώνει ο άμαχος πληθυσμός, η συνέχιση του αποκλεισμού με τις τεράστιες ελλείψεις σε τρόφιμα και καύσιμα έχει σαν αποτέλεσμα πάνω από

20 εκατομμύρια άνθρωποι να χρειάζονται ανθρωπιστική βοήθεια για να επιβιώσουν, ενώ πάνω από ένα εκατομμύριο έχει εκποτιστεί από τις εστίες του.

Μια εσωτερική πολιτική σύγκρουση για την κατανομή της εξουσίας που ξέσπασε τον Αύγουστο του 2014 έχει μετατραπεί σε επικίνδυνη περιφερειακή πολεμική αναμέτρηση, καθώς η χώρα, λόγω της στρατηγικής γεωγραφικής της θέσης στο θαλάσσιο δρόμο μεταφοράς του πετρελαίου, είναι πεδίο ανταγωνισμού τόσο μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων όσο και μεταξύ περιφερειακών δυνάμεων (Σαουδική Αραβία, Ιράν) που επιδιώκουν να επεκτείνουν την επιρροή τους στην περιοχή.

στο ψαχνό

Γιατί ΑΠΟΧΗ

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο θα ήταν παράνομες, έγραψε κάποτε ο Μαρξ, χωρίς σε καμιά περίπτωση να εννοεί πως οι κομμουνιστές δεν πρέπει να έχουν καμιά σχέση με τις εκλογικές διαδικασίες της αστικής δημοκρατίας. Ο Μαρξ σύστηνε τη χρησιμοποίηση όλων των μορφών αγώνα, ακόμα και του κοινοβουλευτικού αγώνα, φτάνει αυτός να ανταποκρινόταν στα καθήκοντα του προλεταριάτου τη δεδομένη ιστορική στιγμή.

Οι διάφοροι εραστές της «πάση θυσία συμμετοχής» στις κοινοβουλευτικές εκλογές, όμως, ξεχνούν την κριτική στον αστικό κοινοβουλευτισμό, που ο Μαρξ με τον Ενγκελς θεωρούσαν «εκ των ων ουκ άνευ», ακόμη και σε περιπτώσεις συμμετοχής στις κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Απ' αυτή την άποψη θυμίζουν αυτό που είχε γράψει ο Λένιν για κάποιους αριστερούς της εποχής του:

«Εξ επαγγέλματος υπουργοί και βουλευτές, προδότες του προλεταριάτου και «επιχειρηματίες» σοσιαλιστές των ημερών μας παραχώρησαν την κριτική του κοινοβουλευτισμού αποκλειστικά στους αναρχικούς και πάνω σ' αυτή την περίεργα λογική βάση κήρυξαν «αναρχισμό» κάθε κριτική του κοινοβουλευτισμού!».

Ας πάψουν, λοιπόν, να μας κουνάνε το δάχτυλο και να μας παριστάνουν τους μαρξιστές άνθρωποι που δεν έχουν καμιά σχέση με το ζωντανό πνεύμα του μαρξισμού, αλλά έχουν κατασκευάσει μια καρικατούρα του, μόνο και μόνο για να δικαιολογούν τη συμμετοχή τους στην «ύψιστη διαδικασία της [αστικής] δημοκρατίας», τις κοινοβουλευτικές εκλογές. Συμμετοχή «ΑΠΟ ΑΠΟΨΗ ΑΡΧΩΝ», σε κάθε περίπτωση, ανεξαρτήτως συνθηκών, ανεξαρτήτως τακτικής.

Ποιες είναι οι βασικές παράμετροι της σημερινής κοινωνικής και πολιτικής συγκυρίας και ποια η τακτική που υπηρετεί τα συμφέροντα του προλεταριάτου; Αυτό είναι για μας το ερώτημα, η απάντηση στο οποίο καθορίζει ΚΑΙ την εκλογική στάση.

♦ Το προλεταριάτο διανύει μια μακρά περίοδο πολιτικής εξάρτησης από τα αστικά κόμματα. Οχι μόνο δεν έχει εμφανίσει τάσεις αυθόρμητης απεξάρτησης από την αστική πολιτική, αλλά μετατρέπει την ήττα του στο πεδίο των ταξικών αγώνων μέσω των οποίων υπερασπίζεται τα άμεσα συμφέροντά του, σε ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από την αστική πολιτική.

♦ Η πρωτοπορία του προλεταριάτου δεν κινείται ακόμη στην κατεύθυνση της ανεξάρτητης πολιτικής της συγκρότησης, αλλά ακολουθεί το γενικό ρεύμα, που μοιραία τη μετατρέπει και αυτή σε παρακολούθημα της αστικής πολιτικής.

♦ Η πλειοψηφία του προλεταριάτου υπέστη ένα μεγάλο σοκ καθώς είχε εναποθέσει ελπίδες στον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος πρόβαλε σαν αριστερή πολιτική δύναμη, ιστορικά ταυτισμένη, δήθεν, με τα συμφέροντα του προλεταριάτου.

♦ Το σοκ αυτό «δείχνει» ως συνυπεύθυνες και εκείνες τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά, διότι ακόμη και αν δεν συγχωνεύτηκαν οργανωτικά με τον ΣΥΡΙΖΑ, συγχωνεύτηκαν -εν όλω ή εν μέρει- πολιτικά, είτε επιδεικνύοντας ανοχή προς τον ΣΥΡΙΖΑ είτε στηρίζοντας πολιτικές πρωτοβουλίες του, όπως το κάλπικο δημοψήφισμα του περασμένου Ιούλη.

♦ Εδώ και τριάντα χρόνια, υπάρχει στην κυριολεξία κοινωνική άπνοια. Οι εργατικές αντιστάσεις στο πέρασμα του μνημονιακού οδοστρωτήρα υπήρξαν αρχικά μαζικές, αλλά πλήρως αναποτελεσματικές,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

ΥΠΟΘΕΤΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ 100 ΑΤΟΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΣΩΜΑ

Από το προσωπικό «προφίλ» ενός οπαδού (ή μέλους) της ΑΝΤΑΡΣΥΑ η χυδαία εκλογοκρίστικη αριθμητική. Χυδαία και αριθμητικά, διότι παραβλέπει μια άλλη παράμετρο του καλπονοθευτικού εκλογικού συστήματος: όσο μεγαλύτερο είναι αθροιστικά το ποσοστό των μικρών κομμάτων που μένουν εκτός Βουλής τόσο χαμηλότερο είναι το ποσοστό που χρειάζεται το πρώτο κόμμα για να έχει αυτοδυναμία. Όμως η χυδαιότητα είναι κυρίως πολιτική και αποτυπώνεται ανάγλυφα στο σύνθημα που στέφει την αριθμητική μαϊμούδιά: «Η ψήφος σου έχει δύναμη!» Αν έχει αποδειχτεί κάτι από τότε που μπήκαμε στον αστερισμό των Μνημονίων, είναι πως **η ψήφος δεν έχει καμιά αξία, καμιά δύναμη**. Το 2012, οι Σαμαροβενιζελοκουβέληδες έταξαν στους ψηφοφόρους επαναδιαπραγμάτευση του Μνημονίου. Αριθμούσαν και τα σημεία που υποτίθεται ότι θα επαναδιαπραγματεύονταν. Ήταν καμιά εικοσαριά. Τη συνέχεια τη γνωρίζουμε. Το 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έταξε επαναδιαπραγμάτευση, αλλά κατάργηση του Μνημονίου. Τη συνέχεια την ξέρουμε. Τον περασμένο Ιούλη έγινε και δημοψήφισμα. Το ίδιο κιάλας βράδυ, τα Οχι είχαν αθροιστεί με τα Ναι και είχε γίνει ένα τεράστιο «ναι σε όλα και άνευ όρων». Κάποιοι, όμως, κατρακυλώντας στο τελευταίο σκαλί της πολιτικής αναξιοπρέπειας, αντί να λουφάζουν, αναγνωρίζοντας ότι είχαν γίνει αβανταδόροι των Τσιπραίων στο κάλπικο δημοψήφισμά τους, επανεμφανίζονται ζητώντας ψήφο. Κι αντί να μείνουν μόνο σ' αυτό, έχουν το θράσος να λοιδορούν όσους καλούν σε αποχή και να ψηφοθηρούν με ιδεολογήματα που αποκαλύπτουν πλήρη έλλειψη αρχών.

KONTRES

Καιροσκόποι (2)

«Θέλω να σε συγχαρώ για την νίκη σου. Οι άνθρωποι που σε ψήφισαν εξέφρασαν την επιθυμία τους για μια αλλαγή στην πολιτική του Εργατικού Κόμματος, μια νέα πορεία ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, την λιτότητα, τον πόλεμο και την εξαθλίωση. Μια παρόμοια επιθυμία εκφράστηκε και στο ΟΧΙ του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα. Εύχομαι και ελπίζω ότι θα ανταποκριθείς σε αυτή τη μεγάλη πρόκληση. Τόσο εγώ όσο και η Λαϊκή Ενότητα ελπίζουμε ότι θα μπορέσουμε να συναντηθούμε σε κοινούς αγώνες για δικαιοσύνη, χειραφέτηση και ριζοσπαστική αλλαγή στην Ευρώπη. Με αλληλεγγύη, Παναγιώτης Λαφαζάνης».

Το μήνυμα εστάλη στο νέο ηγέτη του αγγλικού Εργατικού Κόμματος Τζέρεμι Κόρμπιν και κρίνοντας από το ύφος είναι πιο θερμό από την ανακοίνωση που εξέδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ. Τι εστί Εργατικό Κόμμα; Ο δεύτερος πόλος εξουσίας στην ιμπεριαλιστική Βρετανία. Ενα κόμμα πιστό όχι μόνο στην υπηρέτηση των συμφερόντων του καπιταλισμού στο εσωτερικό των βρετανικών νησιών, αλλά και στην υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων της βρετανικής αυτοκρατορίας σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Η σημαία αυτού του κόμματος είναι βαμμένη με το αίμα ολόκληρων λαών, από την Ινδία μέχρι την Ιρλανδία και από την Αφρική μέχρι τη Μέση Ανατολή. Επομένως, πίσω απ' αυτό το θερμό προσωπικό μήνυμα του Λαφαζάνη στον Κόρμπιν μπορούμε να καταλάβουμε όχι τι είναι ο Κόρμπιν και το Εργατικό Κόμμα, αλλά τι είναι ο Λαφαζάνης και η ΛΑΕ. Ενα ξεκάθαρα αστικό πολιτικό μόρφωμα που φιλοδοξεί να γίνει ΣΥΡΙΖΑ στη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, οικοδομώντας σχέσεις

με όλα τα ιμπεριαλιστικά κέντρα που θα δεχτούν να συνάψουν σχέσεις μαζί του.

Αρχισε τις κωλοτούμπες

Δεν πρόλαβε να εκλεγεί στην ηγεσία του Εργατικού Κόμματος ο Κόρμπιν και άρχισε «να λειαινεί τις γωνίες», όπως σημειώνει ο βρετανικός Τύπος. Ήδη, ανακοίνωσε ότι στο δημοψήφισμα που θα οργανώσει μέχρι το 2017 η κυβέρνηση Κάμερον οι Εργατικοί θα υποστηρίξουν την παραμονή της Βρετανίας στην ΕΕ (ο Κόρμπιν ήταν διαπρύσιος κήρυκας της εξόδου). Σιγά-σιγά θα πάρουν πόδι οι θέσεις για αποχώρηση από το ΝΑΤΟ (ο αντιπρόεδρος του κόμματος δήλωσε ήδη ότι η πλειοψηφία των Εργατικών βουλευτών δε θα υποστηρίξει ποτέ μια τέτοια θέση) και μονομερή καταστροφή του πυρηνικού οπλοστάσιου της Βρετανίας.

Αν όλ' αυτά σας θυμίζουν Ανδρέα Παπανδρέου και ΠΑΣΟΚ μεταξύ 1974 και 1981, από τη μια, και μετά το 1981, από την άλλη, δεν κάνετε λάθος. Προβλέπεται μεγάλη... απογοήτευση σ' αυτούς που τώρα πανηγυρίζουν για τη νίκη του... αριστερού Κόρμπιν.

Κουτοπόνηρα ιδεολογήματα

Το πρωτοείπε στη Βουλή όταν συζητιόταν το Μνημόνιο-3, του άρεσε και το επανέλαβε για να το εμπεδώσουν οι ακροατές του κομματικού ραδιοσταθμού. Ο λόγος για τον Τσακαλώτο και τον Τσου Εν Λάι. Απολαύστε τον οιοει ύπαρχηγό του ΣΥΡΙΖΑ: «Θα σας θυμίσω την απάντηση που έδωσε ο Τσου Εν Λάι, όταν τον ρώτησαν ποια ήταν η γνώμη του για τη Γαλλική Επα-

Καιροσκόποι (1)

Στη γιορτή της Humanite του γαλλικού Μετώπου της Αριστεράς οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα όταν ανακοινώθηκε ότι ο Τζέρεμι Κόρμπιν κέρδισε άνετα και από τον πρώτο γύρο τις εκλογές για την προεδρία του αγγλικού Εργατικού Κόμματος. Αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ δεν πήγαν πίσω. «Η στροφή προς τα αριστερά του ιστορικού βρετανικού εργατικού κόμματος αποτελεί ισχυρό μήνυμα υπέρ μιας πορείας αλλαγών για τις κοινωνίες της Ευρώπης και την ΕΕ σε αντισοφιστική κατεύθυνση» δήλωσε ο συντονιστής του τμήματος Διεθνών Σχέσεων Π. Τριγάκης (ο ίδιος που θεωρεί ότι το Ισραήλ είναι... η μόνη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή). Κεντρικά, ο ΣΥΡΙΖΑ χαιρέτισε την «ιστορική εκλογή» του Κόρμπιν, η οποία «μέσα από την ενεργοποίηση χιλιάδων νέων μελών και την προσήλωσή του στην ανάγκη ανασχεσης της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, ενισχύει σημαντικά το πανευρωπαϊκό μέτωπο ενάντια στη λιτότητα και στέλνει μήνυμα ελπίδας στους ευρωπαϊκούς λαούς».

Εμείς να θυμίσουμε τη δήλωση Τσίπρα για τον «νέο άνεμο» που άρχισε να πνέει στην Ευρώπη μετά την εκλογή Ολάντ στην προεδρία της Γαλλίας, η οποία λίγο καιρό μετά έγινε... «Ολαντρέου», για να ακολουθήσει νέα (και τελευταία μέχρι στιγμής) κωλοτούμπα, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ σχημάτισε κυβέρνηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα χωρίς να το δηλώνει. Γι' αυτό και η πολιτική του έναντι της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας χαρακτηρίζεται από καιροσκοπισμό και όχι από αρχές, οι οποίες άλλωστε είναι εντελώς ανύπαρκτες σ' αυτό το αστικό πολιτικό μόρφωμα.

νάσταση: “Είναι πολύ νωρίς για να το κρίνουμε”, είπε. Υποστήκαμε ήττα, αλλά για μια κυβέρνηση της Αριστεράς σημασία έχει να μπορεί να αφήσει τα αποτυπώματά της. Αποτυπώματα, όπως οι αλλαγές που κάναμε στις φυλακές, στη δικαιοσύνη, κ.λπ. Αυτά δεν θα γίνονταν, εάν είχαμε έλθει σε ρήξη με τους δανειστές από την 20ή Φεβρουαρίου».

Δεν ξέρουμε αν ο Τσου Εν Λάι έχει πει αυτή την παπαριά (γιατί περί παπαριάς πρόκειται, αν είναι έτσι όπως τη μεταφέρει ο Τσακαλώτος) ή στο πλαίσιο ποιας συζήτησης την είπε, όμως τέτοια κουτοπόνηρα ευφυολογήματα δεν πρόκειται να σώσουν τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει άνθρωπος που δηλώνει αριστερός που θα δεχτεί το «πίστευε και μη ερεύνα» του Τσακαλώτου, όμως ο απλός κόσμος έχει -καλώς ή κακώς- άλλα κριτήρια. Μετά από λίγο καιρό, όταν αισθανθεί στο πετσί του τις συνέπειες της νέας φάσης της μνημονιακής πολιτικής, θα στείλει τον Τσίπρα, τον Τσακαλώτο, τον Σταθάκη και τ’ άλλα γκεσέμια του ΣΥΡΙΖΑ εκεί που έστειλε τον Γιωργάκη, τον Καρατζαφέρη, τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τον Κουβέλη.

Αβανταδόροι του ναζισμού

Φιλόξενο για τους νεοναζί το συγκρότημα του Χατζηνικολάου. Και με άποψη, μάλιστα. Δεν έπρεπε να τους αποκλείσουν από το ντιμπέιτ, λένε, γιατί αυτό είναι αντιδημοκρατικό. Ετσι, οι νεοναζί εμφανίζονται σχεδόν σε καθημερινή βάση στο ραδιοσταθμό του συγκροτήματος, ενώ ο ίδιος ο Χατζηνικολάου πήρε συνέντευξη από τον Παππά.

Δεν τον έπιασε, βέβαια, η δημοκρατική του ευαισθησία τον Χατζηνικολάου, ούτε νομίζουμε πως τον πολυκόφτει η δημιουργία «μιας σοβαρής Χρυσής Αυγής». Αν σκεφτούμε ότι στο εν λόγω συγκρότημα υπάρχει και συνεταίρος, που ακούει στο όνομα Κουρής, ίσως να βρούμε την άκρη του μίτου. Ο ιδρυτής του «αυριανισμού» παίζει ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρα και έχει αναλάβει το έργο της σπίλωσης κάθε πολιτικού τους αντιπάλου, όπως οι Λαφαζανικοί (παλιά του τέχνη κόσκινο). Ο Κουρής έχει θητεύσει στην παλιά τακτική του ΠΑΣΟΚ να αβαντάρει τα διάφορα χουντοφασιστικά πολιτικά μορφώματα, ώστε να κόβουν ψήφους από τη ΝΔ και έχει κάθε λόγο να επαναλάβει το ίδιο και τώρα. Ο,τι προστίθεται ή απλώς παραμένει στη ΧΑ αφαιρείται από τη ΝΔ κι αυτό βολεύει τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αναλογίες

Στις εκλογές του 2012, το Μνημόνιο-2 είχε ψηφιστεί μόλις πριν από τρεις μήνες. Εκείνοι που το ψήφισαν (Σαμαράς και Βενιζέλος) αισθάνονταν υποχρεωμένοι να πουν στους ψηφοφόρους ότι θα επαναδιαπραγματευθούν τα βασικά του σημεία. Απέναντί τους είχαν τον Τσίπρα που υποσχόταν ότι θα καταργήσει το Μνημόνιο και όλους τους εφαρμοστικούς του νόμους «με ένα νόμο σε ένα άρθρο».

Στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015, το Μνημόνιο-3 έχει ψηφιστεί μόλις πριν από ένα μήνα. Αυτοί που το ψήφισαν (Τσίπρας, Μειμαράκης και σία) δεν υπόσχονται επαναδιαπραγματεύσεις και άλλα τέτοια ηχηρά, αλλά ότι θα προσπαθήσουν να αλλάξουν κάποιες ρυθμίσεις προτείνοντας «ισοδύναμα», τα οποία δεν κατονομάζουν. Ο δε Λαφαζάνης που είναι υποτίθεται αντιμνημονιακός, δεν έχει αέρα εξουσίας για να μιλήσει για «κατάργηση με ένα νόμο σε ένα άρθρο».

Αγωνία και ελπίδα

Αγωνία για το... μέλλον του τόπου απέπνεε η αρθρογραφία των «Νέων» την επομένη της τηλεμαχίας Τσίπρα-Μειμαράκη. Διότι «νίκησε η πόλωση με μηδενική συναίνεση». Δεν μπόρεσαν, όμως να κρύψουν το φτιαχτό αυτής της αγωνίας, που χρησιμοποιείται για να ενισχύσει το δικομματισμό. Διότι την ίδια στιγμή παρέα στην αγωνία έκανε η ελπίδα: «Αν πάντως η πολιτική αντιπαράθεση δεν συγχωρούσε τίποτα χθες βράδυ, η καλή προσωπική χημεία Τσίπρα-Μειμαράκη αφήνει κάποια περιθώρια μετεκλογικής αισιοδοξίας»...

Διαφημιστικό κιτς

Σ’ αυτή την προεκλογική εκστρατεία ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο σε διαφημιστικό κιτς, καθώς κάποια κόμματα ανέθεσαν τις προεκλογικές τους καμπάνιες σε επαγγελματίες που έχουν ξεχωρίσει για το στιλ τους στην κλασική διαφημιστική αρένα. Πρωταθλητής σ’ αυτό αναδεικνύεται ο Καμμένος, που ανέθεσε τα σποτάκια των ΑΝΕΛ σε διαφημιστή που φτιάχνει τα σποτάκια γνωστού πολυκαταστήματος παιχνιδιών και παιδικών ειδών, ταιλαιπωρώντας κάθε Χριστούγεννα, Απόκριες, Πάσχα και Καλοκαίρι τα μάτια και τ’ αυτιά μας με την εκκωφαντική κακογουστιά τους. Ακολουθούν οι Λαφαζανικοί με τα χιουμοριστικά σποτάκια που στερούνται κάθε πολιτικού περιεχομένου. Κι από κοντά όλοι οι άλλοι.

Το βάρος που ρίχνουν τα αστικά κόμματα στα τηλεοπτικά σποτ αποτελεί ένα ακόμη μέτρο εκτίμησης του χαρακτήρα αυτών των εκλογών. Δεν έχουν τίποτα να πουν επί της ουσίας και προσπαθούν να εντυπωσιάσουν με εξυπνακισμούς και τρολιές χαμηλότατου πολιτικού (και αισθητικού) επιπέδου.

ZOOM

Το κάρο μπροστά από τα βόδια;

Μην βάζεις το κάρο μπροστά από τα βόδια, λέει μια παροιμία, αλλά η συμπεκνωμένη λαϊκή εμπειρία δε σημαίνει τίποτα για τους οπορτουνιστές, όταν πρέπει να πλασάρουν την ιδεολογική και πολιτική πραμάτεια τους στο λαό. Τώρα, λοιπόν, που η απάτη-ΣΥΡΙΖΑ κατέρρευσε και με τα συντρίμια της χτίστηκε το Μνημόνιο-3 και η θεωρία του... ρεαλισμού στην αντιπαράθεση με τους ιμπεριαλιστές (δανειστές και όχι μόνο), η πιο ριζοσπαστική (για την ακρίβεια: ριζοσπαστικά φλύαρη) μερίδα του ίδιου οπορτουνιστικού ρεύματος εκτιμά πως είναι η δικιά της ώρα. Η ώρα να παρουσιάσει τη δική της πραμάτεια με φιλοδοξία να τη γειώσει επιτέλους σε ευρύτερα λαϊκά στρώματα.

Η ομάδα των Λαφαζανικών δε χρειάστηκε να καταβάλει καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια. Πήρε την παλιά αντιμνημονιακή υποσχεσιολογία του ΣΥΡΙΖΑ, προσέθεσε λίγο «εθνικό νόμισμα» και έφτιαξε μια ελαφρώς διαφοροποιημένη προγραμματική σούπα, η οποία υπόσχεται ότι χωρίς να «καταστρέψεις» τον ελληνικό καπιταλισμό και μέσα στην ΕΕ μπορείς να εφαρμόσεις μια πολιτική προς όφελος της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εργαζόμενων στρωμάτων.

Δεν ήταν καθόλου δύσκολο για τους Λαφαζανικούς να συσπειρώσουν όχι μόνο ένα μικρό τμήμα της καριéristικης καμαρίλας του ΣΥΡΙΖΑ (βλέπε Κωνσταντοπούλου), ούτε μόνο μια μειοψηφία της φράξιας των «53+», που επέλεξαν να μην ακολουθήσουν την πλειοψηφία στο παζάρι της με τους Τσιπραίους, αλλά και ένα άγνωστου μεγέθους τμήμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που όπως λένε οι πληροφορίες περιλαμβάνει και σημαντικό τμήμα του νεολαιίστικου δυναμικού της. Αρκετοί ίσως απόρησαν για το τελευταίο, όμως θεωρούμε πως πρέπει να αντιμετωπιστεί ως κάτι απολύτως **λογικό**. Διότι η ΛΑΕ έρχεται να προσφέρει με περισσότερες αξιώσεις (ως προς την κοινωνική αποδοχή) τη **θεωρία των σταδίων**, η οποία αποτελεί την προγραμματική πεμπουσία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αλλωστε, και η πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ διεξήγαγε συζητήσεις με τους Λαφαζανικούς, γεγονός που αποδεικνύει ότι θεωρεί το χώρο τους πολιτικά συγγενή.

Συμπεκνώνοντας την προγραμματική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δε θα δυσκολευτούμε να τη χαρακτηρίσουμε παραλλαγή του λεγόμενου «αριστερού ευρωκομμουνισμού», καθώς προτείνει έναν ριζοσπαστικό δρόμο με «διαδοχικές ρήξεις», οι οποίες σηματοδοτούνται από μια σειρά μεταβατικά συνθήματα, μεγάλο μέρος των οποίων απαντάται και στην προγραμματική φλυαρία των Λαφαζανικών. Σύμφωνα μ’ αυτή την ιδεολογική-πολιτική κατεύθυνση, ο κομμουνισμός (στον οποίο δεν παραλείπουν ν’ αποτίσουν σπονδές) είναι μια υπόθεση του μακρινού μέλλοντος, στην οποία δεν μπορείς να φτάσεις παρά μόνο μέσα από «ρήξεις», οι οποίες θα φέρνουν κατακτήσεις προς όφελος των εργαζόμενων τάξεων και στρωμάτων. Εξοδος από την Ευρωζώνη, αποδέσμευση από την ΕΕ, εθνικοποίηση και εργατικός έλεγχος των τραπεζών, μονομερής διαγραφή του χρέους, είναι μερικά από τα αιτήματα που ως οδοδείκτες δείχνουν προς αυτές

τις «ρήξεις».

Αν το «εθνικό νόμισμα» των Λαφαζανικών αποτελεί ένα φετίχ ικανό να αποκοιμίσει τμήμα των εργαζόμενων μαζών και να τις σύρει στην εκλογική στήριξη αυτού του πολιτικού μορφώματος (αυτός είναι ο στόχος, μη γελιόμαστε), τα μεταβατικά συνθήματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθώς μάλιστα προβάλλονται ως εκλογικό πρόγραμμα, είναι εξίσου αντιδραστικά, γιατί σε συνθήκες που δεν υπάρχει πραγματικά επαναστατική κίνηση των προλεταριακών και μικροαστικών μαζών, αυτά τα συνθήματα μετατρέπονται στο αντίθετό τους, μετατρέπονται σε υπνωτικό κοινοβουλευτικού τύπου. Διότι, αν μη τι άλλο, αυτό που εκπέμπεται ως μήνυμα προς τις εργαζόμενες μάζες είναι πως η ψήφος τους έχει αξία, η οποία θα μπορεί να εξαργυρωθεί πρακτικά αν πέσει στην κάλη μαζικά το ψηφοδέλτιο αυτών των πολιτικών δυνάμεων.

Για να λέμε τα πράγματα με τ’ όνομά τους, πρέπει να σημειώσουμε ότι όλες αυτές οι λαμπρές προτάσεις με τα ηχηρά συνθήματα δεν συγκροτούν παρά εκλογικά προγράμματα στο πλαίσιο της λειτουργίας της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Πρόκειται, δηλαδή, για ό,τι πιο χυδαίο, πιο ρεφορμιστικό μπορεί να υπάρξει. Υποβιβάζοντας το ίδιο το επίπεδο της επαναστατικής ζύμωσης (στο όνομα της ανωριμότητας των μαζών), δημιουργούν ένα νέο ρεφορμιστικό υπόστρωμα, το οποίο έρχεται να λειτουργήσει ως εφεδρεία της αστικής εξουσίας, παρά το ριζοσπαστικό βερμπαλισμό με τον οποίο παρουσιάζεται.

Αλήθεια, γιατί δεν τίθεται κατευθείαν το αίτημα του σοσιαλισμού, αλλά παρουσιάζεται ένα οιονεί μεταβατικό πρόγραμμα με τρία-τέσσερα αιτήματα αιχμής (από τα οποία απουσιάζει το κομβικό ζήτημα της εξουσίας); Αν η απάντηση είναι πως το αίτημα του σοσιαλισμού δεν είναι ώριμο στην κοινωνική συνείδηση, τότε με τα ίδια αναλυτικά εργαλεία προκύπτει το ερώτημα: και γιατί είναι ώριμα αυτά που τίθενται ως υποτιθέμενο μεταβατικό πρόγραμμα; Αν ένα τέτοιο μεταβατικό πρόγραμμα μπορεί να βοηθήσει καίρια στην ωρίμανση της κοινωνικής συνείδησης, γιατί δεν μπορεί να βοηθήσει (πιο καθοριστικά μάλιστα) ένα πρόγραμμα επαναστατικής ανατροπής και οικοδόμησης του κομμουνισμού;

Αν πάλι το μεταβατικό πρόγραμμα λύνει και το πρόβλημα της εξουσίας, τότε σημαίνει ότι αποδεχόμαστε ένα στάδιο πριν την καλύτερη βαθμίδα του κομμουνισμού. Τα προγράμματα δεν είναι εργαλεία ζύμωσης, που υπηρετούν την τακτική. Τα προγράμματα περιγράφουν τον προορισμό, την κοινωνία που θέλουμε να οικοδομήσουμε. Το πλέον προκλητικό είναι πως αυτοί που ασκούν φαινομενικά αριστερίστικη κριτική στο πρόγραμμα που είχε επεξεργαστεί το επαναστατικό ΚΚΕ το 1934 (μιλούν, με περιφρονητικό τρόπο, για «θεωρία των σταδίων») προβάλλουν σήμερα ένα δεξιάτο αστικό-ρεφορμιστικό πρόγραμμα, στο όνομα της ανωριμότητας της κοινωνικής συνείδησης!

Τα προγράμματα προσδιορίζουν τον επιδιωκόμενο τελικό σκοπό, γι’ αυτό και λειτουργούν για μεγάλες χρονικές περιόδους. Τα εργαλεία ζύμωσης διαμορφώ-

νονται ανάλογα με την τακτική και αποκρυσταλλώνονται σε συνθήματα. Όταν, δε, μιλάμε για μεταβατικά συνθήματα, αυτά δεν είναι συνθήματα ζύμωσης, αλλά κατά κανόνα συνθήματα δράσης. Όταν, ας πούμε, μιλάς για εργατικό έλεγχο, αυτό μπορεί να λειτουργήσει ως **σύνθημα δράσης** στο πλαίσιο μιας επαναστατικής κατάστασης, οδηγώντας την εργατική τάξη σε συνεχείς συγκρούσεις με την αστική εξουσία, με σκοπό να ωριμάσει η τελική έφοδος της προλεταριακής επανάστασης για την κατάκτηση της εξουσίας. Αλλιώς, ένα τέτοιο σύνθημα μετατρέπεται στο αντίθετό του, γίνεται εφεδρεία της αστικής πολιτικής.

Υπάρχει σήμερα επαναστατική κατάσταση ή έστω εκτίμηση για σχετικά σύντομο πέραςμα σε επαναστατική κατάσταση, ώστε να δικαιώνεται αυτό το πρόγραμμα ως μεταβατικό και όχι ως προεκλογικός βερμπαλισμός; Ακόμη και εκείνοι που μετά το δημοψήφισμα του περασμένου Ιούλη πίστευαν ότι «ο κόσμος του Οχι θα ξεσηκωθεί και θα το πάει μέχρι το τέλος» δεν μπορούν σήμερα, μετά τα όσα μεσολάβησαν, να ισχυριστούν κάτι τέτοιο. Τι μένει, λοιπόν; Ένας καθαρά προεκλογικός βερμπαλισμός, που αποφεύγει τους... κομμουνιστικούς μαξιμαλισμούς, για να «πιάσει επαφή με τον κόσμο». Δηλαδή, από τον κόσμο που λες ότι είναι επαναστατικά ανώριμος ζητάς να συσπειρωθεί γύρω από ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει αιτήματα όπως η αποδέσμευση από την ΕΕ, η μονομερής διαγραφή του χρέους και η εθνικοποίηση-εργατικός έλεγχος των τραπεζών! Ε, δε χρειάζεται να του πεις κιόλας ότι όλα αυτά είναι αιτήματα που μπορούν να κατακτηθούν μέσω των εκλογών για το αστικό κοινοβούλιο. Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Να περνάει ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός και στα μειοψηφικά εκείνα κοινωνικά κομμάτια που διέπονται όντως από πολιτικό ριζοσπαστισμό, όμως ταυτόχρονα γοητεύονται από τη θεωρία του «εφικτού» και του «άμεσου» και δε δείχνουν εκείνη την επαναστατική ωριμότητα που είναι απαραίτητη για τη συγκρότηση ενός πραγματικά επαναστατικού κόμματος του προλεταριάτου, που αποτελεί όρο εκ των ων ουκ άνευ για τον επαναστατικό προσανατολισμό της τάξης. Αντί για τη «δουλειά του μυρμηγκιού», τη μόνη που μπορεί να χτίσει μια στέρεη προοπτική, επιλέγει τις αρπακολλατζδικές -προεκλογικές κατά κανόνα- πρωτοβουλίες. Αυτές οι πρωτοβουλίες, που ξεφυτρώνουν κυρίως κατά τις προεκλογικές περιόδους, όπως τα μαριντάρια μετά τη φθινοπωρινή βροχή, το μόνο που κάνουν είναι να δημιουργούν ένα μικροαστικό (και όχι προλεταριακό) πολιτικό ρεύμα, που τσαλαβουτάει στα βαλτόνερα της αστικής πολιτικής.

Γι’ αυτό και τότε ο ΣΥΡΙΖΑ, τότε οι Λαφαζάνηδες, μπορούν και «ξεψειρίζουν» κανονικάτα αυτό το ρεύμα. Εως τώρα το «ξεψειρίζαν» εκλογικά, πλέον το «ξεψειρίζουν» και οργανωτικά, γιατί στην πραγματικότητα ανήκουν στην ίδια δεξαμενή του «πολιτικά εφικτού» και κάποι... βιάζονται πιο πολύ από άλλους, οπότε μοιραία προσκολλώνται στο μεγαλύτερο μόρφωμα του χώρου.

Πέτρος Γιώτης

Γιατί ΑΠΟΧΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6

καθώς ελέγχονταν ασφυκτικά από την αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και από τις δυνάμεις της κοινωνικής δημαγωγίας. Το αποτέλεσμα ήταν να καταγράφεται η μια ήττα μετά την άλλη, κι αυτό να φέρνει απογοήτευση και ηττοπάθεια, με αποτέλεσμα να φουντώνουν οι τάσεις «ανάθεσης» στην αστική πολιτική και η λογική του «μικρότερου κακού».

◆ Από το Γενάρη του 2015 και μετά, με τρεις διαδοχικές εκλογές (βουλευτικές του Γενάρη, δημοψήφισμα του Ιούλη, βουλευτικές του Σεπτέμβρη), κατέστη σαφές ότι η ψήφος δεν έχει καμιά αξία. Οι δεν αντανακλάται ούτε στο ελάχιστο στην πρακτική πολιτική, όπως αντανακλώνταν παλιότερα, όταν ο ελληνικός καπιταλισμός δεν παράδερνε σε τόσο βαθιά κρίση και οι ιμπεριαλιστές δανειστής δεν του είχαν βάλει το μαχαίρι στο λαιμό. Τότε, ένα μικρό μέρος από τα αιτήματα που διατύπωνε το ρεφορμιστικό κίνημα της εργατικής τάξης και το αντίστοιχο της αγροτιάς περνούσε στην πρακτική πολιτική, με στόχο να διατηρηθεί η κοινωνική ειρήνη. Πλέον, όμως, ό,τι και να ψηφίσει ο εργαζόμενος λαός το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Η ψήφος του πετιέται στα σκουπίδια την επομένη των εκλογών. Κι όταν τμήματα του εργαζόμενου λαού διεκδικούν με άλλους τρόπους (π.χ. απεργιακά) αυτό που τον θεωρήσαν ότι έπρεπε να πάρουν με την ψήφο, αντιμετωπίζονται με την πιο αδίστακτη καταστολή, όπως φάνηκε καθαρά σε όλη τη διάρκεια της μνημονιακής περιόδου (αρκεί να θυμηθούμε τις επιστратεύσεις). Ετσι, φτάσαμε στην τωρινή εκλογική αναμέτρηση, κατά την οποία έχει καταστεί σαφές απ' όλες τις πλευρές, ότι αυτό που θα εφαρμοστεί μετεκλογικά είναι το Μνημόνιο-3 και οι εκλογές αφορούν μόνο τη διαμόρφωση του μίγματος κυβερνήσεως-αντιπολίτευσης (μνημονιακής και φραστικά αντιμνημονιακής) που θα διαχειριστεί στη Βουλή και στην κυβέρνηση τη δεδομένη μνημονιακή πολιτική.

Υπάρχει, βέβαια, και το «μήνυμα». Σε κάθε εκλογική αναμέτρηση υπάρχει το «μήνυμα». Ο λαός καλείται να συμμετάσχει και να ψηφίσει για να στείλει «μήνυμα» (μόνο η αποχή –συνειδητή ή μη– δε θεωρείται μήνυμα!). Άλλοι θέλουν το «μήνυμα» σκέτο και άλλοι το θέλουν με... πρακτικές προεκτάσεις. Άλλοι καλούν σε υπερψήφισή τους για να σταλεί απλώς «αγωνιστικό μήνυμα» και άλλοι «για να υπάρχει ισχυρή αντιπολίτευση στην κυβέρνηση του μνημονίου». Τι είδους αντιπολίτευση; Να ξαναακούσουμε τον Λαφαζιάνη να καταγγέλλει κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και τον Κουτσούμπα να αποτιεί σπονδές στο σοσιαλιστικό μέλλον (ενώ όταν πάει να γίνει κάτι να προσπαθεί όχι να το σπρίξει, αλλά να το λιοθρήσει, να το συκοφαντήσει, ακόμη και να συνδράμει στην καταστολή του ή να κάνει πλάτες στις κρατικές δυνάμεις καταστολής).

Πόσα μηνύματα δεν έστειλε ο ελληνικός λαός και ιδιαίτερα η εργατική τάξη την πρώτη τριετία των Μνημονίων; Πόσες απεργίες, πόσες διαδηλώσεις, πόσες οργισμένες μουντζες με κατεύθυνση τη Βουλή; Όταν το μήνυμα του «δρόμου» δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, γιατί

ήταν τζούφιο, γιατί δεν συνοδεύονταν από εκείνους τους όρους που θα το έκαναν πραγματικά «ηχηρό», ήρθε η ώρα να σταλεί το «μήνυμα» της κάλπης. Ο,τι δεν κατάφερε ο λαός στο δρόμο θα το κατάφερνε μια «κυβέρνηση της Αριστεράς». Τη δοκίμασε κι αυτή η εργατική τάξη, έφαγε και τη χλαπάτσα του κάλπικου δημοψηφίσματος και ως επιστέγασμα αυτών των αυταπατών ήρθε το Μνημόνιο-3, που προστέθηκε στα δύο προηγούμενα, κάνοντας τις προοπτικές ακόμα πιο εφιαλτικές.

Ποια απάντηση ταιριάζει σ' αυτές τις συνθήκες; Η ψήφος στους «έντιμους» και τους «συνεισές»; Για να κάνουν τι; Αυτό που κάνουν τόσα χρόνια τώρα; Ή η καταγραφή κάποιων εξωκοινοβουλευτικών, που θεωρούν πως η επαναστατικότητα μετριέται στις κάλπες του αστικού κοινοβουλευτισμού; Ακόμη και τότε που η όποια εκλογική καταγραφή δεν έχει καμιά αντιστοίχιση με αγώνες που προηγήθηκαν, αλλά είναι σκέτη καταγραφή θυμού, απογοήτευσης και ήττας.

Όταν καλείς μια κοινωνία γονατισμένη, καταπλακωμένη από το σύνδρομο της ήττας, «μπερδεμένη», μετέωρη, με την υποψία ότι η ψήφος της δεν έχει καμιά αξία (αλλά παρά ταύτα πρέπει να πάει και να τη ρίξει στην κάλπη), να στείλει «μήνυμα» μέσω της κάλπης, ουσιαστικά της λες ότι η μόνη ρεαλιστικά αποτελεσματική οδός διεξόδου είναι οι εκλογές! Κι αν δεν λες ότι είναι η μόνη οδός διεξόδου, αφήνεις να εννοηθεί πως είναι μία από τις βασικές οδούς.

Με τους σημερινούς συσχετισμούς, με τις διαμορφωμένες πολιτικές τάσεις, με την ευρύτερη μνημονιακή συνεργασία που διαμορφώθηκε το προηγούμενο διήμηνο, ό,τι και να ρίξει κανείς στην κάλπη, αυτή θα βγάλει Μνημόνιο-3, βάρβαρη και κινεζοποίησης, παραπέρα εξαθλίωση. Γιατί να νομιμοποιήσουμε αυτή τη διαδικασία, με το προκαθορισμένο αποτέλεσμα; Γιατί να λειτουργήσουμε ως διακοσμητικό μαϊντανό του αστικού συστήματος εξουσίας; Γιατί να τους προσφέρουμε το άλλοθι δημοκρατικότητας («αντλούμε εξουσία μόνο από το λαό») και πλουραλισμού που τόσο έχουν ανάγκη; Γιατί να μην καταγράφουμε με τον πιο «ηχηρό» τρόπο την καταγγελία μας όχι στο ένα ή στο άλλο αστικό κόμμα, αλλά συνολικά στο αστικό πολιτικό σύστημα;

Γιατί να μην προσπαθήσουμε να δώσουμε πολιτικό περιεχόμενο στην αυθόρμητη τάση της αποχής, που την καταγράφουν οι δημοσκοπήσεις (χωρίς κανείς να μπορεί να πει σε τι επίπεδα θα διαμορφωθεί τελικά) και που σίγουρα δεν είναι θέση συνειδητής στράτευσης σε μια επαναστατική προοπτική, εκφράζει όμως θυμό και απέχθεια για το πολιτικό σύστημα;

Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν ένα ευρύτερο μέτωπο πολιτικών δυνάμεων (απ' αυτές που περιμένουν και πάλι να μετρήσουν «κουκιά» στις κάλπες) κρατούσε μια συνεπή αντικοινοβουλευτική στάση, καλώντας το λαό σε αποχή και δείχνοντάς του έναν άλλο δρόμο, τον οποίο θα πρέπει να βαδίζει, αν θέλει να πάρει ο ίδιος την υπόθεσή του στα χέρια του;

Θεωρητικά, αυτές οι εκλογές, με το ξεμασκάρεμα των δήθεν αντιμνημονιακών, είναι η καλύτερη ευκαιρία για να σταλεί ένα τέτοιο μήνυμα. Το ότι δεν στέλνεται, το ότι δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως αντικαπιταλιστικές δεν άλλαξαν σε τίποτα

τις συνθήκές τους, δεν είναι αποτέλεσμα κακής εκτίμησης. Είναι αποτέλεσμα της μικροαστικής φύσης αυτών των πολιτικών συλλογισμάτων, που τις οδηγεί σε μια πολιτική ουράς, με την πρωτοβουλία να παραμένει στα χέρια των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Το μέγα πρόβλημα της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας στη σημερινή φάση είναι η ηττοπάθεια που επικρατεί, αποτέλεσμα μιας πορείας που κρατάει χρόνια και όχι μόνο τα πενήνμισι χρόνια του Μνημόνιου. Αν κοιτάζουμε τα τελευταία σαράντα χρόνια, θα δούμε πολλές περιόδους έξαρσης του διεκδικητικού κινήματος των εργαζόμενων μαζών, οι οποίες ακολουθούνται από περιόδους αδράνειας και ηττοπάθειας. Σε όλη αυτή την ιστορική διαδρομή, όμως, στις ανόδους και τις πτώσεις του κινήματος, εκείνο που το σφραγίζει είναι ο ετεροπροσδιορισμός του, η υποταγή του στην αστική πολιτική με τα χίλια πρόσωπα, η αδυναμία του να επαναχαράξει μια στρατηγική κοινωνικής απελευθέρωσης, στην οποία θα «πατά» και η όποια τακτική.

Η πλήρης, κάθετη ρήξη με την αστική πολιτική στο σύνολό της υπήρχε ως ζητούμενο το 1974, εξακολουθεί να υπάρχει και σήμερα, αλλά τίθεται με πιο επιτακτικό τρόπο, ενώ υπάρχει η λαϊκή εμπειρία, που μπορεί να γενικευτεί θεωρητικά και να αξιοποιηθεί από την επαναστατική ζύμωση.

Η διεξόδος από το καθεστώς της κινεζοποίησης (και όχι από την κρίση) θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει. Για να οικοδομηθούν οι όροι για μια επαναστατική διεξόδο, πρέπει να γίνει πράξη η πλήρης ρήξη με την αστική πολιτική για σημαντικό μέρος της εργατικής τάξης. Αυτό δεν πρόκειται να γίνει αυτόματα. Αυτό είναι ένα καθήκον που πρέπει να βάλουν στον εαυτό τους οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, αναπτύσσοντας την πολιτική τους ενότητα, δημιουργώντας εκείνη την πολιτική οργάνωση που θα είναι σε θέση να αποκαλύπτει, να πιεζει, να οργανώνει.

Η συμμετοχή στις αστικές εκλογές και ιδιαίτερα σ' αυτές τις εκλογές με το προκαθορισμένο αποτέλεσμα δεν αποτελεί ούτε ένα μικρό βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση. Το μόνο που σωρεύει είναι σύγχυση, ερωτηματικά, λογική ανάθεση, θολούρα σχετικά με το ποτό περνάνε οι διαχωριστικές γραμμές, αμβλύνσεις στον ταξικό ανταγωνισμό.

Η αποχή είναι εκείνη η στάση που αρμόζει σε όσους θέλουν να καταγγείλουν τον καπιταλισμό και συνολικά το πολιτικό του σύστημα, να σηματοδοτήσουν μια κατεύθυνση κάθετης ρήξης με την αστική πολιτική και το σύστημα που υπηρετεί.

Φυσικά, και η αποχή είναι μια εκλογική στάση. Μόνη της δεν οδηγεί πουθενά. Η αποχή είναι μια στιγμή, ο αγώνας για την επαναστατική πολιτική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος πρέπει να είναι διαρκής. Η αποχή, όμως, είναι η μόνη πολιτική στάση που μπορεί να στείλει ένα καθαρό μήνυμα διαχωρισμού από την αστική πολιτική, να αξιοποιήσει την πείρα των εργαζόμενων μαζών, να φωτίσει ερωτήματα και απορίες, να στείλει τελικά ένα μήνυμα αγώνα για την ανατροπή.

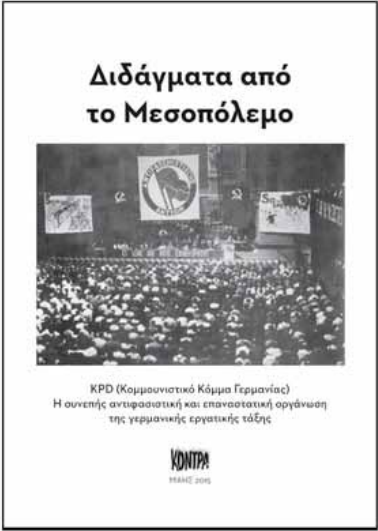
ΑΓΩΝΕΣ ΤΑΞΙΚΟΙ
ΣΤΗΝ ΚΑΛΠΗ ΑΠΟΧΗ

Κάθε φορά που έχουμε εκλογές, ακόμη και εκλογές της ξεφύλας σαν τις μεθαιριανές, η ίδια συζήτηση: «Και τι να κάνουμε; Κάποιοι πρέπει να ψηφίσουμε, ας κατεβαίνετε εσείς, να ψηφίσουμε εσάς». Δεν είναι τυχαίο που το αγωνιώδες ερώτημα «και τι να κάνουμε;», ειλικρινές ή υποκριτικό, τίθεται κάθε φορά πριν τις εκλογές. Αυτό είναι αποτέλεσμα μιας παγιωμένης αντίληψης, σύμφωνα με την οποία το εκλογικό δικαίωμα είναι το ύψιστο δικαίωμα του πολίτη και οι εκλογές η ύψιστη μορφή πολιτικού αγώνα, καθώς καθορίζουν τη μορφή της διακυβέρνησης.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, οι εκλογές δεν καθορίζουν τη μορφή της διακυβέρνησης (αυτή παραμένει πάντοτε αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία ή, αλλιώς, δικτατορία του κεφαλαίου), αλλά τα πρόσωπα των διαχειριστών της. Οσο για το ύψιστο δικαίωμα του πολίτη, το εκλογικό δικαίωμα, αυτό είναι εξ ορισμού τόσο φαικλόγευμένο, που αν η άσκησή του έβεθε σε διακινδύνευση το σύστημα, θα κηρυσσόταν αμέσως παράνομο (το εκλογικό δικαίωμα, όχι το σύστημα).

Διαδικακία απ' αυτή την άποψη είναι όσα συνέβησαν στη Γερμανία κατά το Μεσοπόλεμο. Η πλειοψηφία της γερμανικής κεφαλαιοκρατίας απεχθανόταν τους ναζί του Χίτλερ. Προτιμούσε τη σοσιαλδημοκρατία, η οποία εξασφάλιζε την ομαλή λειτουργία του κοινοβουλευτισμού και τη συγκράτηση του εργατικού κινήματος στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας. Όταν, όμως, άρχισε ν' ανεβαίνει το Κομμουνιστικό Κόμμα, να πορειώνει τη δύναμη της σοσιαλδημοκρατίας και να τραβά ακόμη και σοσιαλδημοκράτες εργάτες στη γραμμή του ενιαίου μετώπου, τότε η γερμανικό μονοπολιακό όμιλο δε δίστασαν. Επινέαν την προσωπική απέχθεια που αισθάνονταν για τον Χίτλερ και τα καθήκοντά του και τους έδωσαν το χρίσμα να κυβερνήσουν τη Γερμανία. Και τότε, η αστική δημοκρατία παραμερίστηκε, δίνοντας τη θέση της στην ανοιχτή δικτατορία.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γερμανίας συμμετείχε στις εκλογές. Ποτέ, όμως, δεν έβαλε τον κοινοβουλευτικό αγώνα στην κορυφή της δράσης του. Τον χρησιμοποιούσε ως εργαλείο, ενώ η δράση του ήταν κυρίως εξωκοινοβουλευτική. Εξωκοινοβουλευτική δράση με όλα τα μέσα, ακόμη και με τον ένοπλο

* Ένα ξανακοίταγμα (ή κοίταγμα για όσους δεν την έχουν διαβάσει) της μπροσούρας της «Κόντρας» για τα διδάγματα που βγαίνουν από τις εξελίξεις στη Γερμανία κατά το μεσοπόλεμο θα ήταν χρήσιμο και για τη συζήτηση απ' αφορμή τις εκλογές και την εκλογική τακτική.

Και τι να κάνουμε;

αγώνα όταν χρειάστηκε. Στόχος του να τραβήξει υπό την πολιτική του επιρροή την πλειοψηφία του γερμανικού προλεταριάτου, ώστε να μπορέσει να κάνει πράξη τον επαναστατικό του σκοπό: την έκρηξη της προλεταριακής επανάστασης που θα τσάκιζε τον αστικό κρατικό μηχανισμό και β' ανοίγει το δρόμο στην οικοδόμηση σοσιαλιστικών παραγωγικών σχέσεων.*

Έχει καμιά σχέση αυτή η τακτική του ΚΚΓ, που συνδύαζε μαεστρικά όλες τις μορφές αγώνα, χωρίς ποτέ να αποθεώνει τον κοινοβουλευτικό αγώνα, αλλά υποτάσσοντάς τον πάντοτε στον εξωκοινοβουλευτικό, με στόχο τη συγκέντρωση των δυνάμεων της επαναστατικής ανατροπής, με αυτό που εμφανίζεται ως κοινοβουλευτικός αγώνας των εμφανιζόμενων ως αριστερών, ακόμη και ως επαναστατικών πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα; Δεν αναφερόμαστε μόνο σ' εκείνους που διακηρύσσουν ανοιχτά την πίστη τους στον αστικό κοινοβουλευτισμό, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ (στην ακμή του και όχι μόνο στην τωρινή παρακμή του), αλλά και σ' εκείνους που διανθίζουν τη δημόσια παρουσία τους με μπολίκι επαναστατική φαρσοεξολογία.

Όπως ο Περισσός για παράδειγμα, που όταν ξέσπασε μια νεολαίστικη εξέγερση, στήριζε το αστικό κράτος και διακήρυξε διά της τότε γενικής γραμματεία του ότι «στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι», αποκαλύπτοντας ότι η «λαϊκή επανάστασή του» δεν είναι παρά ένας κοινοβουλευτικός περίπατος, δηλαδή κάτι που εξ ορισμού αποκλείεται να γίνει (η τραγική πείρα της Χίλης της «Λαϊκής Ενότητας» και του Αγιέντε είναι επίκαιρη, μέρες που 'ναι).

Άλλά και όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που ξεπερνά τον Περισσό σε κούφιο επαναστατικό και κομμουνιστικό βερμπαλισμό, αλλά αναζητά μετωπική συμπεριουση για την εφαρμογή ενός «μεταβατικού προγράμματος» πότε με τον ΣΥΡΙΖΑ (μέχρι το δημοψήφισμα) και πότε με τη ΛΑΕ, αναθέτοντας στον εαυτό της το ρόλο της «αριστερής πρέσας», που θα πιέζει τις ταλαντευόμενες (αλλά πάντοτε αριστερές) πολιτικές δυνάμεις να ακολουθούν τον ίσιο δρόμο της... μετάβασης. Στην πράξη, βέβαια, αυτός ο ντροπαλούτσικος κυβερνητισμός έχει σαν αποτέλεσμα να αποψιλώνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ούτε από ψηφοφόρους και πόσα από συνιστώσες της, σε κάθε στροφή που κάνει ο κυρίαρχος αστορε-

φορισμός τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Μεταξύ 2012 και 2015 την εγκατέλειψαν ψηφοφόροι για να στηρίξουν τον... αριστερό ΣΥΡΙΖΑ, που είχε ανάγκη κάθε «κουκί» για να μπορέσει να νικήσει και να σχηματίσει την προλεταριακή κυβέρνηση, ενώ τώρα την εγκατέλειψαν συνιστώσες και προβεβλημένα στελέχη της, προκειμένου να στελεχώσουν τη... γνήςια αριστερή ΛΑΕ, που ως μεγαλύτερη (σε εκλογικό ποσοστό) δύναμη πρέπει να έχει τον πρώτο λόγο στη συγκρότηση του μετώπου του «όχι μέχρι το τέλος».

Πολιτική ουράς

Στην πραγματικότητα, αυτό που εφαρμόζουν όλες αυτές οι δήθεν επαναστατικές δυνάμεις είναι μια πολιτική ουράς των αστικών ρεφορμιστικών δυνάμεων. Συνέβη με το ΠΑΣΟΚ μέχρι το 1985, συνέβη με τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι που υπέγραψε το Μνημόνιο, συνέβη με τον Αλαβάνο όταν οι Τσιπραίοι τον ανάγκασαν να φύγει από τον ΣΥΡΙΖΑ, συμβαίνει τώρα με τη ΛΑΕ και είναι σίγουρο ότι θα συμβεί αύριο με κάποιο άλλο σχήμα (όταν η ΛΑΕ ξεμπροσταστεί).

Είναι, λοιπόν, απολύτως λογικό, εξαιτίας της φύσης αυτής της πολιτικής ουράς, οι κάθε φορά εκλογικές μάχες να εμφανίζονται ως οι σημαντικότερες πολιτικές μάχες. Και τα διακυβεύματά τους, ακόμη και όταν είναι εμφανώς φευτικά, όπως συνέβη στο δημοψήφισμα της 5ης του περασμένου Ιούλη και όπως συμβαίνει στις εκλογές της 20ής Σεπτεμβρίου, εμφανίζονται ως πραγματικά πολιτικά διακυβεύματα. Στις κοινοβουλευτικές εκλογές δίνεται ένας χαρακτήρας που δεν έχουν.

Για να μην πάμε πολύ πίσω, ας σταματήσουμε στο 2009. Υπήρχε περίπτωση ο Παπανδρέου να εφαρμόσει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που εφάρμοσε, όταν ήταν γνωστό (σε όσους ψάχνουν σε βάθος τα πράγματα και δεν περιορίζονται για την εφαρμογή ενός «μεταβατικού προγράμματος» πότε με τον ΣΥΡΙΖΑ (μέχρι το δημοψήφισμα) και πότε με τη ΛΑΕ, αναθέτοντας στον εαυτό της το ρόλο της «αριστερής πρέσας», που θα πιέζει τις ταλαντευόμενες (αλλά πάντοτε αριστερές) πολιτικές δυνάμεις να ακολουθούν τον ίσιο δρόμο της... μετάβασης. Στην πράξη, βέβαια, αυτός ο ντροπαλούτσικος κυβερνητισμός έχει σαν αποτέλεσμα να αποψιλώνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ούτε από ψηφοφόρους και πόσα από συνιστώσες της, σε κάθε στροφή που κάνει ο κυρίαρχος αστορε-

να εφαρμόσει οτιδήποτε άλλο εκτός από την πολιτική των Μνημονίων, που σκοπό έχει να εφοδιάσει τον Τσίπρα με τη λαϊκή εντολή να υπογράμει το νέο Μνημόνιο («συμφωνία» το έλεγαν, για να μην πουν την απαγορευμένη λέξη), και επιβεβαιώθηκε πλήρως. Αντίθετα, οι δυνάμεις που μας μέμφονται επειδή καλούμε σε αποχή από τις σηματοδμενες κάλπες, ήταν αυτές που επέλεξαν για τον εαυτό τους το ρόλο της «αριστερής πρέσας» επί του ΣΥΡΙΖΑ, αυτές που χειροκροτούσαν μανιαδώς τον Τσίπρα ως κεντρικό ομιλητή της τελευταίας προδημοψηφισματικής συγκέντρωσης του «Όχι», αυτές που χόρευαν ανάρτητα τη νύχτα της νίκης του «Όχι», αυτές που προεξοφλούσαν ότι ο λαός θα ξεσηκωθεί και «θα πάει το Όχι μέχρι το τέλος».

Διαψεύστηκαν στα πένθη. Έχουν, όμως, το θράσος να ζητούν και πάλι ψήφο, διότι οι εκλογές είναι το κέντρο της πολιτικής τους τακτικής. Μπορεί να μην το παραδέχονται (αυτό ίσχυε όλες τις εποχές για τους σπορτουριστές), όμως η συμμετοχή στις εκλογές είναι γι' αυτούς η ύψιστη μορφή πολιτικού αγώνα. Η πολιτική τους δράση δεν έχει ως περιεχόμενο ένα συνδυασμό κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικών μέσων, με τα πρώτα να υποτάσσονται στα δεύτερα, αλλά είναι καθαρά κοινοβουλευτική. Όλες οι άλλες πολιτικές πρωτοβουλίες τους έχουν ως στόχο την υπέγραψη το Μνημόνιο, συνέβη με τον Αλαβάνο όταν οι Τσιπραίοι τον ανάγκασαν να φύγει από τον ΣΥΡΙΖΑ, συμβαίνει τώρα με τη ΛΑΕ και είναι σίγουρο ότι θα συμβεί αύριο με κάποιο άλλο σχήμα (όταν η ΛΑΕ ξεμπροσταστεί).

Είναι, λοιπόν, απολύτως λογικό, εξαιτίας της φύσης αυτής της πολιτικής ουράς, οι κάθε φορά εκλογικές μάχες να εμφανίζονται ως οι σημαντικότερες πολιτικές μάχες. Και τα διακυβεύματά τους, ακόμη και όταν είναι εμφανώς φευτικά, όπως συνέβη στο δημοψήφισμα της 5ης του περασμένου Ιούλη και όπως συμβαίνει στις εκλογές της 20ής Σεπτεμβρίου, εμφανίζονται ως πραγματικά πολιτικά διακυβεύματα. Στις κοινοβουλευτικές εκλογές δίνεται ένας χαρακτήρας που δεν έχουν.

Για να μην πάμε πολύ πίσω, ας σταματήσουμε στο 2009. Υπήρχε περίπτωση ο Παπανδρέου να εφαρμόσει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που εφάρμοσε, όταν ήταν γνωστό (σε όσους ψάχνουν σε βάθος τα πράγματα και δεν περιορίζονται για την εφαρμογή ενός «μεταβατικού προγράμματος» πότε με τον ΣΥΡΙΖΑ (μέχρι το δημοψήφισμα) και πότε με τη ΛΑΕ, αναθέτοντας στον εαυτό της το ρόλο της «αριστερής πρέσας», που θα πιέζει τις ταλαντευόμενες (αλλά πάντοτε αριστερές) πολιτικές δυνάμεις να ακολουθούν τον ίσιο δρόμο της... μετάβασης. Στην πράξη, βέβαια, αυτός ο ντροπαλούτσικος κυβερνητισμός έχει σαν αποτέλεσμα να αποψιλώνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ούτε από ψηφοφόρους και πόσα από συνιστώσες της, σε κάθε στροφή που κάνει ο κυρίαρχος αστορε-

Πατί όμως είναι δύσκολο να συμφωνήσουμε ότι η μόνη ρεαλιστική λύση είναι η εργατική επανάσταση και ο κομμουνισμός; Είναι δηλαδή ρεαλιστικό το περιβόητο «μεταβατικό πρόγραμμα», που περιλαμβάνει εξόδο από την

Ευρωζώνη και την ΕΕ, μονομερή διαγραφή του χρέους, εθνικοποίηση και εργατικό έλεγχο των τραπεζών, μέτρα σε βάρος του κεφαλαίου και υπέρ των εργαζόμενων τάξεων κτλ.; Υπάρχει περίπτωση οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση να εφαρμόσει ένα τέτοιο πρόγραμμα, χωρίς να τη ρίζουν την άλλη κιόλας μέρα, είτε κοινοβουλευτικά είτε πραξικοπηματικά;

Ναι, απαντούν οι εραστές του «μεταβατικού προγράμματος», αλλά θα υπάρξει ένας λαός έτοιμος ν' αντισταθεί. Ο πρότερος βίος τους δεν είναι και τόσο... έντιμος για να μπορούν να επικαλούνται ένα τέτοιο επιχείρημα. Ανάρτητα χόρευαν στο Σύνταγμα το βράδυ της 5ης του Ιούλη και προεξοφλούσαν ότι με σχεδόν 63% υπέρ του «Όχι» δημιουργείται το νέο ΕΑΜ. Τη συνέχεια τη γνωρίζουμε και τη γνωρίζουν, γι' αυτό και μάλλον... «δεν δικαιούνται για να ομιλούν». Ακόμη κι αν οι λαϊκές μάζες έβγαιναν μαζικά στο δρόμο, όπως βγήκαν στα «Ιουλιανό» του 1965, άοπλες και απροετοίμαστες δε θα μπορούσαν ν' αντισταθούν στις σιδερόφραχτες δυνάμεις του αστικού κρατικού μηχανισμού. Και οι οποδοί του «μεταβατικού προγράμματος» θα ήταν οι πρώτοι που θα ετοιμάζαν τα βαλίστριά τους για τους τόπους φυλάκισης και εξορίας, όπως έκαναν οι πολιτικά εunuοιςμένοι κομμουνιστές και ΕΔΑίτες το 1967 (επί τη ευκαιρία: ας ξαναθυμηθούμε την πείρα της Χίλης).

Ακόμα, λοιπόν, κι αν δεχόμασταν το «μεταβατικό πρόγραμμα», που θα το εφάρμοζε μια κυβέρνηση εκλεγμένη κοινοβουλευτικά, και πάλι θα ήταν απαραίτητο να συνοδεύουμε την προώθησή του με τη συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων, μ' ένα πολιτικό πρόγραμμα προετοιμασίας και εξοπλισμού των προλεταριακών και εργαζόμενων μαζών, ώστε να μπορέσουν να επιβάλουν την εφαρμογή αυτού του προγράμματος, σε σύγκρουση με τον αστικό κρατικό μηχανισμό, που θα επιδιώξει να ακυρώσει με τη βία κάθε τέτοια προσπάθεια. Υπάρχει πουθενά μια τέτοια κατεύθυνση στο «μεταβατικό πρόγραμμα» και δεν την έχουμε προ-σέξει εμείς; Ασφαλώς και δεν υπάρχει και δε θα μπορούσε να υπάρξει, γιατί το περιβόητο «μεταβατικό πρόγραμμα» δεν είναι παρά ο αριστερός μαϊντανός στην κοινωνική δημαγωγία των αστών ρεφορμιστών, που -ως γνωστόν- τη λειανίνουν και τη στρογγυλεύουν όταν πιάσουν εκλογικά ποσοστά που «μυρίζουν» κυβερνητική εξουσία (διδακτική η πείρα της «βίαιης ωρίμανσης» του ΣΥΡΙΖΑ).

Το συμπέρασμα όλων αυτών που εν συντομία αναφέραμε παραπάνω είναι πως υπάρχει μια χοντρή κόκκινη διαχωριστική γραμμή που χωρίζει τη στρατηγική και την τακτική των επαναστατών κομμουνιστών απ' αυτή των ρεφορμιστών («ήπιων» και «ριζοσπαστών»). Είναι η επαναστατική προετοιμασία και ο εξοπλισμός του προλεταριάτου και του ολόπου εργαζόμενου λαού, ώστε να μπορούν να εφαρμόσουν το πρόγραμμά τους, κατανικώντας και συντριβόντας τον πάνοπλο αστικό κρατικό μηχανισμό. Για να υπάρξει τέτοια επαναστατική προετοιμασία, θα πρέπει το προλεταριάτο να οργανωθεί πολιτικά. Θα πρέπει, δηλαδή, η πρωτοπορία του να συγκροτηθεί με τη μορφή ανεξάρτητου πολιτικού κόμματος, που θα αντιπαρεταθεί στο σύνολο της αστικής πολιτικής, που θα διατυπώσει τους προεμαρματικούς στόχους της εργατικής επανάστασης και θα φέρει σε πέρας το

έργο της συγκέντρωσης, της προετοιμασίας και του εξοπλισμού των δυνάμεων της επαναστατικής ανατροπής.

Γι' αυτό και αν μιλάμε για εργατικό ρεαλισμό, η προετοιμασία της εργατικής επανάστασης για το πέρασμα στην κατώτερη φάση του κομμουνισμού είναι ο μόνος ρεαλιστικός στόχος, ενώ τα διάφορα «μεταβατικά προγράμματα», που προωθούνται μέσω των κοινοβουλευτικών διαδικασιών είναι είτε αντιδραστικά ιδεολογήματα, που ενσωματώνουν το προλεταριάτο στην αστική πολιτική, είτε τυχοδιωκτισμοί, που οδηγούν το προλεταριάτο ως πρόβατο επί σφαγής στο θυσιαστήριο του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Σκληρή ταξική πάλη

Όπως διαπιστώνουμε, όσοι θέλουν να προετοιμάσουν θεωρητικά, προγραμματικά και οργανωτικά το προλεταριάτο για την επαναστατική ανατροπή έχουν πάρα πολλά να κάνουν και δεν τους παίρνει να καθήσουν και να περιμένουν την εργατική επανάσταση σαν τους χριστιανούς που περιμένουν τη δεύτερη παρουσία, όπως πρόστυχα υποστηρίζουν οι οποδοί των «άμεσων πολιτικών αιτημάτων» και των «μεταβατικών προγραμμάτων».

Αυτή η δουλειά, η δουλειά για τη συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων και της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, θα συντείνει τα μέγιστα και στην ταξική ανασυγκρότηση στο χαμηλότερο επίπεδο, στο επίπεδο των άμεσων διεκδικήσεων για την προστασία της εργατικής τάξης και όλου του εργαζόμενου λαού από τις συνέπειες της βαρβαρότητας που φέρνει η διαχείριση της κρίσης του καπιταλισμού.

Αυτοί που προτείνουν τα «αντιμνημονιακά» και «μεταβατικά» προγράμματα καλλιεργούν ένα των πραγμάτων τον πολιτικό μεσσιανισμό και την «ανάθεση», αφού η πολιτική τους πρόταση (με όσες αγωνιστικές αναφορές κι αν διανθίζεται) είναι υλοποιήσιμη μέσω των κοινοβουλευτικών εκλογών. Ετσι, σ' ένα κοινωνικό περιβάλλον απογοήτευσης και ηττοπάθειας προσθέτουν περισσότερη απογοήτευση και ηττοπάθεια. Μπορεί να πάρουν ψήφους, δε θα πάρουν όμως (και δεν ενδιαφέρονται να πάρουν) αγωνιστική έγερση και διεκδίκηση. Ετσι, η επιβολή της «μνημονιακής» πολιτικής, της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού, εμφανίζεται ως μοιραία εξέλιξη, που μόνο μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία μπορεί να την αλλάξει.

Καμιά πολιτική της αστικής τάξης, όμως, δεν υπήρξε αραγής, όταν αντιμετώπισε τα κύματα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου και των άλλων εργαζόμενων. Ναι, μπορούν να επιτευχθούν επιμέρους νίκες, μπορούν να κερδηθούν άμεσες διεκδικήσεις, μπορούν να ανασχεθούν πλευρές της αστικής πολιτικής, αν η ταξική πάλη πάρει μορφή που να αξίζει να ονομαστεί ταξική πάλη. Αν πάρει «άγριο και αντικοινωνικό χαρακτήρα» (για να θυμηθούμε τους «μπαμπαδέες» του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ), αν συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να συντριβόντας τον πάνοπλο αστικό κρατικό μηχανισμό, να αντικαταστήσει το σύνθημα «νόμος είναι το δικό του εργάτη» σε σύνθημα δράσης από φιλογονικό συμπλήρωμα των διαδηλώσεων. Σε μια τέτοια εξέλιξη, η αστική τάξη ή αναγκάσει να κάνει πίσω σε επιμέρους πλευρές της πολιτικής της, προκειμένου ν' αποφύγει τα χειρότερα. Αυτός είναι ο ταξικός ρεαλισμός που εμείς αντιπαρεταίουμε στις εκλογικές στικές κουτοπονηρίες.

Κουδούνι με χιλιάδες κενά

Τα σχολεία «άνοιξαν» -τρόπος του λέγειν- και φέτος με δεκάδες προβλήματα. Χιλιάδες είναι τα κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση τα κενά υπολογίζονται σε 7.000, ενώ στην πρωτοβάθμια υπερβαίνουν τις 14.500.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Διδακταλικής Ομοσπονδίας, 12.884 είναι τα εκπαιδευτικά κενά στις σχολικές μονάδες (σε αυτά συμπεριλαμβάνονται και τα κενά στις σχολικές μονάδες ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης ΣΜΕΑΕ).

Στον σχετικό πίνακα που παραθέτει η ΔΟΕ -και στον οποίο δεν περιλαμβάνονται τα στοιχεία από την πληθυσιακή σε σχολικές μονάδες Γ' Αθήνας-, τα πρώτα κατέχει το λεκανοπέδιο της Αττικής, όπου είναι μαζεμένος ο μισός πληθυσμός της Ελλάδας, το Ηράκλειο Κρήτης και τα νησιά του Αιγαίου, ιδιαίτερα τα Δωδεκάνησα και οι Κυκλάδες.

Ενδεικτικά αναφέρουμε: Α' Αθήνας 918 κενά (161 Δάσκαλοι, 103 Νηπιαγωγοί, 65 Αγγλικών, 82 Φυσικής Αγωγής, 198 κενά στην Ειδική Αγωγή, κ.λπ.), Β' Αθήνας 260 κενά, Ανατολική

Αττική 764, Δυτική Αττική 656, Πειραιάς 642, Δωδεκάνησα 700, Κυκλάδες 444, Ηράκλειο Κρήτης 999, Αιτωλοακαρνανία 656, Ανατολική Θεσσαλονίκη 200 και πάει λέγοντας.

Στη μακρά λίστα των κενών δεν συμπεριλαμβάνονται αυτά της παράλληλης στήριξης, τα οποία το υπουργείο Παιδείας υπολογίζει, σύμφωνα με τις περσινές προσλήψεις, σε 1.882.

Είναι χαρακτηριστικό ότι πέρυσι, ακόμη και μέχρι το τέλος της σχολικής

χρονιάς, δεν καλύφθηκαν όλα τα κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό. Περίπου 3.000 κενά παρέμειναν στα αζήτητα.

Σύμφωνα, επίσης, με τα στοιχεία της Διδακταλικής Ομοσπονδίας, την ημέρα του αγιασμού στην Αιτωλοακαρνανία δεν άνοιξαν 20 Νηπιαγωγεία, στα Δωδεκάνησα 10 Δημοτικά και 21 Νηπιαγωγεία, στις Κυκλάδες 20 Δημοτικά και 32 Νηπιαγωγεία, στο Ηράκλειο Κρήτης 2 Δημοτικά και 35 Νηπιαγωγεία, στην Εύβοια 35 σχολι-

κές μονάδες, κ.λπ. Την ίδια στιγμή δεκάδες πολυθέσια σχολεία υπολειπονται, ενώ έχει ανασταλεί η λειτουργία ή υπολειπονται και τα Ολοήμερα Δημοτικά και Νηπιαγωγεία.

Και φέτος δεν έγινε κανένας μόνιμος διορισμός εκπαιδευτικού, ενώ χάος επικρατεί ακόμη με τους διορισμούς των αναπληρωτών. Εγινε θεσμός πλέον τις πάγιες ανάγκες σε εκπαιδευτικούς να τις καλύπτουν οι αναπληρωτές, που διορίζονται και πάλι με το σταγονόμετρο και με δόσεις.

Είναι βέβαιο ότι και φέτος θα κάνουν θραύση η καταστρατήγηση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, με τις δεύτερες και τρίτες αναθέσεις ειδικότητας, τις υποχρεωτικές υπερωρίες, τις μετακινήσεις σε δυο και τρία σχολεία, προκειμένου να συμπληρωθεί το διδακτικό ωράριο, τα πολυπληθή τμήματα μαθητών, οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων και σχολείων.

Τα Μνημόνια έχουν ρίξει βαριά τη σκιά τους πάνω στη δημόσια εκπαίδευση, που σταθερά και με γρήγορους ρυθμούς υποβαθμίζεται σε βάρος όχι μόνο των εκπαιδευτικών,

αλλά πρωτίστως των μαθητών, των παιδιών των λαϊκών στρωμάτων, που χάνουν ακόμη και αυτό το ελάχιστο δικαίωμα που τους είχε απομείνει, της πρόσβασης στη γνώση, ακόμη και σε αυτή την κουτσουρεμένη γνώση που προσφέρει το αστικό σχολείο.

Νέα σχέδια εξυφαίνονται για την αύξηση των ταξικών φραγμών και του αυταρχισμού σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, καθώς έτσι ορίζει το Μνημόνιο-3. «Ευαγγέλιο» των νέων αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων» θα είναι η έκθεση του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση στην Ελλάδα και οι «καλές πρακτικές» που ακολουθήθηκαν στις χώρες της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, όπου βρήκαν εφαρμογή οι πιο άγριο-νεοφιλελεύθερες πολιτικές για την εκπαίδευση, ενώ την εφαρμογή τους θα σαλπίσουν και στη χώρα μας οι «ανεξάρτητοι εμπειρογνώμονες», που πίνουν νερό στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας», της «αποδοτικότητας» και του συνεχούς ελέγχου-αξιολόγησης, σύμφωνα με τα κριτήρια της καπιταλιστικής αγοράς (βλέπε αναλυτικά στην Κόντρα, αρ. φύλ. 834).

Η συριζαϊκή διαπλοκή ζει και βασιλεύει

Σάλος από την αποκάλυψη της ιστοσελίδας του Μαυροτρύπα (<http://www.protothema.gr/politics/article/508985/i-etairaia-flabourari-pire-douleia-39-ekat-aro-tin-perifereia-reporonnisou-/>), ότι ο πολιτικός μέντορας του Τσίπρα και εξ απορρήτων του στο Μαξίμου, πρώην υπουργός Αλέκος Φλαμπουράρης, εξακολουθεί να είναι μέτοχος της κατασκευαστικής εταιρείας ΔΙΑΤΜΗΣΗ ΑΤΕ, η οποία πρόσφατα (το Μάη του 2015) υπέγραψε σύμβαση με την Περιφέρεια Πελοποννήσου για την κατασκευή έργου προ-υπολογισμού 3,9 εκατ. ευρώ.

Δεν είμαστε σε θέση να επιβεβαιώσουμε ή να διαψεύσουμε το ρεπορτάζ του Μαυροτρύπα, που δουλεύει για τη ΝΔ, όπως φαίνεται από τα έγγραφα, όμως η εταιρεία «πήρε» το διαγωνισμό το Νοέμβριο του 2014, όταν στην κυβέρνηση ήταν ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Αλλωστε, περιφερειάρχης Πελοποννήσου είναι ο δεξιός Τατούλης και όχι κάποιος συριζαίος. Από την άλλη, όμως, ο Γιάννης Κοτταρίδης, που «τρέχει» την εταιρεία τα τελευταία χρόνια, όταν ο Φλαμπουράρης αποφάσισε να περάσει στη front line της αστικής πολιτικής, έχει θητεία στην ΟΝΝΕΔ, όπως γράφει το ρεπορτάζ, οπότε μπορεί να έχει καλές «άκρες» σε φορείς που ελέγχονται από ανθρώπους της ΝΔ. Το χρήμα και οι μπιζνες δεν έχουν πολιτικό χρώμα και μια μεσαία κατασκευαστική εταιρεία που κάνει (και) δημόσια έργα θα έπρεπε

να έχει «άκρες» σε όλες τις πολιτικές «καταστάσεις». Τόσα χρόνια στην κατασκευαστική πιάτσα ο κυρ-Αλέκος τα ξέρει πολύ καλά αυτά.

Το ζήτημα είναι πως αυτός έχει δηλώσει ότι έκλεισε την εταιρεία του. Το ότι δεν την έκλεισε είναι γεγονός. Το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών, όμως, δεν το πούλησε, όπως θα επέβαλε ο τύπος του «καλώς πολιτεύεσθαι». Ο τύπος, γιατί η ουσία λέει πως ένας καπιταλιστής που φεύγει από μια εταιρεία για να περάσει στην πολιτική δεν κόβει τους δεσμούς του με τα «παιδιά» του, με τις εταιρείες του και με τους ανθρώπους που άφησε στο πόδι του όταν τυπικά αποχώρησε. Δεν χρειάζεται να γράψουμε τίποτ' άλλο, ο καθένας καταλαβαίνει τι εννοούμε. Το ζήτημα είναι πως δεν μπορείς να είσαι μια ζωή καπιταλιστής και μάλιστα σ' έναν κλάδο που αποτελεί τον ορισμό της διαπλοκής, διότι κάνεις μπιζνες σχεδόν αποκλειστικά με το κράτος, και στα τελευταία σου να μυστράρεις σαν... ριζοσπάστης αριστερός πολιτικός και να γίνεσαι υπουργός Επικρατείας, φροντίζοντας σε κάθε ευκαιρία να δείχνεις ότι έχεις τεράστια επιρροή πάνω στον πρωθυπουργό, διότι είναι πνευματικό σου παιδί.

Δεν χρειαζόμασταν, όμως, την ιστορία που αποκάλυψε ο Μαυροτρύπας για να μιλήσουμε για τη συριζαϊκή διαπλοκή. Αρκεί η φωτογραφία που με καμάρι δημοσίευσαν τη Δευτέρα όλα τα διαδικτυακά Μέσα που βιοπορίζονται υπηρε-

τώντας τον Μελισσανίδη. Ο κυρ-Αλέκος, «γνωστός για τα κιτρινόμαυρα αισθήματά του», όπως γράφουν τα παπαγαλάκια, παρακολουθεί τον αγώνα της ΑΕΚ με τον ΠΑΣ Γιάννινα στο ΟΑΚΑ δίπλα-δίπλα με τον «ισχυρό άνδρα» της ΑΕΚ Δ. Μελισσανίδη. Κυκλοφόρησαν και βίντεο, μάλιστα, που δείχνουν τον κυρ-Αλέκο να διαβεβαιώνει με χαρακτηριστικές κινήσεις των χεριών τους οπαδούς της ΑΕΚ, που του έλεγαν «τι θα γίνει με το γήπεδο», ότι μετά τις εκλογές θα λυθούν όλα!

Αυτό που «παίχτηκε» στις θέσεις VIP του ΟΑΚΑ το απόγευμα της περασμένης Κυριακής δεν έχει δυσκολία στην αποκωδικοποίησή του. Παίχτηκε το γνωστό έργο «Βάστα με να σε βαστώ». Ο Μελισσανίδης θέλει να πουλήσει κι άλλα «δικαιώματα» (ήδη κάνει σχετική καμπάνια), οπότε έπρεπε να στείλει στο αφελές πόπολο το μήνυμα ότι «ο Τίγρης τους έχει στο τσεπάκι του και μετά τις εκλογές παίρνουμε την άδεια και πίνουν δουλειά οι μπουλντόζες». Κι ο κυρ-Αλέκος

θέλει να μαζέψει ψηφαλάκια για τον ΣΥΡΙΖΑ ή τουλάχιστον να μην υπάρξουν απώλειες λόγω «κιτρινόμαυρου θυμού». Μάζευε κι ως είν' και ρώγες που λέει και η παροιμία. Ετσι, οι δύο άνδρες φωτογραφίστηκαν δίπλα-δίπλα στην εξέδρα, στέλνοντας ο καθένας το δικό του μήνυμα.

Ελειπε κάποιος όμως. Ελειπε ο Στρατούλης της ΛΑΕ. Αυτός αντιμετωπίζεται πλέον σαν συνταξιούχος αχθοφόρος. Η ΛΑΕ δε θα παίξει κανένα ρόλο στην επόμενη κυβέρνηση, οπότε ο Στρατούλης είναι άχρηστος. Ασε που με την απουσία του σηματοδοτείται το ότι η ΛΑΕ φτάνει που δεν έχει βγει η άδεια για το γήπεδο, διότι ο Λαφαζάνης δεν έκανε τίποτα για να «τρέξει» τις υπηρεσίες του ΥΠΑΠΕΝ που έχουν στη λώση τα πόδια. Καλός είναι ο Στρατούλης, «αεκάρα» είναι, όμως δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα με τον Λαφαζάνη, με αποτέλεσμα οι μπουλντόζες να μείνουν από καύσιμα μετά από τόσο καιρό στο ρελαντί. Ενώ ο κυρ-Αλέκος, τώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ πέταξε από πάνω του

τα βαρίδια τύπου Λαφαζάνη, θα το ρυθμίσει το θέμα «στο πιτς φυτίλι», αμέσως μετά τις εκλογές. Κάπως έτσι δουλεύει η μηχανή της προπαγάνδας που απευθύνεται στους «μόνο ΑΕΚ».

Κατά τα άλλα, κεντρικό ζήτημα στην προεκλογική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ είναι η «καταπολέμηση της διαπλοκής». Εγκαλεί μάλιστα τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ ότι δεν μπορούν να συμμετάσχουν σ' αυτή την καταπολέμηση, γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ δε θέλει να συνεργαστεί μαζί τους (ειδικά με τη ΝΔ). Κι ένα κορυφαίο στέλεχος του πάει στο ΟΑΚΑ μόνο και μόνο για να φωτογραφιστεί μ' έναν διαπλεκόμενο καπιταλιστή, ο βίος και η πολιτεία του οποίου είναι γνωστά στο πανελλήνιο εδώ και χρόνια. Κι όχι μόνο φωτογραφίζεται, αλλά και με ύφος απόλυτου δικτάτορα, για τον οποίο δεν ισχύουν οι νόμοι, διαβεβαιώνει τους οπαδούς ότι μετά τις εκλογές όλα θα γίνουν σύμφωνα με το σχέδιο του καπιταλιστή!

Αυτή η υπόθεση έχει, βέβαια, και παρελθόν. Το Μάη του 2014, ο Φλαμπουράρης με τον Στρατούλη (προεδρικός και αριστοτεχνικός του ΣΥΡΙΖΑ τότε, ΣΥΡΙΖΑ και ΛΑΕ σήμερα) έκαναν συσκέψεις με τον Μελισσανίδη στα γραφεία του ομίλου του και κατέληξαν σε συμφωνία για το ζήτημα του γηπέδου. Στη συνέχεια, ο Στρατούλης ανακοίνωσε περηφάνη στη Βουλή ότι ο ΣΥΡΙΖΑ συμφωνεί και θα ψηφίσει τις ρυθμίσεις για το γήπεδο του Μελισσανίδη,

συνεπικουρούμενος και από άλλους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ (Πάντζας, Αυλωνίτου). Τα πράγματα, όμως, δεν ήρθαν όπως τα σχεδίασαν. Στη Φιλαδέλφεια υπήρξαν αντιστάσεις, ο Μελισσανίδης ξαμόλυσε τους μπράβους του να μακελίσουν τον κόσμο και να βανδαλίσουν τη «Στρούγκα», ξεσηκώθηκε η Φιλαδέλφεια, ακούστηκαν φωνές και μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος αναγκάστηκε να κάνει κωλοτούμπα και να μην ψηφίσει.

Τι μένει απ' αυτή τη βρομερή ιστορία; Μένει η διαπλοκή του ΣΥΡΙΖΑ με συγκεκριμένα καπιταλιστικά συμφέροντα, η ίντριγκα και οι μυστικές συμφωνίες κρυφά από το λαό, στα γραφεία καπιταλιστών.

ΥΓ. Ο, τι και να λέει ο Φλαμπουράρης προς τους αφελέστατους «μόνο ΑΕΚ», παίζοντας το επιχειρηματικό παιχνίδι του «Γατούλη», γήπεδο δεν πρόκειται να κατασκευαστεί, τουλάχιστον στον ορατό χρονικό ορίζοντα. Είναι τόσες οι παρανομίες που πρέπει να γίνουν η μία μετά την άλλη, που είναι δύσκολο να γίνουν μαζεμένες. Θα απαιτήσουν απανωτά σκάνδαλα στη δημόσια διοίκηση, πραξικοπηματικές δικαστικές αποφάσεις, αλλά και νομοθετικές ρυθμίσεις για να ξεπεραστούν αζεπεράστα εμπόδια. Κι επειδή «έχουν γνώση οι φύλακες», αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο να γίνει, για να μην πούμε είναι αδύνατο να γίνει. Σ' αυτά τα θέματα, όμως, θα επανέλθουμε σύντομα με νεότερα (γιατί υπάρχουν νεότερα).

Από την επιβολή του πρώτου Μνημονίου, το Μάη του 2010, είχαμε επισημάνει ότι το δημόσιο χρέος χρησιμοποιείται ως όχημα προκειμένου να κινεζοποιηθεί η σκληρά εργαζόμενη και εκμεταλλεζόμενη ελληνική κοινωνία. Είχαμε επισημάνει, μέσω της ανάλυσης των διατάξεών του, ότι έχει βαθύ ταξικό προσανατολισμό που αποσκοπεί στην αύξηση των κερδών του κεφαλαίου. Στην ίδια γραμμή, δηλαδή στην εισαγωγή ρυθμίσεων υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου, κινήθηκε και η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου με το τρίτο Μνημόνιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η επέκταση των προκλητικών φοροαπαλλαγών του εφοπλιστικού κεφαλαίου (έχουν κωδικοποιηθεί στους νόμους 27 και 29 του 1975) και στους ιδιοκτήτες караβιών που χρησιμοποιούν τη σημαία κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ).

Όπως γράψαμε την προηγούμενη εβδομάδα, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου μαζί με τους τρούκανους μείωσαν ήδη κατά 2% τις κύριες και κατά 6% τις επικουρικές συντάξεις, προκειμένου να αποπληρωθεί υποτίθεται μέρος του δημόσιου χρέους, ενώ τον Οκτώβρη θα γίνουν και άλλες αντισταθμιστικές ρυθμίσεις, προκειμένου, εκτός των άλλων, να περικοπούν από τους συνταξιούχους και άλλα 2,32 δισ. ευρώ. Αντίθετα, όχι μόνο άφησαν στο απυρόβλητο τις προκλητικές φοροαπαλλαγές στο ντόπιο και ξένο εφοπλιστικό κεφάλαιο, που τα καράβια του φέρουν την ελληνική σημαία, αλλά και εισήγαγαν στο Μνημόνιο-3 διατάξεις με τις οποίες επεκτείνουν αυτόν τον φορολογικό παράδεισο και στους εφοπλιστές που στα καράβια τους έχουν υψώσει τις σημαίες των κρατών της ΕΕ και του ΕΟΧ.

Ετσι, τα έσοδα από τη φορολογία του εφοπλιστικού κεφαλαίου όχι μόνο δεν αυξάνονται, αλλά αντίθετα μειώνονται, επιβεβαιώνοντας για μια ακόμη φορά τη θέση μας ότι οι «θεσμοί» των δανειστών και όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις έχουν βάλει στο στόχαστρο την εργατική τάξη, την αγροτιά (συνολικά και όχι μόνο τη φτωχή) και τους εργαζόμενους των πόλεων, ενώ όχι μόνο αφήνουν στο απυρόβλητο τα ανώτατα κέρδη των καπιταλιστών, αλλά με τις ρυθμίσεις των Μνημονίων και των εφαρμοστικών τους νόμων δίνουν τη δυνατότητα στο κεφάλαιο να τα αυξήσει.

Με την υποπαράγραφο Δ4 του τελευταίου μνημονιακού νόμου εισάγονται οι ευνοϊκές ρυθμίσεις για τους εφοπλιστές που στα καράβια τους έχουν σηκώσει σημαία των κρατών της ΕΕ και του ΕΟΧ και όχι ελληνική. Προφανώς, πρωτίστως η γερμανική και η γαλλική κυβέρνηση ενδιαφέρονται να κυριαρχήσουν και σ' αυτόν τον τομέα και γι' αυτό επέβαλαν τις συγκεκριμένες ρυθμίσεις, που με τις προκλητικές φοροαπαλλαγές στο εφοπλιστικό κεφάλαιο θα διευρύνουν την τεράστια απώλεια φορολογικών εσόδων. Φυσικά, αυτός δεν είναι ο μοναδικός τομέας της καπιταλιστικής παραγωγής στον οποίο θέλουν να κυριαρχήσουν. Αρκεί να θυμηθούμε μόνο το ξεπούλημα «μπιρ παρά» των 14 περιφερειακών αεροδρομίων σε μεγάλη κρατική γερμανική καπιταλιστική επιχείρηση.

Στην Αιτιολογική Έκθεση του νόμου 4336, με τον οποίο επικυρώθηκε το

Και το Μνημόνιο-3 διατηρεί στο ακέραιο τις τεράστιες φοροαπαλλαγές του εφοπλιστικού κεφαλαίου

Μνημόνιο-3 και ψηφίστηκαν μια σειρά προαπαιτούμενα, όπως αυτό για τις φοροαπαλλαγές στο εφοπλιστικό κεφάλαιο, αναφέρονται τα εξής:

«Υποπαράγραφος Δ4: Ρυθμίσεις ν. 27/1975, ν. 29/1975 και 411/2013

1. Με το ισχύον φορολογικό καθεστώς περί φορολογίας πλοίων στη χώρα μας και ανεξάρτητα από τους κόρους ολικής χωρητικότητας, τα επαγγελματικά πλοία αναψυχής και ημερόπλοια, τα επιβατικά και οχηματαγωγά πλοία, επιβατικά ή φορτηγά και τα λοιπά πλοία θαλασσιών ενδομεταφορών καθώς και πλοία με ολική χωρητικότητα μέχρι 500 κόνων που εκτελούν διεθνείς θαλάσσιες μεταφορές με σημαία κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) και του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, πλην της ελληνικής, φορολογούνται με τις γενικές διατάξεις φορολογίας εισοδήματος και όχι με τις ειδικές διατάξεις του ν. 27/1975 περί φορολογίας πλοίων με ελληνική σημαία.

Για το λόγο αυτό, η ΕΕ εγκαλεί τη χώρα μας για παραβίαση των διατάξεων [...] με φυσικό αποτέλεσμα οι ημεδαποί φορολογούμενοι (ιδιώτες και οντότητες) οι οποίοι εκμεταλλεύονται πλοία με ελληνική σημαία να απολαμβάνουν **συγκεκριμένες φοροαπαλλαγές**, ενώ αντιθέτως οι φορολογούμενοι που επιλέγουν να εκμεταλλεύονται πλοία στην Ελλάδα με σημαία των υπολοίπων κρατών μελών της ΕΕ και ΕΟΧ **να μην απολαμβάνουν τις φοροαπαλλαγές αυτές**» (οι εμφάσεις δικές μας).

Με αποκάλυπτο κυνισμό η συγκυβέρνηση και οι «θεσμοί» ομολογούν ότι με τις συγκεκριμένες διατάξεις, που επιβλήθηκαν ως προαπαιτούμε-

νο, επεκτείνουν τις φοροαπαλλαγές που απολαμβάνει το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο στην Ελλάδα, υψώνοντας στα καράβια του την ελληνική σημαία, και στο εφοπλιστικό κεφάλαιο που φέρει άλλες σημαίες, φτάνει αυτές να είναι σημαίες κρατών-μελών της ΕΕ ή του ΕΟΧ. Δηλαδή, κύριο μέλημά τους είναι να αξιοποιήσει το γερμανικό και γαλλικό εφοπλιστικό κεφάλαιο τις σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές ώστε να αποκομίσει υπερκέρδη. Τους είναι αδιάφορη η γοργή αύξηση του δημόσιου χρέους της Ελλάδας, που προκαλείται και με αυτές τις ρυθμίσεις. Αποκαλύπτεται έτσι, ότι οι λεγόμενοι «θεσμοί» και τα ντόπια τσιράκια τους (κυβερνητικά και αντιπολιτευόμενα κόμματα) ενδιαφέρονται για τα κέρδη των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών κολοσσών και για την αποπληρωμή των τοκοχρεολυσίων από μεριάς ελληνικού κράτους και όχι για τη συρρίκνωση του δημόσιου χρέους.

Ο Καρλ Μαρξ, στον πρώτο τόμο του σημαντικού του έργου «Το Κεφάλαιο» αναφερόμενος στην πολιτική που ασκούσε τον 18ο αιώνα το ολλανδικό κεφάλαιο στις χώρες-αποικίες του, είχε επισημάνει ότι ήδη από τότε το δημόσιο χρέος αποτελούσε πηγή αποκόμισης τεράστιων κερδών από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Ο Μαρξ είχε τονίσει, ότι το κεφάλαιο θα αξιοποιεί συνεχώς το δημόσιο χρέος, μαζί με τη φορολογική πολιτική, προκειμένου να βγάζει τεράστια κέρδη. Επισήμανε ακόμη, ότι τα υψηλά δημόσια χρέη θα συνυπάρχουν με το καπιταλιστικό σύστημα, ότι δηλαδή το δημόσιο χρέος δεν είναι ένα συγκυριακό πρόβλημα κάποιων καπιταλιστικών κρατών, που μπορεί να λυθεί αν ασκηθεί σωστή

δημοσιονομική πολιτική.

Για να επεκτείνουν τον φορολογικό παράδεισο για το εφοπλιστικό κεφάλαιο, πέρα από τα καράβια που φέρουν την ελληνική σημαία, και στα καράβια που φέρουν τη γερμανική, τη γαλλική, την ιταλική και άλλες σημαίες της ΕΕ και του ΕΟΧ και όχι για να βοηθήσουν στην αύξηση των δημόσιων εσόδων, «θεσμοί» και συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου εισήγαγαν το άρθρο 26α στο νόμο 27/1975. Με τις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 26α, τα καράβια που περιγράφονται σ' αυτές και δε φέρουν ελληνική σημαία, αλλά σημαία κρατών μελών της ΕΕ και του ΕΟΧ, υπόκεινται σε φόρο χωρητικότητας σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου 27/1975. Δηλαδή ενέταξαν και αυτά τα καράβια στο αποικιοκρατικό-προνομιακό φορολογικό καθεστώς του νόμου 27/1975.

Με την παράγραφο 4 του άρθρου 26α του νόμου 27/1975, επεκτείνεται και στο ευρωπαϊκό εφοπλιστικό κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα, χωρίς να έχει σηκώσει ελληνική σημαία στα πλοία του, αυτό που ήδη ίσχυε για το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο με ελληνική σημαία (παρ. 1 του άρθρου 2 του νόμου 27/1975): «Με την καταβολή του φόρου σύμφωνα με το παρόν άρθρο, εξαντλείται κάθε υποχρέωση των πλοιοκτητών ή των πλοιοκτητριών εταιρειών των πλοίων του παρόντος άρθρου από το φόρο εισοδήματος, επί των εισοδημάτων που αποκτώνται από τη δραστηριότητα αυτή. Η ίδια απαλλαγή από το φόρο εισοδήματος ισχύει για τους μετόχους ή εταίρους των ως άνω εταιρειών, μέχρι και φυσικού προσώπου για το εισόδημα που αποκτούν με την μορφή διανομής καθαρών κερδών ή μερισμάτων».

Αυτή δεν είναι η μοναδική διάταξη του νόμου 27/1975 που ίσχυε για το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο και επεκτείνεται και στο ευρωπαϊκό. Θα δούμε παρακάτω και άλλες, αφού πρώτα αναφερθούμε στις υπόλοιπες διατάξεις της Υποπαραγράφου Δ4.

Η παράγραφος 2α της Υποπαραγράφου Δ4 προβλέπει: «Τα ποσά του φόρου που οφείλονται σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 6 του νόμου 27/1975, προσαυξάνονται για τα έτη 2016 έως 2020 κατά ποσοστό τέσσερα τοις εκατό (4%) ετησίως». Από την πρόχειρη και όχι εμπεριστατωμένη ανάγνωση της διάταξης αυτής δημιουργείται η εσφαλμένη αίσθηση ότι εισάγεται πρόσθετος φόρος. Η πραγματικότητα είναι αντίθετη.

Ο φόρος αυτός εισήχθη από το 1976, μια χρονιά μετά την ισχύ του νόμου 27/1975: «Τα κατά το πρώτο εδάφιο της παρ. 1 του παρόντος άρθρου οριζόμενα ποσά φόρων ανά κόρον

ολικής χωρητικότητας προσαυξάνονται από του επομένου της ισχύος του παρόντος νόμου έτους, (σ.σ. δηλαδή από το 1976) κατά ποσοστό 4% ετησίως». Οι ίδιοι οι «θεσμοί» και η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, που συνέταξαν την εισηγητική έκθεση του νόμου 4336/2015, ομολογούν ότι ο φόρος αυτός εισήχθη το 1976: «Επομένως, η ανωτέρω ρύθμιση δεν γίνεται για πρώτη φορά, αλλά επαναλαμβανόμενη διάταξη που γίνεται με τον ίδιο τρόπο κάθε πενταετία από το έτος 1976 και μετά, αρχικά με αποφάσεις Υπουργών που κυρώνονται με νόμο και από την πενταετία 1996-2000 με διατάξεις νόμου».

Με πρόχειρη ανάγνωση και της παρ. 2β της Υποπαραγράφου Δ4 δημιουργείται η αίσθηση ότι εισάγεται νέος φόρος. Η πραγματικότητα είναι ότι και αυτός ο φόρος εισήχθη, όπως και ο προηγούμενος, το 1975, με την παρ. 4 του άρθρου 4 του νόμου 29/1975, και εξακολουθεί να αυξάνεται κατά 4% ετησίως, πράγμα που επίσης ομολογεί η εισηγητική έκθεση του νέου μνημονιακού νόμου.

Ακόμη, με την παρ. 3 της Υποπαραγράφου Δ4 τροποποιείται η παρ. 1 του άρθρου 43 του νόμου 411/2013 προς όφελος αλλοδαπών εταιριών που έχουν γραφεία ή υποκαταστήματα στην Ελλάδα. Οι εταιρίες αυτές ασχολούνται αποκλειστικά με ναύλωση, διακανονισμό αβαριών, μεσιτεία αγοροπωλησιών ή ναυπηγήσεων ή ναυλώσεων ή ασφαλίσεων πλοίων με ελληνική ή ξένη σημαία και ήταν υποχρεωμένες για το εισαγόμενο συνάλλαγμα σε δολάρια που μετατρεπόταν σε ευρώ να πληρώνουν τέλος 20.000 δολάρια για τις πρώτες 200.000 (δηλαδή 10%) και 16.000 για τις επόμενες 200.000 δολάρια, σύνολο 36.000 δολάρια το χρόνο. Πλέον, με τη νέα διάταξη θα πληρώσουν 18.000 δολάρια για την περίοδο 2012-2015 και 26.000 δολάρια για την περίοδο 2016-2020.

Τέλος, οι εταιρίες -ελληνικές ή ξένες- που έχουν εγκαταστήσει γραφεία ή υποκαταστήματα με βάση το νόμο 27/1975 και ασχολούνται με τη διαχείριση ή εκμετάλλευση πλοίων με ελληνική ή ξένη σημαία απαλλάσσονται αυτού του τέλους.

Το συμπέρασμα είναι ότι με τις ρυθμίσεις-προαπαιτούμενα του Μνημονίου-3 έχουμε πρόσθετη αιμορραγία δημοσίων εσόδων χάρη στις προκλητικές φοροαπαλλαγές του εφοπλιστικού κεφαλαίου, ελληνικού ή ευρωπαϊκού.

Θα κλείσουμε θυμίζοντας μερικές από τις επιπλέον φοροαπαλλαγές που απολαμβάνει το εφοπλιστικό κεφάλαιο, σύμφωνα με το νόμο 27/1975.

◆ Παράγραφος 2 του άρθρου 2:

Ως εισόδημα απαλλασσόμενο νοείται και η τυχόν υπεραξία ή πραγματοποιούμενη εκ της εκποιήσεως πλοίου, εισπράξεως αποζημιώσεως ή εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας.

◆ Παράγραφος 3 του άρθρου 2:

Εις ην περίπτωση ημεδαπή ή αλλοδαπή εταιρία πλοιοκτήτρια πλοίων υπό ελληνική σημαία, ασκεί πλην της εκμεταλλεύσεως του πλοίου και άλλας επιχειρήσεις απαλλάσσεται από τον φόρο εισοδήματος ποσόν των καθαρών κερδών και μερισμάτων, ίσον προς την σχέση την υφισταμένην μεταξύ των εκ του πλοίου κτηθέντων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Ζητούμε ταπεινά συγνώμη αλλά μια ιογενής εξανθηματική αντίδραση δεν μας αφήνει να ασχοληθούμε με τις εκλογές (εκ law «yes»).

Για το άνοιγμα των σχολείων: «Κάθε χρόνο τον Σεπτέμβρη σαν ανοίγουν τα σχολεία / στις συνοικίες οι γυναίκες μπαίνουν στα χαρτοπωλεία / και αγοράζουν σχολικά βιβλία και τετράδια για τα παιδιά τους. / Απελπισμένες ψάχνουν στα τριμμένα τσαντάκια τους / και την τελευταία δεκάρα / όλο παράπονο / που η γνώση είναι τόσο ακριβή. / Κι όμως μήτε που υποπετούνται / πόσο κακή είναι η γνώση / που προορίζεται για τα παιδιά τους» (Bertolt Brecht).

Το twitter σε μια από τις καλύτερες στιγμές του! Γράφει στον προσωπικό λογαριασμό του ο Θάνος Πλεύρης: «Οι μετανάστες καταλαμβάνουν μία-μία τις πλατείες της Αθήνας». Και σχολιάζει κάποιος από κάτω: «Πείτε τα κύριε Πλεύρη. Ετσι όπως το πάνε, σε λίγο δεν θα βρίσκουμε μέρος να σας κρεμάσουμε»...

Από σχετική ανακοίνωση των αγωνιστών της Χαλκιδικής: Σύσσωμη η ηγεσία της καναδικής πολυεθνικής «Eldorado Gold» επισκέφθηκε τον αρχιεπίσκοπο και -όπως μας ενημερώνει το romfea.gr- «ενημέρωσαν τον αρχιεπίσκοπο για την κατάσταση της υγείας των μεταλλωρύχων οι οποίοι βρίσκονται εδώ και είκοσι μέρες στις στοές». Δηλαδή ο CEO της εταιρείας που αμείβεται με 18 εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο ή 75.000 κάθε εργάσιμη μέρα, ήρθε από το μακρινό Βανκούβερ από ανησυχία για την υγεία των μεταλλωρύχων που ο ίδιος έβγαλε στο δρόμο μη τηρώντας τις συμβατικές του υποχρεώσεις. Τι γλυκό... Ο αρχιεπίσκοπος «εξέφρασε την ανησυχία του για τους μεταλλωρύχους, τονίζοντας ότι βρίσκεται στο πλευρό τους και στηρίζει τον αγώνα τους». Και τέλος, πληροφορίες της romfea.gr αναφέρουν ότι «η εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός» εξέφρασε την επιθυμία να στηρίξει το κοινωνικό έργο της Εκκλησίας». Η γλώσσα της υποκρισίας ήτανε πάντα το δυνατό χαρτί της Εκκλησίας. Των πολυεθνικών επίσης. Η καναδική πολυεθνική λοιπόν εξαγοράζει συμμάχους και πηγαίνει κατευθείαν στον πιο ισχυρό. Και μόνο η εικόνα προκαλεί αηδία. Ο αρχιεπίσκοπος θα πάρει τα αργύρια από την προδοσία της Χαλκιδικής χωρίς δεύτερες σκέψεις και χωρίς ηθικούς ενδοιασμούς, με αντάλλαγμα τη σιωπή της Εκκλησίας για το έγκλημα. Ίσως και την -όχι και τόσο καλυμμένη- στήριξη του, όπως κάνει η τοπική Μητρόπολη Ιερισσού, Αδραμερίου και Αγίου Ορους που έχει εδώ και πολλά χρόνια ως «μέγα χορηγό» την εκάστοτε ιδιοκτήτρια εταιρεία των μεταλλείων. Υπενθυμίζουμε ότι και η Ιερά Μονή Ιβήρων του Αγίου Ορους ενέδωσε τελικά στις «χάρες» της «Eldorado» και συμφώνησε στη μακροχρόνια μίσθωση των 925 στρεμμάτων του δάσους «Νταμπίζ» στις Σκουριές, που η εταιρεία θα το χρησιμοποιήσει σαν χωματερή τοξικών αποβλήτων. Οι «Αγιοι Πατέρες» εισέπραξαν προκαταβολή 1.400.000 ευρώ τα οποία δόθηκαν ως «δωρεά» από τους ευλαβείς επενδυτές, προφανώς συνοδευόμενα από μια αντίστοιχη ρητορική περί «στήριξης του κοινωνικού έργου της μονής». Ετσι λοιπόν το βουνό θα το πάρει ο διάολος, με τις ευλογίες της Εκκλησίας και προς δόξαν Θεού. Αμήν.

Νέα Υόρκη, κάπου στη μέση του Manhattan, ένα σκυλί επιτίθεται σ' ένα κοριτσάκι. Το κοριτσάκι ύστερα από δυο-τρεις δαγκωνιές πέφτει κάτω αιμόφυρτο, η μαμά του ουρλιάζει αλλόφρων «βοήθεια, βοήθεια!» και ξαφνικά τρέχει ένας τύπος, αρπάζει ένα ρόπαλο, ρίχνει μια στο σκύλο, τον σωριάζει αναίσθητο και σώζει το κοριτσάκι. Αγκαλιές και φιλία η μαμά, «σ' ευχαριστώ» του λέει, «είσαι ήρωας και αύριο όλες οι εφημερίδες της Νέας Υόρκης θα γράψουν για τον ηρωικό Νεοϋορκέζο που πάλεψε με τον άγριο σκύλο κι έσωσε τη ζωή ενός μικρού κοριτσιού». «Μα δεν είμαι Νεοϋορκέζος» λέει εκείνος. «Τι σημασία έχει;» λέει η μάνα, «θα γράφουν για τον ηρωικό Αμερικάνο που πάλεψε με τον άγριο σκύλο κι έσωσε τη ζωή ενός μικρού κοριτσιού». «Μα ούτε Αμερικάνος είμαι» ξαναλέει εκείνος. «Και τι είστε;» ρωτάει η μαμά, για να πάρει την απάντηση: «Ιρανός»... Την επόμενη, ο μετανάστης ρίχνει μια ματιά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και διαβάζει: «Ιρανός τρομοκράτης χτυπά βάνουσα αμερικανό σκύλο!»...

Κοκκινোসκουφίτσα

Αλληλεγγύη στην απεργό πείνας Εύη Στατήρη

Όπως είχε προαναγγείλει, η Εύη Στατήρη, σύζυγος του φυλακισμένου μέλους της ΣΠΦ Γεράσιμου Τσάκαλου, ξεκίνησε από την περασμένη Δευτέρα απεργία πείνας, αφού δεν της έχει απομείνει άλλο μέσο για να διεκδικήσει την αποφυλάκισή της.

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, η νέα νομική διάταξη, που θεσπίστηκε κάτω από την πίεση της απεργίας πείνας των πολιτικών κρατούμενων (άρθρο 18, Ν. 4322/2015), προβλέπει ότι «κατ' οίκον περιορισμός μπορεί να επιβληθεί όταν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ότι ο κατηγορούμενος στην πράξη του αυτή ωθήθηκε από αίτια που συνδέονται με την ιδιότητά του ως οικείου ή συμβίου άλλου συγκατηγορουμένου και τις αντιλήψεις του για τις ηθικές υποχρεώσεις, που απορρέουν από την ιδιότητα αυτή».

Η συγκεκριμένη διάταξη ταιριάζει απόλυτα στην περίπτω-

ση της Εύης Στατήρη, όμως ο δυνητικός χαρακτήρας, όπως τον θέσπισε ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος, έλυσε τα χέρια στο δικαστικό ιερατείο να παίρνει αυτό την ευθύνη και ν' αποφασίζει πραξικοπηματικά, σα να μην άλλαξε τίποτα. Να αποφασίζει εκδικητικά, σε αλαστή συνεργασία με την Αντιτρομοκρατική, παραβιάζοντας ωμά τη φιλοσοφία μιας νομικής διάταξης που ουσιαστικά έγινε για να καλύψει τη συγκεκριμένη περίπτωση.

Όπως σημείωνε η Εύη Στατήρη σε κείμενο που δημοσιοποίησε πριν τη συνεδρίαση του συμβουλίου εφετών, η δικογραφία της υπόθεσης έχει κλείσει και στον τεράστιο όγκο της δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο εναντίον της που να δικαιολογεί την κατηγορία της ένταξής της στη ΣΠΦ. Η ποινικοποίησή της και η συνακόλουθη προφυλάκισή της είναι ένα καθαρά φασιστικό μέτρο, που σκοπό

έχει να τσακίσει το συγγενικό περιβάλλον των φυλακισμένων μελών της ΣΠΦ και τους ίδιους τους πολιτικούς κρατούμενους, που βλέπουν αγαπημένα τους πρόσωπα να υφίστανται διώξεις, προφυλακίσσεις και κατατρεγγμό. Πρόκειται για μέτρα που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον των κομμουνιστών και των εαμιτών στα χρόνια μετά την απελευθέρωση από τη ναζιστική κατοχή, όταν εγκαινιάστηκε η «λευκή» τρομοκρατία εναντίον των αγωνιστών της Αντίστασης.

Είναι χαρακτηριστικό ο αποκλεισμός-εξορία της Αθηνάς Τσάκαλου, μητέρας των δύο αδελφών που είναι φυλακισμένοι ως μέλη της ΣΠΦ. Δεν της επιτρέπουν να φύγει από τη Σαλαμίνα, ούτε για να επισκεφτεί τα παιδιά της στη φυλακή ούτε για να κάνει κάποιες απαραίτητες εξετάσεις στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο της Νίκαιας. Οι αιτήσεις της απορρίπτονται με τον ίδιο

εκδικητικό τρόπο που παρατείνεται η κράτηση της συζύγου του γιου της.

Τι νόημα έχει η διάταξη που εισήγαγε ο Παρασκευόπουλος (για να σταματήσουν την απεργία πείνας τα φυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ), όταν η λογική της απορρίπτεται με συνοπτικές διαδικασίες σε μια πεντακάθαρη υπόθεση, όπως αυτή της Εύης Στατήρη;

Η Εύη Στατήρη, λοιπόν, δεν είχε άλλη επιλογή από το να διεκδικήσει αυτό που παράνομα, πραξικοπηματικά, εκδικητικά της στερούν, με όπλο το ίδιο της το σώμα. Στην απεργία πείνας που ξεκίνησε δηλώνουμε αλληλέγγυοι. Πρέπει να δημιουργηθεί ένα πλατύ κίνημα συμπαράστασης, χωρίς ιδεολογικά προτάγματα, ικανό να συνεγείρει ευρύτερες κοινωνικές δυνάμεις, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος της αποφυλάκισης της απεργού πείνας. Να επαναληφθεί αυτό που έγινε με τον Νίκο Ρωμανό.

Η σκανδαλολογία στην εκλογική αρένα

Παπασταύρου εσείς; Φλαμπουράρη εμείς. Ετσι απάντησε η ΝΔ στον ΣΥΡΙΖΑ και η σκανδαλολογία ήρθε να δώσει το δικό της τόνο κατά την τελευταία προεκλογική εβδομάδα. Οχι σαν βασικό όπλο των δύο μονομάχων, αλλά σαν το απαραίτητο καρύκευμα προκειμένου ν' αποκτήσει λίγη νοστιμιά η άνοστη προεκλογική σούπα.

Οι εισαγγελείς που πήγαν στο Παρίσι για να πάρουν κατάρτηση από τον διάσημο Ερβέ Φαλασιάν, το πρώην στέλεχος της ελβετικής HSBC που έκλεψε τη λίστα με τους καταθέτες της τράπεζας ήταν σίγουρα σε συνεννόηση με τον υπηρεσιακό υπουργό Δ. Παπαγεωλόπουλο, ο οποίος πρέπει να ξεπληρώσει στον Καμμένο και

τον Τσίπρα την ανάσυρσή του από την αποστρατεία (πρώην εισαγγελέας, υπεύθυνος στην Αντιτρομοκρατική, διοικητής της ΚΥΠ/ΕΥΠ) και την αναγόρευσή του σε υφυπουργό της συγκυβέρνησης και σε υπουργό της υπηρεσιακής. Δεν είναι αφελείς οι εισαγγελείς, ήξεραν πολύ καλά τι συνειρμούς θα παρήγαγε το ταξίδι τους στο Παρίσι εν μέσω της προεκλογικής περιόδου. Θα μπορούσαν να περιμένουν μερικές μέρες, να γίνουν οι εκλογές και κανένας να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει το ταξίδι τους στην προεκλογική αντιπαράθεση.

Ο Καμμένος, φυσικά, ξεσπάθωσε (αγαπημένη του ασχολία παλαιόθεν), αλλά δεν πήγε πίσω και ο Τσίπρας, που

ακόμα και στο ντιμπέιτ πέταξε το όνομα του Παπασταύρου, συμβούλου του Σαμαρά, τον οποίο σε κάποια φάση χρησιμοποίησε και ο Μείμαρκης.

Η ΝΔ δεν κάθησε με σταυρωμένα χέρια. Αντεπιτέθηκε με την υπόθεση Φλαμπουράρη. Ο μέντορας του Τσίπρα τη μια μέρα έλεγε πως έχει δικαίωμα να έχει μετοχές μιας εταιρείας και την επομένη έλεγε πως πούλησε τις μετοχές του με ιδιωτικό συμφωνητικό στον πρώην συνταίρο του. Εμεινε φανερά εκτεθειμένος. Και μόνο το γεγονός ότι αναγκάστηκε να βγει σε όλα τα ραδιοκάναλα για να δώσει εξηγήσεις, με το γνωστό καφενειακό του ύφος, δημιούργησε μια μελανχολία στην προεκλογική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ και του

Τσίπρα, που είχε να το λέει ότι «εμένα δεν με κρατάνε από πουθενά».

Τι εντυπώσεις δημιούργησε αυτή η εσάνς σκανδαλολογίας στην προεκλογική περίοδο; Το γνωστό «όλοι ίδιοι είναι». 'Η την παραλλαγή του: «Οποιος βρεθεί μπροστά στην καρδιά με το μέλι δεν μπορεί να μη βουτήξει το δάχτυλό του». Αυτό, βέβαια, δεν μπορεί να καθορίσει το εκλογικό αποτέλεσμα (άλλωστε, η σκανδαλολογία κρατήθηκε χαμηλά επικοινωνικά), όμως ο Τσίπρας έχασε το ηθικό πλεονέκτημα το οποίο τόσο χρησιμοποίησε.

Τι θα γίνει στο τέλος; Τίποτα απολύτως. Όλες οι μεγάλες υποθέσεις της «λίστας Λαγκάρντ» θα παραγραφούν φορολογικά.

Προκλητικές φοροαπαλλαγές στο εφοπλιστικό κεφάλαιο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

ακαθαρίστων εσόδων και του συνόλου των ακαθαρίστων εσόδων της τοιαύτης εταιρείας. (Την παράγραφο αυτή αξιοποιούν καπιταλιστές που εκτός από το στόλο τους εκμεταλλεύονται διυλιστήρια, Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης ή άλλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις).

♦ **Άρθρο 5:** Μείωση φόρου και εισφοράς λόγω αργίας πλοίου. Παράγραφος 1. Εν περιπτώσει πλήρως αποδεδειγμένης αργίας του πλοίου λόγω επισκευών, ελλείψεως εργασίας ή οιασδήποτε άλλης αιτίας ο φόρος και η κατά το άρθρο 10 του παρόντος νόμου εισφορά μειούται αναλόγως προς τας ημέρας αργίας.

♦ **Άρθρο 7:** Απαλλαγεί - Μειώσεις φό-

ρου. 1. Επί των περί ων το άρθρο 6 του παρόντος νόμου πλοίων της πρώτης κατηγορίας αναγνωρίζονται οι κατωτέρω απαλλαγές και μειώσεις επί των κατά τις διατάξεις των άρθρων τούτων οφειλόμενου φόρου: β) Πλοία δρομολογούμενα εις τακτικές γραμμές μεταξύ ελληνικών και ξένων λιμένων ή μόνο μεταξύ ξένων λιμένων ως και κρουαζιερόπλοια καταβάλλουν τον φόρον μειωμένον κατά 50%.

Αυτές οι φοροαπαλλαγές, που δεν είναι οι μοναδικές, προκαλούν μεγάλες απώλειες δημοσίων εσόδων. Κι όμως, ούτε που τις ακούμπησε η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, που δήλωνε ότι εισάγει στοιχεία κοινωνικής δικαιοσύνης στο «δύσκολο» Μνημόνιό της. Ούτε εισηγήθηκαν κάτι διαφορετικό οι «θεσμοί», που οι

εκπρόσωποί τους (Σόιμπλε, Γιούνκερ κ.ά.) αγανακτούσαν δήθεν επειδή στην Ελλάδα δεν πληρώνουν φόρους οι πλούσιοι. Όλοι μαζί, ιμπεριαλιστές δανειστές, Τσιπροκαμμένοι και λοιπές μνημονιακές δυνάμεις, έστρεψαν τα πυρά τους στους συνταξιούχους που παίρνουν το ΕΚΑΣ, ένα ισχνό βοήθημα που θεσμοθετήθηκε το 1996 από την κυβέρνηση Σημίτη, προκειμένου να χρυσώσει το χάπι των μεγάλων απωλειών των συνταξιούχων που παίρνουν σύνταξη μεγαλύτερη από την κατώτερη και των αγροτών. Είναι τόσο αγύρτες, που στο νόμο 4336/2015 ψήφισαν διάταξη με την οποία πάνε να επιβάλουν στο δημόσιο και σύνταξη κάτω από την κατώτερη, που είναι μόνο 330 ευρώ.

Για την κατάργηση της πρόωρης συνταξιοδότησης

Με το τρίτο Μνημόνιο, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου κατήργησε τις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις. Και το κυριότερο, κατήργησε το δικαίωμα που είχαν οι εργαζόμενες γυναίκες στο Δημόσιο και σε μερικά άλλα Ταμεία να θεμελιώνουν το δικαίωμα συνταξιοδότησης μόνο με τα χρόνια ασφάλισης. Για παράδειγμα, οι γυναίκες που εργάζονται στο Δημόσιο και στα ΝΠΔΔ και οι γυναίκες μηχανικοί που ασφαλιζονται στο ΤΣΜΕΔΕ και είχαν μέχρι το 2010 25 χρόνια ασφάλισης μπορούσαν να βγουν στη σύνταξη όταν θα συμπλήρωναν τα 60 χρόνια. Όσες αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις και αν έγιναν στο παρελθόν δεν άλλαξαν το δικαίωμα να συνταξιοδοτούνται οι γυναίκες με τη συμπλήρωση του 60ού έτους. Αυτό σήμαινε ο όρος «θεμελίωση δικαιώματος».

Πρέπει να διευκρινίσουμε, ότι οι γυναίκες αυτές συνήθως δεν είχαν μόνο 25 χρόνια ασφάλισης με τη συμπλήρωση του 60ού έτους. Με τα στοιχεία που έχουμε στα χέρια

μας συνήθως έφταναν τα 30 χρόνια και δεν έπαιρναν πλήρη σύνταξη, αλλά τα 30/35 της πλήρους.

Η ρύθμιση αυτή δεν ίσχυε στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ. Οι ασφαλισμένοι σ’ αυτό εργάτες και εργαζόμενοι για να θεμελιώσουν δικαίωμα συνταξιοδότησης έπρεπε να συμπληρώσουν όχι μόνο το χρόνο ασφάλισης, αλλά και το όριο ηλικίας που προβλεπόταν από τις ισχύουσες διατάξεις, τις οποίες οι αστικές κυβερνήσεις συχνά άλλαζαν.

Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου κατήργησε αιφνιδιαστικά αυτό το δικαίωμα, χωρίς να προβλέψει ένα μεταβατικό καθεστώς σε βάθος πενταετίας, που ήταν η συνήθης πρακτική κάθε φορά που θεσπιζόταν κάποια αντιασφαλιστική διάταξη. Ετσι, στην πλάτη χιλιάδων εργαζόμενων που ήταν πολύ κοντά να βγουν στην σύνταξη προστέθηκαν κάποια χρονάκια. Τα χρόνια που προτίθενται στους εργαζόμενους αυτούς φαίνονται στους δύο Πίνακες που φτιάξαμε, προκειμένου να διαπιστώσουν αυτοί

οι εργαζόμενοι τι τους περιμένει με την αντιασφαλιστική αυτή ρύθμιση, που φυσικά δεν ήταν η μοναδική.

Ο πρώτος πίνακας αφορά όλους τους εργαζόμενους και προϋποθέτει στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων 40 χρόνια πραγματικής ασφάλισης (περιλαμβάνονται και τα χρόνια που μπορεί να εξαγοράσει ένας εργαζόμενος, που είναι μέχρι επτά) και όριο ηλικίας τα 62. Διευκρινίζουμε ότι το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης των 62 χρόνων είναι καθαρά θεωρητικό, γιατί στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων είναι αδύνατο να συμπληρώσει ένας εργαζόμενος 40 χρόνια πλήρους απασχόλησης (μαζί με τα χρόνια που θα εξαγοράσει), όχι μόνο σε ηλικία 57,43 ή 58,14 ετών, αλλά και σε ηλικία μεγαλύτερη των 62 ετών.

Γιατί εισήγαγαν τις διατάξεις αυτές στο Μνημόνιο-3, με τις οποίες μπορούν θεωρητικά να βγουν στη σύνταξη εργαζόμενοι και στην ηλικία των 57,43 ετών, με 40 χρόνια ασφάλισης (12.000 εργάσιμες), όταν παλαιότερα προβλεπόταν συνταξιοδότηση με 40 χρόνια ασφάλισης και όριο ηλικίας στα 60, το οποίο στη συνέχεια αυξήθηκε στα 62 (από την 1η Γενάρη του 2013);

Πρώτον, γιατί ήθελαν να δημιουργήσουν στους εργαζόμενους που δεν έχουν εξειδικευμένη γνώση της νομοθεσίας που ισχύει για την Κοινωνική Ασφάλιση, την ψεύτικη εντύπωση ότι παίρνουν και φιλεργατικά μέτρα.

Δεύτερον, γιατί μόνο ένα ελάχιστο τμήμα εργαζόμενων μπορεί να κάνει χρήση αυτής της διάταξης (π.χ. οι εργαζόμενοι που φοίτησαν σε σχολές της ΔΕΗ σε ηλικία μικρότερη από το 20ό έτος και συνέχισαν να εργάζονται στην επιχείρηση).

Τρίτον, επειδή όπως μπορεί κανείς να διαπιστώσει από το δεύτερο πίνακα, όπου προβλέπεται συνταξιοδότηση στα 67 έτη για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων, χωρίς μεταβατική ρύθμιση πενταετίας, όπως εφαρμόζοταν παλιά σε όλες τις αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις, είναι πιθανόν να σπρωχτούν εργαζόμενοι του Δημοσίου στην εξαγορά των ετών σπουδών. Θέλουν να μαζέψουν χρήμα για τα ασφαλιστικά

ταμεία, που στο τέλος θα το αρπάξουν και αυτό οι κυβερνήσεις για να το δώσουν για το δημόσιο χρέος.

Ο δεύτερος πίνακας αφορά όλους τους εργαζόμενους, ανεξάρτητα από το πού εργάζονται και σε ποιο φορέα ασφαλιζονται. Αφορά αυτούς που έχουν τουλάχιστον 15 χρόνια ασφάλισης, πολύ λιγότερα από τα 40. Από το 2018, οι εργαζόμενοι που θα είναι από 50 έως 67 χρόνων θα συνταξιοδοτούνται με όριο ηλικίας τα 67. Θυμίζουμε ότι με διάταξη που εισήγαγε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με υπουργό εργασίας τον Α. Λοβέρδο, στο νόμο 3863/2010 (άρθρο 11 παρ. 3), προβλέπεται η αύξηση του ορίου ηλικίας με βάση το λεγόμενο προσδόκιμο ζωής.

Στην πρώτη στήλη αναφέρονται οι βιολογικές ηλικίες των εργαζόμενων κατά τα έτη από το 2015 μέχρι και το 2022, ενώ στις επόμενες στήλες αναφέρονται τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης που ισχύουν για τα έτη από το 2015 μέχρι το 2022.

Ετσι, στην πρώτη οριζόντια στήλη μπορούμε να δούμε τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης που ισχύουν κάθε χρόνο μεταξύ του 2015 και του 2022 για τους εργαζόμενους που είναι 50 χρόνων. Στην επόμενη οριζόντια στήλη μπορούμε να δούμε τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης των εργαζόμενων που είναι 51 ετών κ.ο.κ.

Καταφεύγοντας σ’ αυτό τον πίνακα, κάθε εργαζόμενος μπορεί να ενημερωθεί για το δικό του όριο ηλικίας συνταξιοδότησης και έτσι να μην χρειάζεται να προσφύγει στους «ειδικούς» (συνήθως έναντι πληρωμής) για να μάθει πότε μπορεί να βγει στην σύνταξη.

Πρέπει όμως να υπογραμμίσουμε, ότι αυτό το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης για τον κάθε εργαζόμενο δεν είναι θεμελιωμένο και επομένως μπορεί να αλλάξει προς το δυσμενέστερο, αν η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι δεν πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Μπορεί να αλλάξει, γιατί πάντα η αστική τάξη ήθελε να συρρικνώσει τον λεγόμενο συνταξιοδοτικό χρόνο, που είναι ο χρόνος που μεσολαβεί από την ημέρα που συνταξιοδοτείται ο εργαζόμενος μέχρι την ημέρα που κλείνει ο κύκλος της ζωής του. Μπορεί ακόμη να αλλάξει, γιατί πλέον με το τρίτο Μνημόνιο ένας εργαζόμενος θεμελιώνει δικαίωμα σύνταξης όταν συμπληρώνει ταυτόχρονα τα απαραίτητα χρόνια ασφάλισης και το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης.

Γεράσιμος Λιόντος

Παραπάει το δούλεμα

«Σήμερα η διοίκηση του ΤΑΙΠΕΔ αυθαίρετα “τρέχει” τη διαδικασία της σύμβασης παραχώρησης παρακάμπτοντας μάλιστα και αγνοώντας ιδίως τους τελευταίους δύο μήνες την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, το αρμόδιο Υπουργείο και τη διοίκηση του ΟΛΠ, παρά το γεγονός ότι έγκαιρα ο πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ είχε λάβει από εμένα σχετική επιστολή. Εάν αληθεύουν πράγματι οι καταγγελίες και οι πληροφορίες ότι μέσα στο Σαββατοκύριακο ή το πολύ τη Δευτέρα το ΤΑΙΠΕΔ θα παρουσιάσει και θα εισηγηθεί στην υπηρεσιακή κυβέρνηση την έγκριση του σχεδίου παραχώρησης, που είναι απολύτως άγνωστο ποιοι αναρμόδιοι το συνέταξαν, τότε είναι βέβαιο ότι το ΤΑΙΠΕΔ αυθαιρετεί. Η δε υπηρεσιακή κυβέρνηση οφείλει να μην παραβλέψει στοιχειώδεις κανόνες ως προς το ρόλο της και τις αρμοδιότητες της και να μην τους υπερβεί».

Αυτά δήλωσε μεταξύ άλλων την Παρασκευή 11 Σεπτεμβρίου, μέσω του Γραφείου Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, ο «πρώην αναπληρωτής υπουργός Ναυτιλίας και υποψήφιος βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Α΄ Πειραιά και Νησιών» Θεόδωρος Δρίτσας. Ο ίδιος που ψήφισε και με τα δυο χέρια το Μνημόνιο-3 που προβλέπει την άμεση προώθηση της διαδικασίας για την πώληση του ΟΛΠ!

Την επομένη, το «αφεντικό» του ΤΑΙΠΕΔ Στέργιος Πιτσιόρλας, συριζαίος κι αυτός, που τοποθετήθηκε στο τιμόνι του ΤΑΙΠΕΔ από την κυβέρνηση Τσίπρα, απάντησε στον Δρίτσα... να κόψει το δούλεμα. «Η μεγάλη πλειοψηφία της Ελληνική Βουλής- μέσα σε αυτή και ο κύριος Δρίτσας- ψήφισε πρόσφατα μία συμφωνία η οποία ανάμεσα στα άλλα περιέχει και ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και για ορισμένες από αυτές πολύ συγκεκριμένα χρονοδιαγράμματα. Η παραχώρηση του ΟΛΠ είναι η πρώτη στο κατάλογο αυτού του προγράμματος και το χρονοδιάγραμμα της πάρα πολύ σφικτό», δήλωσε ο Πιτσιόρλας, που επεφύλαξε για τον Δρίτσα το καλύτερο στο τέλος της δήλωσής του: «Λυπάμαι αλλά από τη δήλωση του κύριου Δρίτσα είναι φανερό ότι έχοντας ελλιπή γνώση της διαγωνιστικής διαδικασίας παρασύρθηκε από λανθασμένες πληροφορίες και προέβη σε αυτή την ακατανόητη δήλωση»!

Φυσικά, ο Δρίτσας ξέρει πολύ καλά τι κάνει. Ως «πειραιάρχης» του ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να πει κανένα προεκλογικό παραμύθι, μπας και βρεθούν αφελείς να τον πιστέψουν. Να καλλιεργήσει την ελπίδα ότι κάτι καλύτερο μπορεί να γίνει μετά τις εκλογές, αν στο τιμόνι της κυβέρνησης είναι ξανά ο ΣΥΡΙΖΑ. Φυσικά, θα γίνει αυτό που έχει δρομολογήσει ο Πιτσιόρλας, πράγμα που επίσης ξέρει πολύ καλά ο Δρίτσας. Αλλωστε, ο ίδιος ανέλαβε το υπουργείο Ναυτιλίας δηλώνοντας ότι ο διαγωνισμός για την πώληση του ΟΛΠ θα ακυρωθεί και λίγους μήνες μετά έκανε γαργάρα τη δήλωσή του. Τώρα που πήρε το κολάι υπάρχει περίπτωση να κλωσεί στο ψέμα και στην προεκλογική παραπλάνηση; Ασε που δεν τον παίρνει και για πολλά-πολλά, γιατί πρέπει να προστατέψει και τη σύζυγο Τασία, η οποία με το υφάκι της (γνωστό σε όσους τη γνωρίζουν από κοντά) τα έχει κάνει ρόιδο και οι Τσιπραίοι τα ‘χουν πάρει στο κρανίο με την πάρτη της.

Ξεδιαντροπιά

Το λέει και το ξαναλέει ο Τσίπρας: Είμαι ο πρώτος πρωθυπουργός που πήγε στο Βερολίνο και έθεσε ζήτημα γερμανικών επανορθώσεων. Εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι δε θα έθιγε καν αυτό το ζήτημα κατά την προεκλογική περίοδο, αν δεν είχε την ανάγκη να απαντήσει στην Κωνσταντοπούλου και τους Λαφαζανικούς που έχουν κάνει τις γερμανικές επανορθώσεις σημαία τους.

Γι’ αυτό το θέμα έχουμε γράψει αναλυτικά τότε που ο Τσίπρας επισκέφτηκε το Βερολίνο, καλεσμένος της Μέρκελ, ενώ η Κωνσταντοπούλου έκανε το «κομμάτι» της οργανώνοντας συνεδριάσεις της επιτροπής της Βουλής (που έχει δημιουργηθεί στο παρελθόν, από άλλες κυβερνήσεις). Τα θυμίσαμε αναλυτικά όλα στο προηγούμενο φύλλο της «Κ».

Αυτό όμως που δείχνει την ξεδιαντροπιά του Τσίπρα και των συριζαίων είναι η αποκάλυψη που κάναμε στο προηγούμενο φύλλο μας. Οτι δηλαδή, στο «νέο» πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ καμαρώνουν σαν δωσίλογοι για κάποιο ίδρυμα που έφτιαξαν από κοινού με τη Γερμανία. Γράφουν επί λέξει: «Στον τομέα της νέας γενιάς προωθήθηκε η ίδρυση του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας (σχολικές και εξωσχολικές ανταλλαγές, πολιτιστικές και άλλες συνεργασίες) σε συνεργασία με το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικογένειας, Νεότητας, Γυναικών και Τρίτης Ηλικίας της Γερμανίας στη βάση της αρχής της ισοτιμίας». Πρόκειται για την «προσφορά» που έκανε η Μέρκελ, σε αντάλλαγμα της δήλωσης του Τσίπρα στο Βερολίνο ότι το ζήτημα των επανορθώσεων για τα ναζιστικά εγκλήματα και καταστροφές έχει μόνο... ηθική σημασία.

Οι γερμανοί ιμπεριαλιστές θα ρίξουν κάποια ευρώ (όχι τίποτα τεράστια κονδύλια) για να εκμαυλίσουν συνειδήσεις νέων και να σβήσουν την ιστορική μνήμη, αλλά και τις απαραίτητες αξιώσεις των θυμάτων σε αποζημίωση. Ο ΣΥΡΙΖΑ καμαρώνει γι’ αυτό και ο Τσίπρας διαστρέφει ξεδιάντροπα το νόημά του, λέγοντας για μια ακόμη φορά ψέματα στον ελληνικό λαό.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Στο παρκέ αποκαταστάθηκε η τάξη

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στην εθνική ομάδα μπάσκετ και στην αναντιστοιχία της αγωνιστικής της εικόνας στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα με την κατάσταση που επικρατεί σε επίπεδο συλλόγων στο ελληνικό πρωτάθλημα, τονίζοντας ότι πίσω από τη βιτρίνα της Εθνικής στην Ευρώπη υπάρχει η μιζέρια της εγχώριας καθημερινότητας.

Η Εθνική τελείωσε αήττητη την πρώτη φάση και ο δημοσιογραφικός εσμός, σε συνεργασία με τη διοίκηση της ΕΟΚ και τον Βασιλακόπουλο, προσπάθησε με πληθώρα αναλύσεων να πείσει για τις δυνατότητες της συγκεκριμένης ομάδας, που μπορούσε να φτάσει στο μετάλλιο ή και ακόμη ψηλότερα, στην κορυφή του ευρωπαϊκού μπάσκετ. Όμως στη ζωή τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Στον κρίσιμο αγώνα με την Ισπανία αποκαλύφθηκαν περίτρανα οι αδυναμίες της ομάδας.

Καταρχάς, φάνηκε η έλλειψη ομοιογένειας εξαιτίας της παρουσίας τριών παιχτών από το NBA, οι οποίοι έχουν συνηθίσει σε ένα διαφορετικό στιλ μπάσκετ από αυτό που επέλεξε το προπονητικό τιμ. Στον αγώνα με την Ισπανία, η επιλογή ήταν το αργό μπάσκετ προκειμένου να ελέγξει η Εθνική το ρυθμό του αγώνα και να μην επιτρέψει στους Ισπανούς να κάνουν το γνωστό τους γρήγορο παιχνίδι. Το αποτέλεσμα ήταν, όμως, περισσότερο από τους αντίπαλους να μπλοκάρουν επιθετικά Καλάθης και Αντετοκούνμπο.

Το δεύτερο σημείο που φάνηκε είναι η έλλειψη προπονητή αντάξιου του ρόστερ της ομάδας. Ο Κατσικάρης είναι συμπαθής και μπορεί να δουλεύει αρκετά, όμως δεν έχει τη στόφα του μεγάλου προπονητή, δεν μπορεί «να βγάλει τον λαγό από το καπέλο» για να αλλάξει τη ροή του αγώνα και δεν κατάφερε να διαβάσει σωστά το παιχνίδι και τις ιδιαιτερότητές του, ώστε να φτάσει η ομάδα του στη νίκη. Το πλέον πιθανό είναι να έχει την τύχη του αποδιοπομπαίου τράγου, στον οποίο θα φορτώσουν ο Βασιλακόπουλος και η παρέα του τις ευθύνες της αποτυχίας.

Το τρίτο σημείο είναι το κόμπλεξ που έχουν απέναντι στους Ισπανούς, οι εκτός NBA παίκτες της Εθνικής. Ξεκίνησαν φοβισμένα, έχασαν τις περισσότερες προσωπικές μονομαχίες και όταν κατάφεραν να βρεθούν μπροστά στο σκορ με μια αγωνιστική έξαρση μερικών λεπτών, έδειξαν να μην πιστεύουν στη νίκη και υπέκυψαν στην αγωνιστική τακτική των αντιπάλων τους. Για μια ακόμη φορά έχασαν από τους Ισπανούς που είχαν σημαντικές απουσίες και το ξόρκισμα της «κατάρας» μεταφέρεται στην επόμενη συνάντηση των δυο ομάδων.

Εν κατακλείδι, στο παρκέ του γηπέδου της Λιλ η πραγματικότητα επικράτησε της βιτρίνας και γλιτώσαμε από τις εξάρσεις εθνικισμού για το μεγαλείο της ελληνικής ψυχής που συνοδεύουν κάθε αθλητική επιτυχία.

Ζητούμενο η ταξική και όχι η οπαδική ενότητα

Πριν μερικούς μήνες, οι οργανωμένοι οπαδοί των τριών μεγάλων ομάδων της Ισπανίας ένωσαν τις δυνάμεις τους για να αντιμετωπίσουν τους μπάτσους του Ερντογάν. Φορώντας τις εμφανίσεις των ομάδων τους, οι Ούλτρα Ασλάν της Γαλατασαράι, οι Βάμος Μπιεν της Φενέρμπαχτσε και φυσικά οι πλέον πολιτικοποιημένοι αναρχοαριστεροί Καρσί της Μπεσίκτας βγήκαν στους δρόμους στο πλευρό των διαδηλωτών της πλατείας Ταξίμ. Όταν ξεκίνησαν οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης, καλύπτοντας μάλιστα ο ένας τον άλλον, όπως τη στιγμή που οι φανατικοί της Μπεσίκτας εγκλωβίστηκαν από αστυνομικές δυνάμεις και χρειάστηκε η δυναμική παρέμβαση των αντιπάλων τους στις εξέδρες για να βγουν από τον κλοιό. Το σύνθημα των οπαδών της Μπεσίκτας ήταν «Δώστε μας 100 μάσκες και θα απελευθερώσουμε το πάρκο» και έγινε το σύνθημα μιας μεγάλης μερίδας της νεολαίας που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η ενέργεια των οπαδών των τουρκικών ομάδων προκάλεσε θετικές αντιδράσεις από οπαδούς των ελληνικών ομάδων, με αυτούς του Ατρόμητου και του ΠΑΣ Γιάννινα να στέλνουν το μήνυμα με τα πανό τους που έγραφαν «Αλληλεγγύη στους Τούρκους» και «Η θάλασσα μας χωρίζει, οι αγώνες μας ενώνουν».

Κοινή δράση ανακοίνωσαν οι τούρκοι οπαδοί και πριν μερικές μέρες, όμως τώρα τα δεδομένα είναι εντελώς διαφορετικά, αφού ενώνουν τις δυνάμεις τους για να στηρίξουν επί της ουσίας τα σχέδια του Ερντογάν. Με αφορμή τις συγκρούσεις του τουρκικού στρατού με τους αντάρτες του

ΡΚΚ και το θάνατο 15 τούρκων στρατιωτών σε ενέδρα των μαχητών του ΡΚΚ, ανακοίνωσαν ότι θα συμμετάσχουν σε πορεία ειρήνης και ενότητας κατά της τρομοκρατίας και του ΡΚΚ, ζητώντας παράλληλα από την κυβέρνηση να σταματήσει την αιματοχυσία με τους κούρδους αντάρτες. Μέχρι τη στιγμή που ανακοινώθηκε η συγκεκριμένη πρωτοβουλία των οπαδών και παρά τις προσπάθειες του Ερντογάν και των ακραίων εθνικιστικών ομάδων (Γκρίζοι Λύκοι), οι πορείες και οι συγκεντρώσεις κατά του ΡΚΚ ήταν μικρές και συγκέντρωναν μερικές εκατοντάδες άτομα, τα οποία με την ανοχή ή και την προστασία της τουρκικής αστυνομίας έσπαγαν και έκαιγαν τα γραφεία του κουρδικού Κόμματος της Δημοκρατίας των Λαών και άλλων αριστερών οργανώσεων. Όμως όλα δείχνουν ότι τελικά, με την κατάλληλη προπαγάνδα, ο τουρκικός εθνικισμός κερδίζει έδαφος, προκαλώντας πόλωση και διχασμό στην κοινωνία, γεγονός που ευνοεί κατά κύριο λόγο τα σχέδια της κλίκας του Ερντογάν. Και δυστυχώς, όλα δείχνουν ότι η αιχμή του δόρατος σε αυτές τις εθνικιστικές διαδηλώσεις θα είναι οι οργανωμένοι οπαδοί των ομάδων της Ισλαμπούλ, οι ίδιοι νεολαίοι που πριν μερικούς μήνες συγκρούονταν με τις δυνάμεις καταστολής για να υπερασπιστούν τα στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα.

Όσοι δεν έχουν εμπειρία από τις διεργασίες στις εξέδρες των γηπέδων είναι φυσιολογικό να αναρωτιούνται πώς είναι δυνατό να υπάρχει μια τόσο μεγάλη στροφή, μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Διαβάζοντας την έκδοση της κοινής διαδήλωσης κατά της τρομοκρατίας του ΡΚΚ, αναρωτιούνται πώς είναι δυνατό οι οπαδοί της

Μπεσίκτας, που είναι γνωστοί για την αντικαπιταλιστική και αντιφασιστική τους δράση, να συμμετέχουν σ' αυτή την πορεία. Όσοι όμως γνωρίζουν μπορούν να εξηγήσουν αυτήν την «αντίφαση». Το «πρόσημο» στις θύρες των οργανωμένων το δίνει μια μειοψηφική ομάδα που δρα οργανωμένα, τόσο στις πολιτικές πρωτοβουλίες όσο και στα θέματα που αφορούν τα δρώμενα της ομάδας. Οι υπόλοιποι οπαδοί στηρίζουν με την ανοχή τους τις επιλογές της για να διατηρηθεί η οπαδική ενότητα στην εξέδρα, ιδιαίτερα όταν οι πολιτικές πρωτοβουλίες της μειοψηφικής ομάδας συμβαδίζουν με το γενικότερο λαϊκό αίσθημα. Όταν οι γενικότερες πολιτικο-κοινωνικές εξελίξεις οξύνουν τις ταξικές αντιθέσεις και δημιουργούν συνθήκες πόλωσης και έντασης, αλλάζουν άρδην τα δρώμενα και στις εξέδρες των γηπέδων. Όταν όμως η προπαγάνδα της κυρίαρχης κλάσας καταφέρνει να επικρατήσει και να επιβάλει την «ατζέντα» της στις πολιτικές εξελίξεις, τότε έχουμε στροφή και στη συμπεριφορά των οπαδών.

Από τη στιγμή που ο Ερντογάν και η κλίκα του κατάφεραν να «φουντώσουν» τον τουρκικό εθνικισμό και να πολώσουν την κοινωνία, η μεγάλη μάζα των οπαδών θα συμμετέχει σε πορείες κατά της τρομοκρατίας του ΡΚΚ, ακόμα και αν οι αντιφασίστες οπαδοί προσπαθήσουν για το αντίθετο. Τηρουμένων των αναλογιών, αντίστοιχο παράδειγμα στην Ελλάδα ήταν τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία και το «όραμα» της Ολυμπιάδας, που παρέσυραν στο εθνικιστικό «τσουνάμι» μια πολύ μεγάλη μάζα νέων.

Κλείνοντας, πρέπει να τονίσουμε για μια ακόμη φορά ότι ζητούμενο είναι η ταξική και όχι η οπαδική ενότητα των νεολαίων που προέρχονται από την εργατική τάξη και βιώνουν την καπιταλιστική βαρβαρότητα στην καθημερινότητά τους, ακόμα και αν δραστηριοποιούνται σε διαφορετικές οπαδικές θύρες. Οι πρωτοβουλίες των οργανωμένων οπαδών με αντικαπιταλιστική και αντικαπιταλιστική διάσταση είναι καλοδεχούμενες, έχουν όμως πεπερασμένο ορίζοντα, αφού η ενότητα και η ανοχή στο όνομα της ομάδας μπορεί να «ανατραπεί» από την προπαγάνδα της αστικής τάξης, με κίνδυνο να οδηγήσει ακόμα και σε αντιδραστικές ενέργειες.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΣΑΒΕΡΙΟ ΚΟΝΣΤΑΝΖΟ

Πεινασμένες καρδιές

Σε μια πολύ φτωχή κινηματογραφικά εβδομάδα -σε σχέση με τις πρώτες προβολές- η ταινία αυτή κάπως ξεχωρίζει. Πρωταγωνιστές είναι ένα νέο κι ερωτευμένο ζευγάρι (ένας Αμερικανός και μια Ιταλίδα), αποκορύφωση της ευτυχίας του οποίου αποτελεί η γέννηση του πρώτου τους παιδιού. Η γυναίκα όμως φαίνεται να αντιμετωπίζει το νεογέννητο γιο τους σαν κάτι το πολύ ξεχωριστό και ιερό. Θέλοντας να τον κρατήσει μακριά από την παραδοσιακή ιατρική και τις μολύνσεις του σώματος φτάνει σε ακραίες καταστάσεις. Όταν ο άντρας της το καταλάβει αυτό, θα προσπαθήσει να σώσει το γιο του με κάθε τρόπο.

Ο Ιταλός σκηνοθέτης επιλέγει να πειραματιστεί έντονα στην κινηματογράφηση της ταινίας του. Επιλέγει να χειριστεί την κάμερα με ιδιαίτερο τρόπο, παρακολουθώντας και συχνά παραμορφώνοντας τη σκηνή και τους ηθοποιούς σε ρόλο σχολιαστή. Οι δυο πρωταγωνιστές, ο αμερικανός Ανταμ Ντράιβερ και η Ιταλίδα Αλμπα Ρορβάκερ, ανταποκρίνονται αρκετά στις ανάγκες της ταινίας, που χωρίς τις ερμηνείες τους δε θα στεκόταν καθόλου. Η ταινία ακροβατεί ανάμεσα σε μια κλασική ιστορία αγάπης και στο θρίλερ, χωρίς να καταφέρει να φτάσει σε κάποιο ενδιαφέρον επίπεδο. Στηρίζεται κυρίως στην ερμηνεία των δύο πρωταγωνιστών της και δυστυχώς επικεντρώνεται στα όρια της συγκεκριμένης ιστορίας με τρόπο που να μην αφορά ευρύτερα.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΡΟΣΕΛΙΝΙ

Στρόμπολι, η γη του Θεού

Γυρισμένη στα 1950, η ταινία αυτή (πρώτη συνεργασία Ροσελίνι-Μπεργκμαν) αποτελεί μια προσπάθεια του σκηνοθέτη για μια αλληγορική ανάγνωση του μεταπολεμικού κόσμου ως γεμάτου από αδιέξοδα και συνεχείς ματαιώσεις. Η Καρίν, μια νεαρή λιθουανή κρατούμενη σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, αποφασίζει να δεχτεί την πρόταση γάμου του Ιταλού φύλακα Αντόνιο και να τον ακολουθήσει στο νησί Στρόμπολι. Εκεί η κατάσταση θα είναι ιδιαίτερα δύσκολη, καθώς η τοπική κοινωνία θα αντιμετωπίσει την Καρίν ως ξένο σώμα και απειλή για τα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα.

Ο Ροσελίνι κινηματογραφεί στο φυσικό περιβάλλον του νησιού, στου πρόποδες του ηφαιστείου που σαν συμβολισμός παράγει πολλούς και διαφορετικούς συνειρμούς. Ο ίδιος είχε πει για την ταινία του: «Αυτό που με ενδιέφερε ήταν να διαπραγματευτώ το θέμα του κινισμού, ενός συναισθήματος που αποτελούσε το μεγαλύτερο κίνδυνο της μεταπολεμικής περιόδου. Η Καρίν εκμεταλλεύεται καιρο-

Ο Βίτορ Περέιρα, πρώην προπονητής του Ολυμπιακού και νυν της Φενέρμπαχτσε, εμφανίστηκε στο εκτός έδρας ματς της ομάδας του με την Κασίμπασα (0-1) φορώντας μπλουζάκι κατά του ΡΚΚ. Πιστός στη συνήθειά του να πουλάει οπαδικά και στην προσπάθειά του να κερδίσει την εύνοια της εξέδρας, γίνεται περισσότερο αντιπαθητικός από όσο πραγματικά είναι.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ψήφισε σου λένε, μ' ένα τρόπο έμμοιο - σιγά μην κόψει τ' αυγολέμονο

Παιδιά, σηκωθείτε, να πάμε στις κάλπες (;) (Εξωαπαυτή αριστερά)

Εκλογαί: Harlem Shuffle

Α.ΠΟ.Χ.Η.: Αντικαπιταλιστική Πολιτική Χωρίς Ηττα

► 25.882 παιδιά εκτός παιδικών σταθμών. 1-0.

► Ο Τζ. Κόρμπιν κόντρα στον βρετανικό ιμπεριαλισμό; «Το πιθανότερο είναι ότι ο Κόρμπιν δεν θα μπορέσει να επιβάλει τις αλλαγές που προτείνει και ότι θα προσκρούσει στην ίδια σκληρή πραγματικότητα όπου προσέκρουσε ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα. Είναι επίσης πιθανό να μην μπορέσει να φτάσει ούτε εκεί που έφτασε ο Αλ. Τσίπρας και να εκδιωχθεί από την ηγεσία του κόμματός του πριν από τις εκλογές» (Τζ. Κάρλιν, El Pais, αναδημοσίευση efsyn.gr, 14.09.2015). Κάποιοι μάλιστα τον έχουν ανακηρύξει και... μαρξιστή, μχσ.

► Η γροθιά του (μικρού) Αλέξη που μαθαίνει (γρήγορα) να γράφει με το δεξί.

► 11 Σεπτέμβρη: ένα αναγκαίο μάθημα - 20 Σεπτέμβρη: η αποθέωση του κοινοβουλευτικού κρετινισμού.

► «Παρά τα αρκετά αρνητικά φαινόμενα η τάση προς τ' αριστερά συνεχίστηκε». ΟΚΔΕ («Πρώτα συμπεράσματα από τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών»).

► Ολ' αυτά που θα γίνουν «για μένα», χωρίς εμένα (η αξία της ψήφου σήμερα).

► Δεν είναι κυβέρνηση των εργαζομένων αλλά των συν-εργαζομένων...

► Το ΠΑΣΟΚ ζητάει ψήφο ελπίδας, απελπισμένο ον...

► Μάλλον τους τύπους στο Τσιρλί Εμπντό τους τρώει ο... πάτος τους.

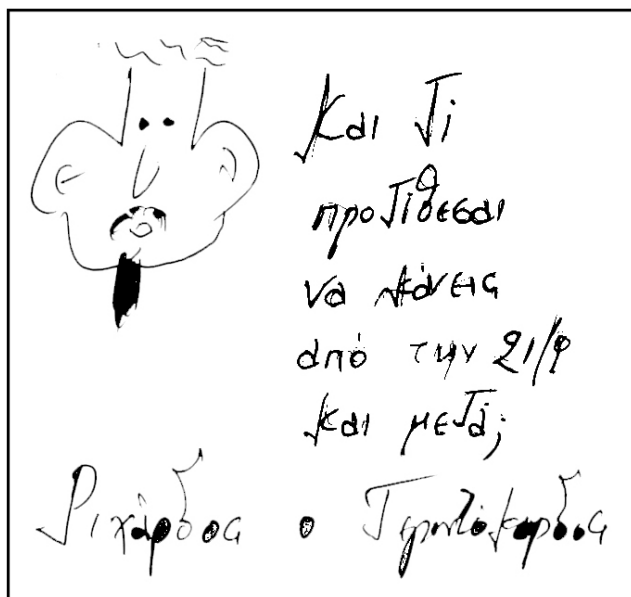
► Κάνει τζιζ η αποχή για την Ανταρσία (βλέπε άρθρο Μπ. Συριοπούλου στο grin.gr/?p=8143 με τίτλο «Ωρα για αριστερή ανταρσία, όχι για αποχή και άκυρο»).

σκοπικά το γνήσιο έρωτα ενός στρατιώτη, μιας θλιβερής πρωτόγονης ύπαρξης, και τον παντρεύεται με μόνο στόχο της την έξοδο από το στρατόπεδο συγκέντρωσης προσφύγων. Παίρνει το δρόμο για το νησί, εκεί όμως θα γνωρίσει μια ακόμη χειρότερη μορφή εγκλεισμού».

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΤΡΙΦΟ

Η σειρά του Μισισιπή

Η κλασική ταινία του Τριφό επανεκδίδεται αυτήν την εβδομάδα σε νέες, αποκατεστημένες ψηφιακές κότες. Η ταινία έχει θεωρηθεί φόρος τιμής του γάλλου σκηνοθέτη στον Χίτσκοκ και τον Ρενουάρ και δικαίως νομίζουμε. Πρωταγωνιστεί ο Μπελμοντό, που υποδύεται έναν ιδιοκτήτη καπνοφυτειών που αποφασίζει να παντρευτεί δι' αλληλογραφίας τη Ζουλί. Η γυναίκα που εμφανίζεται όμως (Ντενέβ) είναι διαφορετική από εκείνη της φωτογραφίας. Εκείνος δεν πτοείται και τελικά την παντρεύεται. Σύντομα, η γυναίκα θα εξαφανιστεί παίρνοντας μαζί της και τα χρήματά του. Ο ίδιος θα κάνει τα πάντα για να τη βρει.

► Πολλές ιδιότητες της ANTAP-SYA (σύμφωνα με την... ίδια): ΚΑΙ μετωπική ΚΑΙ ανατρεπτική ΚΑΙ κόκκινη σφήνα ανατροπής (ντροπής θα λέγαμε, κάποιοι την έκαναν με μεγάλα, «ανατρεπτικά» βήματα προς Λαφαζάν αγά...).

► Ο Αλέξης δίχως Τσίπ(ρ)α...

► Στις 5 Σεπτεμβρίου ο Δελαστίκ έγραφε στο grin.gr/?p=8002: «Ο Αλέξης Τσίπρας έχει «σπάσει» κάτω από το βάρος των αφόρητων γερμανικών πιέσεων και έχει μεταβληθεί σε όργανο της Καγκελαρίας του Βερολίνου». Προσοχή: ο Δελαστίκ και όχι ο Λαφαζάνης...

► Καμμένος, σιγοψημένος ή τσουρουφλισμένος;

► Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ, διαλυμένο, αδύνατο.

► Κυρ-Αλέκο με το πράσινο γιλέκο.

► Όχι, που δεν θα «πλησίαζε» τον Κόρμπιν ο Μπαρουφάκης.

► Κυρ-Αλέκος: η διαπλοκή και τα δια-πλοκάμια της.

► Πόσο πιο βαθιά το χέρι στην (άδεια) τσέπη;

► Ε.Ν.Φ.Ι.Α.: Εκλογές Νεύρα Φασίστες Ιστορία Αρπαχτές.

► Εν τω μεταξύ η Εκκλησία της Ελλάδας συνεχίζει τα σεμινάρια στην «Ελληνικός Χρυσός»... Δι' ευχών των αγίων τιμαλφών ημών.

► Και ο Tom ο' Bedlam στην εκλογική σκηνή.

► Συριζαίοι, πιάστε τα Φλάμπουρα (ρη)...

► Ο,τι και να ψηφίσεις στις 20 Σεπτέμβρη - την επομένη (η δόση του) ΕΝΦΙΑ θα σ' έβρει.

► Καλέσαν τον Πετρόμπεη, τους Κολοκοτρωνάιους - καλέσανε και τον Αλέξ', τον Βάγκελα κι άλλους ωραίους νέους. Και πήρανε φόρα ούλοι τους και λέγαν, μπλα-μπλα-μπλα, για μας όλοι τους κλαίγαν. Το μόνο που ήθελαν να δείξουν, ήταν πως, μετά τις εκλογές, όλοι θα μας πηδύξουν.

► «Υπέρτατος νόμος... το δικίο των ανθρώπων» - ώπα, ρε Προμηθέα... Δεσμότη.

► Όχι τίποτ' άλλο, αλλά εξέλιπαν και οι μεγάλες «εθνικές» αθλητικές νίκες, και, ευτυχώς, γιατί θα μασταχανκάνει τουλούμια...

► Ελλην εκ της Ελιάς, Ελλην λελογισμένος / ο πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδομένος (Wow!).

► Ο τοίχος έλεγε: «Αν οι εκλογές είχαν ψωμί, σήμερα θα 'χαμε boulangerie»...

► Εάν τρικομματική κυβέρνηση: Δεν υπάρχει ευτυχία που να κόβεται στα τρία, στην περίπτωση μας όμως δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

► «Από τις πρώτες ώρες του πολέμου όταν τα πέντε τάνκερ πετρελαίου μετατράπηκαν σε λιμάνια των φασιστών, στα φασιστικά στρατεύματα ποτέ δεν έλειψε το αμερικανικό πετρέλαιο, η βενζίνη και τα προϊόντα πετρελαίου. Ο Τσαρλς Φολτς γράφει: "Η ισπανική ολιγαρχία προμηθευόταν όλα τα αεροπλάνα που χρειαζόταν από τη Γερμανία και την Ιταλία, όμως δεν μπορούσε να προμηθευτεί τη βενζίνη και τα μέσα μεταφοράς τα απολύτως αναγκαία στο στρατό. Γι' αυτό φρόντισαν οι ΕΠΑ..." Στη διάρκεια των τριών χρόνων του πολέμου υπολογίζεται ότι ο Φράνκο παρέλαβε περισσότερους από 1.866.000 κυβικούς τόνους καυσίμων, αρκετούς για να καλύψουν όλες του τις ανάγκες. Ο Χέρμπερτ Φάις, οικονομικός σύμβουλος της αμερικανικής πρεσβείας στο Παρίσι τα έτη 1941-42, δημοσίευσε τα ακόλουθα στοιχεία, τα οποία αφορούν αποκλειστικά τις πωλήσεις της Τέξακο: 1936 - 344.000 τόνοι, 1937 - 420.000, 1938 - 478.000, 1939 - 624.000.» (Arthur Landis, «Spain, The Unfinished Revolution», σελίδες 200-201).

Βασίλης

Ο Τριφό ξεδιπλώνει όλη του τη μαεστρία στην ταινία, η οποία θα μπορούσε ίσως και να αποτελεί κοινωνικό σχόλιο πάνω στο θεσμό του αστικού γάμου.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Τελευταίο φύλλο πριν τις εκλογές και δε θα μπορούσαν να λείψουν από τη στήλη οι αγαπημένες της «αντιμνημονιακές» φυλλάδες. Μάλλον δε θα μας ξανααποσολήσουν ως ντουέτο μετεκλογικά, οπότε μπορείτε να θεωρήσετε και ως συλλεκτική τη σημερινή αναφορά. «Το Χωνί» προσπαθεί να υλοποιήσει, με το δικό του απαράμιλλο τρόπο, τη μέθοδο του «σαμαριού». Γάιδαρος ο Τσίπρας, σαμάρι ο Καμμένος. Διότι γάιδαρος ξεσαμάρωτος ίσον γάιδαρος άχρηστος για το κουβάλημα βαρών. Ο δεξιός ψηφοφόρος πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να ψηφίσει Καμμένο, ώστε να δώσει στον Τσίπρα λύση εξουσίας. Αλλιώς θα πάει με τη Φώφη και τον Σταύρο, οπότε τα θεμέλια της Δεξιάς (πατρίς-θρησκεία-οικογένεια) θα μείνουν έκθετα στις δυνάμεις της καταστροφής. Αντίθετα, η «Εποχή» απευθύνεται στο... σοφιστικό ακροατήριο του «ΣΥΡΙΖΑ του 4%», για να του πει ότι υπάρχει κάποιο πρόγραμμα απεμπλοκής, το οποίο δεν το λέμε (για να μην ψυλλιάσουμε τη Μέρκελ), αλλά μόλις ξαναβγεί ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπει μπροστά και τα πράγματα θα πάνε κατ' ευχήν. Γι' αυτό να παρατήσουν κάθε ιδέα για στήριξη στους «σκληροπυρηνικούς» τύπου Λαφαζάνη και Ζωής, οι οποίοι ούτε πρόγραμμα έχουν ούτε σχέδιο, αλλά το μόνο που επιδιώκουν είναι να κάνουν πολιτική καριέρα σπεκουλάροντας με το απόθεμα που κατάφερε να δημιουργήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τα προηγούμενα χρόνια.

◆ Η φωτογραφία τραβήχτηκε στην Α' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού. Κρατούμενοι της πτέρυγας εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στη συγκρατούμενή τους Εύη Στατήρη, που ξεκίνησε απεργία πείνας διεκδικώντας το δικαίωμά της να αποφυλακιστεί. Σημειώνουν οι κρατούμενοι στην ανακοίνωσή τους: «Την ίδια στιγμή που τα αποβράσματα της ναζιστικής Χρυσής Αυγής αποφυλακίζονται ένας προς έναν με άρση κιόλας των περιοριστικών τους όρων (περίπτωση Ηλία Κασιδιάρη, που αφού αποφυλακίστηκε στο δωδεκάμηνο, το ίδιο δικαστικό συμβούλιο με πρόεδρο την Εριέττα Χαλεβίδου αποφάσισε την απόρριψη της αποφυλάκισης της Εύης Στατήρη, ενέκρινε την άρση των περιοριστικών του όρων τη στιγμή που αντιμετωπίζει τις ίδιες ακριβώς κατηγορίες), την ίδια στιγμή που δεκάδες πολιτικά πρόσωπα της εξουσίας βρίσκονται στο απυρόβλητο ενώ εμπλέκονται σε ένα σωρό υποθέσεις διαφθοράς, το κράτος θεσπίζει άτυπα και παράνομα ως ιδιάνυμο αδίκημα το να είναι κανείς συγγενής πολιτικών κρατουμένων και ως τρομοκρατική πράξη το να τους συμπαραστέκεται. Σήμερα λοιπόν υψώνουμε τις φωνές μας σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Εύη Στατήρη που ξεκινάει απεργία πείνας με αίτημα την απελευθέρωσή της και της ευχόμαστε ολόψυχα δύναμη στο δύσκολο αγώνα που έχει ξεκινήσει. Προειδοποιούμε το υπουργείο Δικαιοσύνης πως όσο περνούν οι μέρες και αυξάνεται ο κίνδυνος για την Εύη τόσο η οργή μας για την αδικία που υφίσταται θα φουντώνει. ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΥΗΣ ΣΤΑΤΗΡΗ. ΑΡΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΣΑΚΑΛΟΥ».

Ρωτήθηκε και για την Κοινωνική Ασφάλιση ο Τσίπρας στο περιβόητο «ντιμπέιτ». Κι επειδή ο Μείμαρκης είχε από την προηγούμενη μέρα πει ότι για τις συντάξεις δεν μπορεί να κάνει τίποτα, γιατί του έχει δέσει τα χέρια ο Τσίπρας με το Μνημόνιο, ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε να γυρίσει στα παλιά. Στην αχαλίνωτη δημαγωγία και στα αδιάστατα ψέματα. Διαβεβαίωσε, λοιπόν, πως καμιά σύνταξη δεν πρόκειται να θιχτεί, γιατί η νέα κυβέρ-

δεσμό ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές, (ii) επέκταση και εκσυγχρονισμό της βάσης εισφορών και παροχών για όλους τους αυτοαπασχολούμενους... (iii) αναθεώρηση και εκλογίκευση όλων των διαφορετικών συστημάτων βασικών, εγγυημένων εισφορών... Αυτά θα γίνουν μετά από διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους και με πλήρη συμφωνία των θεσμών».

◆ Η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου εξέφρασε την

βαθύ κόκκινο

Πολιτική αριθμητική

Δε χρειάζεται να περιμένουμε την Κυριακή για να βγάλουμε συμπεράσματα από μια πλευρά της εκλογικής αριθμητικής. Αμφιβάλλει κανείς ότι τα κόμματα που ψήφισαν το Μνημόνιο-3 θα αθροίσουν όλα μαζί πάνω από 80%; Αν κάνουμε μια αναγωγή αυτού του ποσοστού στο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη, θα διαπιστώσουμε ότι τα τρία τέταρτα αυτών που ψήφισαν Όχι συντάσσονται με τα μνημονιακά κόμματα.

Θα περίμενε κανείς μια εξήγηση από εκείνους που μας παρουσίαζαν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος περίπου ως πολιτική και κοινωνική κοσμογονία, χτίζοντας διάφορα σενάρια για την «επόμενη μέρα». Δεν έδωσαν ούτε πρόκειται να δώσουν τέτοια εξήγηση. Γιατί απλούστατα δε βολεύει ούτε τη γενική πολιτική τους γραμμή ούτε την ψηφοθηρία στην οποία επιδίδονται με ιδιαίτερο ζήλο.

Κάποιοι απ' αυτούς είχαν το θράσος να μας λένε την περίοδο του δημοψηφίσματος ότι επιλέγουμε τον απομονωτισμό, ότι συμπεριφερόμαστε σεχαριστικά και άλλα τέτοια. Καμάρωναν ότι αυτοί «βουτάνε» μέσα στο μεγάλο λαϊκό ρεύμα του Όχι και θα έχουν ως επιστέγασμα αυτής τους της δουλειάς ένα αναζωογονημένο λαϊκό κίνημα, στο οποίο αυτοί -οι μέχρι το τέλος συνεπείς- θα παίζουν εξέχοντα ρόλο.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Να ενισχύσουν τον Τσίπρα πριν την τελική πράξη της υπογραφής του Μνημόνιου-3, να βοηθήσουν τον Λαφαζάνη και την παρέα του ν' ανοίξουν το δρόμο προς τη δημιουργία ξεχωριστού κόμματος και να δουν τις δικές τους δυνάμεις να διασπώνται, καθώς ένα τμήμα τους επέδειξε... συνέπεια, προσχωρώντας στους Λαφαζανικούς.

Στην τελευταία προεκλογική συγκέντρωση του δημοψηφίσματος κεντρικός ομιλητής ήταν ο Τσίπρας και στο πλήθος ανέμιζαν οι σημαίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων μικρότερων δυνάμεων που αυτοπροσδιορίζονται ως ριζοσπαστικές ή επαναστατικές. Και τη βραδιά της νίκης του Όχι, ενώ ο Τσίπρας είχε ήδη ανακοινώσει ότι πηγαίνει στον πρόεδρο της Δημοκρατίας για να ζητήσει τη σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών, οι ίδιες δυνάμεις ανέμιζαν πανηγυρικά τα λάβαρα τους στο Σύνταγμα και τα μέλη τους έσερναν το χορό με τα μεγάφωνα να πααινίζουν «Στ' άρματα, στ' άρματα...».

Μιλάμε για το αποκορύφωμα της σωστής πολιτικής πρόβλεψης και του σωστού πολιτικού προσανατολισμού! Το φαινόμενο θα ήταν γελοίο, αλλά δυστυχώς αυτές οι κατευθύνσεις επηρεάζουν έναν κόσμο, τον οποίο διαφθείρουν πολιτικά και ευνουχίζουν ταξικά. Δημιουργείται έτσι μια μικρή μεν αλλά κρίσιμη μάζα που κολυμπά στα βαλτόνερα της αστικής λίμνης και η οποία βοηθά τμήμα των αστικών κομμάτων να διαμορφώνουν το αριστερό τους προφίλ. Συνέβη με το ΠΑΣΟΚ στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70, συνέβη με τον ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2010, πάει να ξαναγίνει με τους Λαφαζανικούς.

Κι όμως, αρκεί να δει κανείς τι παραμύθια έχτισαν γύρω από το Όχι του δημοψηφίσματος, να δει ποιες είναι οι πραγματικές κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτός ο μικροαστικός βάλτος πρέπει να ξεμπροστιαστεί, γιατί στις κρίσιμες στιγμές γέρνει προς την αστική πολιτική, ενώνεται με το αριστερό φάσμα της αστικής πολιτικής και δημιουργεί καινούργια πολιτικά αναχώματα.

Το σάπισμα αυτού του μικροαστικού βάλτου, που βιάζεται να γίνει κοινοβουλευτική δύναμη, αλλά δεν τα καταφέρνει, μας δείχνει πόσα εμπόδια πρέπει να υπερπηδήσουμε για να δημιουργήσουμε και πάλι γνήσια επαναστατική πολιτική έκφραση του εργατικού κινήματος. Πρέπει να ξεπεράσουμε τον αυθορμητισμό, την πολιτική ουράς στην αστική πολιτική, τη μικροαστική ανυπομονησία που συνοδεύεται από αδιαφορία (αν όχι εχθρότητα) για ό,τι ονομάζεται πρόγραμμα και ό,τι ονομάζεται τακτική. Κι ακόμη, πρέπει να ξεπεράσουμε ριζωμένες, παγιωμένες αντιλήψεις, που εμφανίζονται σαν αιώνιες αρχές.

Π.Γ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε προγράψει την Κοινωνική Ασφάλιση

νηση του ΣΥΡΙΖΑ, η «δεύτερη φορά Αριστερά», θα βρει... ισοδύναμα. Αφάσισε να ανοιχτό να βρεθούν ισοδύναμα και θα βρεθούν ισοδύναμα. Εχουμε σχέδιο που θα προστατεύσει τους αδύναμους, διαβεβαίωσε χωρίς να κοκκινίσει από ντροπή.

Θα μπορούσαμε να θυμίσουμε τα πρώτα αντιασφαλιστικά μέτρα, που ψηφίστηκαν ήδη. Μέτρα οριζόντια, που έκοψαν όλες τις συντάξεις (μικρές και μεγαλύτερες) κατά 2% τις κύριες και 6% τις επικουρικές. Θα μπορούσαμε να θυμίσουμε την εγκύκλιο Χαϊκάλη, με την οποία πετοσόπηκαν οι κατώτερες συντάξεις του ΙΚΑ, πέφτοντας από τα 486 στα 393 ευρώ. Τόση ευαισθησία για τους αδύναμους δεν αντέχεται! Σου φέρνει δάκρυα στα μάτια...

Θα μείνουμε, όμως, στην κυοφορούμενη σαρωτική αντιασφαλιστική ανατροπή, που σύμφωνα με το Μνημόνιο-3 πρέπει να ψηφιστεί τον Οκτώβρη και ν' αρχίσει να ισχύει από 1.1.2016. Ισοδύναμα δεν υπάρχουν, μην κοροϊδεύομαστε. Αλλωστε, όταν ο Τσίπρας ρωτήθηκε να αναφέρει, περιγραφικά έστω, αυτά τα ισοδύναμα, έπαθε κοκομπλόκο και δεν απάντησε. Εκείνο που πρέπει να σημειωθεί, όμως, είναι πως η κατεύθυνση της νέας αντιασφαλιστικής ανατροπής δεν επιβλήθηκε από τους δανειστές «με το πιστόλι στον κρόταφο» του Τσίπρα, αλλά αποτελούσε πρόταση της ίδιας της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, πριν υπογραφεί το Μνημόνιο-3, πριν ακόμα και από το δημοψήφισμα.

«Για να προστατεύσουμε τις δικές σας συντάξεις δίνουμε τη μάχη τόσους μήνες. Για να προστατεύσουμε το δικαίωμά σας σε μια αξιοπρεπή σύνταξη και όχι σ' ένα φιλοδώρημα. Γι'

αυτό μας εκδικούνται». Αυτά έλεγε χωρίς ντροπή ο Τσίπρας, απευθυνόμενος στους συνταξιούχους, κρύβοντάς τους το γεγονός ότι ήδη είχε προσυπογράψει μέτρα νέων περικοπών στις συντάξεις. «Η πρόταση των θεσμών προβλέπει “να υπάρξει ένας πιο στενός σύνδεσμος ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές”», δηλαδή και άλλες μειώσεις συντάξεων», έγραφαν σε ένα note paper οι γκεμπελίσκοι του Μαξίμου.

Μόνο που πριν το γράψει η τρόικα σε δικό της κείμενο, αυτό το είχε προτείνει η συγκυβέρνηση. Στο κείμενο των 11 σελίδων, που με υπογραφή του ίδιου του Τσίπρα κατατέθηκε στην τρόικα στις 22 Ιούνη αναφερόταν: «Για να συμπληρωθεί το πακέτο, οι αρχές θα περάσουν στη δεύτερη φάση περαιτέρω νομοθετικές μεταρρυθμίσεις με στόχο να εγκαθιδρύνουν τον Οκτώβρη του 2015 έναν **στενότερο δεσμό μεταξύ των εισφορών και των παροχών**». Δηλαδή, αυτό που φόρτωναν στην τρόικα, λέγοντας (σωστά) ότι οδηγεί σε παραπέρα μειώσεις των συντάξεων, ήταν ήδη **δική τους πρόταση**. Και βέβαια, αυτό πέρασε αυτούσιο στο Μνημόνιο-3. Για ποια ισοδύναμα μιλάει λοιπόν ο αρχιψευταράς Τσίπρας, όταν το Μνημόνιο-3 περιλαμβάνει τη δική του πρόταση για «στενότερο δεσμό μεταξύ των εισφορών και των παροχών», που σύμφωνα με note paper των δικών του συνεργατών οδηγεί σε νέες μειώσεις συντάξεων;

Ιδού ολόκληρη η κυβερνητική πρόταση, όπως ακριβώς περιλαμβάνονταν στην επιστολή Τσίπρα της 22ης Ιούνη:

«Οι συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις του 2010 και του 2012 βελτίωσαν εν μέρει τη σταθερότητα του συνολικού

συνταξιοδοτικού συστήματος, το οποίο προηγουμένως ήταν αποσπασματικό και δαπανηρό και μετέφερε βάρη ασάθειας στις μελλοντικές γενιές. Ομως παραπέρα, **απαιτούνται πολύ περισσότερα φιλόδοξα και θαρραλέα βήματα για να συμπληρωθούν αυτές οι μεταρρυθμίσεις** και να αντιμετωπιστούν οι στρεβλώσεις του συστήματος, που προκλήθηκαν από μια οικονομική κρίση όπου οι εισφορές μειώθηκαν λόγω της υψηλής ανεργίας, ενώ δημιουργήθηκαν πιέσεις στις δαπάνες καθώς πολλοί πολίτες επέλεξαν να συνταξιοδοτηθούν πρόωρα. Για ν' αντιμετωπίσουν αυτά τα ζητήματα, οι αρχές δεσμεύονται να προωθήσουν μεταρρυθμίσεις σε δυο φάσεις (...)

Για να συμπληρωθεί το πακέτο, οι αρχές θα περάσουν στη δεύτερη φάση περαιτέρω νομοθετικές μεταρρυθμίσεις **με στόχο να εγκαθιδρύνουν τον Οκτώβρη του 2015 έναν στενότερο δεσμό μεταξύ των εισφορών και των παροχών** στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης και της ενοποίησης των ξεχωριστών ταμείων. Στο σχεδιασμό αυτών των μεταρρυθμίσεων, η κυβέρνηση θα εξασφαλίσει ότι το βάρος της προσαρμογής θα είναι δίκαιο ώστε να εξασφαλίσει ότι **θα προστατευθούν τα πιο ευπαθή νοικοκυριά, ενώ θα αποφευχθούν αδικαιολόγητα βάρη στις μελλοντικές γενιές και ότι θα υπάρχει ένας καθαρός δεσμός ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές**, έτσι που να ενθαρρύνεται η δηλωμένη εργασία και **μακρύτεροι εργασιακοί βίοι**. Γι' αυτό το σκοπό, οι αρχές σχεδιάζοντας με βάση μια αναλογιστική μελέτη και σε συνεργασία με την Ομάδα Εργασίας Γήρανσης της ΕΕ, θα νομοθετήσουν: (i) ειδικά σχέδια και παραμετρικές βελτιώσεις **για να εγκαθιδρύνουν ένα στενό**

πλήρη συμφωνία της με τους αντιασφαλιστικούς νόμους του 2010 και του 2012 και δεσμεύτηκε ότι η νέα μεταρρύθμιση θα βελτιώνει αυτούς τους νόμους! Δηλαδή, θα συνεχίσει το έργο των Λοβέρδου, Παπακωνσταντίνου, Κουτρουμάνη, Βρούτση.

◆ Κυβέρνηση και τρόικα συμφώνησαν ότι «πρέπει να εγκαθιδρυθεί ένας καθαρός (ή στενός) δεσμός ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές», που σημαίνει ότι το μοντέλο του ασφαλιστικού συστήματος θα πρέπει να μετατραπεί σε καθαρά κεφαλαιοποιητικό. Δηλαδή, **η Κοινωνική Ασφάλιση θα λειτουργεί όπως η «ασφάλιση» στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες.**

◆ Έτσι, θα οδηγηθούμε σε ακόμη μικρότερη σύνταξη απ' αυτή που προβλέπουν οι νόμοι Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου. Όχι μόνο στις μεσαίες και ψηλότερες συντάξεις, αλλά ακόμη και στην κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ. Είναι γνωστό πως με έναν αυθαίρετο λογιστικό τρόπο χωρίζουν την κατώτατη σύνταξη του ΙΚΑ σε «ανταποδοτικό» και «προνοιακό» μέρος. Με τον «καθαρό δεσμό μεταξύ εισφορών και παροχών» το «προνοιακό» τμήμα της κατώτατης σύνταξης θα καταργηθεί και η συντριπτική πλειοψηφία των εργατών θα περιορίζεται σ' ένα αισχρό φιλανθρωπικό βοήθημα (στα 360 ευρώ ορίζεται σήμερα, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα γίνει πολύ μικρότερο).

◆ Τέλος, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου δε δίστασε να διακηρύξει ότι στόχος της είναι οι «μακρύτεροι εργασιακοί βίοι». Δηλαδή, να πάει το όριο ηλικίας πάνω και από τα 67 (αφού πρώτα εξαφάνισαν κάθε υπόλειμμα πρόωρης σύνταξης).

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638